

ရွှန်းရတနာ

အကွက် ရွှေကြွယ်များ

BURMESE
CLASSIC

ရှမ်းရပ်ပိုးထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ လကဗျာအရောင်ရင့်ပါမှ
- ၂။ ကွန်းရီရာမဲ့
- ၃။ မေတ္တာလှည့်ခန်း
- ၄။ ယုန်ကလေးနဲ့ခိုင်ယာရီ
- ၅။ မွေးစားသမီးပုံပြင်
- ၆။ သံယောဇဉ်ဦး ... ဆူး
- ၇။ အချစ်၏ရိုက်ခတ်မှု အချိန်၏ပဲ့တင်သံ
- ၈။ အငိုဆုံး... ရွှဲ
- ၉။ လေးပင်လိမ်
- ၁၀။ အချစ်စစ်တို့၏ဝိညာဉ်ကကြီး
- ၁၁။ မေတ္တာရေတိမ်နစ်မှာစိုး
- ၁၂။ ဆက်လုံးပြေသောနေ့
- ၁၃။ အသည်းကွဲခရီးသည်
- ၁၄။ ရင်စည်းရိုးနှင့်အချစ်လေပြည်
- ၁၅။ အက်ဆစ်အတ္တ
- ၁၆။ ရင်ဖျိုးမြစ်
- ၁၇။ ကြည်နူးခြင်းလက်ဆောင်
- ၁၈။ သစ္စာတော်ဩဘွဲ့ညို
- ၁၉။ လအချိုးကြယ်
- ၂၀။ ချယ်ရီရောင်သတို့သမီး ဆာကုရာချစ်သူ
- ၂၁။ ပစ္စုပ္ပန်၏နောက်ကွယ်
- ၂၂။ ကာရလွဲဗျူဟာမှသည် အချစ်လမ်းလွှဲဆီသို့
- ၂၃။ ဆူးလှေကား
- ၂၄။ ဘဝအထာနှင့် နှလုံးသားကဗျာ
- ၂၅။ သံယောဇဉ်ကို ဖွင့်မပြရက်ခဲ့ပါ
- ၂၆။ ရင်ကွဲစိုး
- ၂၇။ ဖယောင်းတိုင်
- ၂၈။ မည်မျှခြင်း၏တစ်ဖက်စီမှာ
- ၂၉။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မျှော်လင့်ခြင်း
- ၃၀။ သံယောဇဉ်ခြမ်း(ပုလဲရတုအထိမ်းအမှတ်)

- ၃၂။ မူပိုင်နှလုံးသား
- ၃၃။ သက်တံ့ရောင်ခြယ်နှလုံးသားစုတ်ချက်များ
- ၃၄။ အချစ်ဖြင့်ပြီးပြည့်စုံသော
- ၃၅။ အတူတူမသက်ဆိုင်ခဲ့ရင်
- ၃၆။ နားလည်ကြေး
- ၃၇။ မြားနတ်မောင်၏နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုလက်နက်
- ၃၈။ ဣန္ဒြေကိုတောင်ပံခတ်မိတဲ့အခါ
- ၃၉။ ရာဇဝင်မလွဲဘဲကဗျာ(လုပ်ကီးဘော့စ်)
- ၄၀။ နှလုံးသားကစမ်းမဲ(အောင်တိုင်းကျော်)
- ၄၁။ ချစ်သူ သူရဲကောင်း
- ၄၂။ မချစ်ဘဲလက်ထပ်ရဲတယ်
- ၄၃။ လူပျိုကြီးရဲ့ဖူးစာ
- ၄၄။ အစွန်းရောက်ပန်းပုများ
- ၄၅။ အချစ်၏ ခြေရင်းဝပ်ခင်းရသောအမှန်း(ဆောင်ညပြာသို့ဗီဒီယို)
- ၄၆။ ရပ်ကွက်ထဲကမင်္ဂလာပွဲ(လုပ်ကီးဆဲဗင်းဗီဒီယိုမှဝယ်ယူပြီး)
- ၄၇။ သန်းခေါင်ယံတိုင်း တစ်ရေးနိုးတတ်ခဲ့တယ်
- ၄၈။ နှလုံးသားကိုဆင်ဆာမဖြတ်ပါနဲ့
- ၄၉။ အချစ်ကခါးသည်
- ၅၀။ ရွှေရတုပွဲဟ
- ၅၁။ အသည်းတစ်ခြမ်းမှာ မိုးရွာနေတယ်
- ၅၂။ ချစ်တယ်ဆိုရင်မျက်စိမှိတ်(သင်္ကေတဗီဒီယိုမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၅၃။ အချစ်ရပ်ဝန်းနှင့်မကင်းသူများ(ခရေဖြူဗီဒီယိုမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၅၄။ တော်ဝင်ယောက်ျား
- ၅၅။ လရောင်အေးရိပ် ချွေးတိတ်ပါစေ ချစ်သူ
- ၅၆။ ချောင်းသာဖူးစာ
- ၅၇။ ပထမဘန်းစား
- ၅၈။ ယောက်ျားဆိုးအမှန်း
- ၅၉။ သတင်းထောက်မလေး
- ၆၀။ ဆော်ကြည်ဘဲနှင့်ချူဆီဂဲလ်(ရွှေတောင်ရတနာ ဗီဒီယို)
- ၆၁။ မှီခို
- ၆၂။ ယခုလူ

ရွှန်းရမိမိုး

အကွက်ရွှေကြသူများ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝင်းမင်းအိ (၀၀၈၅၇) များပြည့်သူ့စာပေ
အမှတ်-၉/၁၁၊ ရလွှာ(ဂ)၊ စေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်းမ)
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်လှလှစိန် (၀၀၀၀၄) သီဂီရွှေစင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၅၈)၊ (၃၁)လမ်း
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှန်းရမိမိုး

အကွက်ရွှေကြသူများ

များပြည့်သူ့စာပေ၊ ၂၀၁၅

၂၄၀-စာ၊ ၅ x ၇ လက်မ။

အကွက်ရွှေကြသူများ

၈၉၅- ၈၃

ရွှန်းရမိမိုး(ရန်ကုန်)

ည ...။

အေးချမ်းစွာ မှောင်နေသည်။ မနေ့ကနှင့် ဆန့်ကျင်
စွာ ပုံမှန်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မနေ့ကလား ...။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ညပေါ့။ ဆူညံ
စွာ စည်ကားခြင်းတွေနဲ့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနေ့ကညက
နယူးရီးယားည ဖြစ်နေလို့လေ။ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုတဲ့ည ဖြစ်နေ
လို့ပေါ့။

ညသန်းခေါင်မှာ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံကြိ
တဲ့ညပေါ့။ တစ်နည်းပြောရရင် အစားအသောက်တွေ အဆိုအက
တွေနဲ့ ဆူညံကြိတဲ့ည။ တချို့ကျတော့လည်း ဘာမှတောင် မသိ
လိုက်ပဲ အိပ်ပျော်သွားသူတွေလည်း ရှိပေါ့။

ဒီညကျတော့ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ မနေ့က သောင်း
ကျွန်းခဲ့တာတွေ မနေ့ကပဲ ကျန်ခဲ့ပါပြီလေ။

တကယ်တော့ နှစ်ကူးတဲ့ စက္ကန့်မှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စက္ကန့်တိုင်းက အသစ်တွေချည်းပါပဲ။ စက္ကန့်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှလဲ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်ပါဘူး။

ဖြန်းခနဲ မီးပျက်သွားသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

မီးပျက်ပြီးပြီးချင်း ...

“အင်ဗာတာ ချိန်းလိုက်ပါဦး”

ဘယ်သူ့ကိုခိုင်းတာမှန်း မသိ။ အမေအသံ ထွက်လာသည်။ အိမ်မှာ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ချစ်ဦးကိုရယ် သုံးယောက်ပဲရှိတာလေ။

“ရွှီး ... ဖောက်”

“အမယ်လေး”

“ဟဲ့”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း”

အိမ်ထဲမှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ တဖောင်းဖောင်း ပေါက်နေသည်။

“ချစ်ဦးကို ... ချစ်ဦးကို”

မေမေအသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချစ်ဦးကိုတို့က နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကနေ လစ်သွားပြီ။

“ကိုမြင့်ကို ... ရှင့်သားရော”

“မသိဘူး၊ ငါလည်း ဒီမှာ အင်ဗာတာ ထွန်းကြည့်နေတာ မရလို့”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဘေးအိမ်တွေ မီးမပျက်ဘဲ ကျုပ်တို့တစ်အိမ်ပဲပျက်တာ။ ရှင့်သား မိန်းချသွားသလား။ ဖျူစတွေ ဖြုတ်သွားလား၊ တစ်ခုခု လုပ်သွားရောပေါ့”

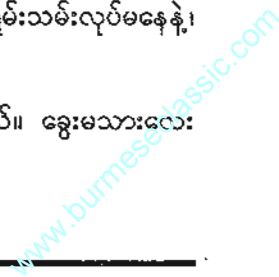
“ဓာတ်မီးရော”

“ကျုပ်လက်ထဲမှာ အားမရှိလို့”

“ဒါဆိုလည်း ဖယောင်းတိုင်ထွန်း”

“ဖယောင်းတိုင် ကုန်နေတယ်၊ မီးအိမ်လည်း အားမသွင်းရသေးဘူး။ ရှင်လည်း မှောင်ထဲ ရမ်းသမ်းလုပ်မနေနဲ့၊ ဓာတ်လိုက်နေမယ်”

“ဖုန်းယူလိုက်။ ဖုန်းကမီးနဲ့ လုပ်မယ်။ ခွေးမသားလေး လာပစေဦး”

ရှန်းရမိမိုး

“တော် ဘယ်လိုဆဲနေတာလဲ။ တော့ဘာသာတော့သားဆဲ။ ကျုပ်ကို မထိခိုက်စေနဲ့။ ဟင်း ... သင်းတော့ လာပစေဦး”
“မိန်းချသွားတာ”

မီးပြန်လင်းလာတော့မှ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ...

“မင်း,သားကွာ”

“ရှင့်သား ... ရှင့်သား”

“သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ် အေးဆေးကို မနေရဘူး။ အပြင်မှာ သူများကို ဒုက္ခပေးရင်ပေး၊ မဟုတ်ရင် အိမ်က မိဘတွေကို ဒုက္ခပေး။ ဘယ်လိုနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာမှန်းကို မသိဘူး”

အစအနောက်သန်သော သားဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်နေကြသည်။ ခုလည်း မိန်းချကာမီးမှောင်အောင်လုပ်ပြီး မီးရှုမီးပန်းတွေဖောက်ကာ မိဘတွေကို စတာ။

ဦးမြင့်ကိုက ဒေါ်မေသန်းကို ရေခပ်တိုက်သည်။

“ရော့ ... ရေသောက်ကြည့်လိုက်”

“တော့သားနဲ့ ကြာရင် ကျုပ်နှလုံးရောဂါရမယ်”

အကွက်ရွှေကြသူများ

“မင်း,သားကို ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ဦးမြင့်ကိုနဲ့ ဒေါ်မေသန်းတို့ တော့သား မင်း,သားနဲ့ သားဖြစ်သူကို မေတ္တာထားနေကြပါသည်။

မနက်ကလည်း ဟိုဘက်ခြံကို တောင်းပန်ရပြီးပြီ။ မနေ့ညက သူတို့ခြံထဲ ပြောက်အိုးတွေ ပစ်ဖောက်သွားလို့တဲ့။

ကျီစားသန်က ရန်များ၏တဲ့။ သားက ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပျော်ပျော်နေကာ သူတစ်ဖက်သားကို စနောက်တတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေသည်။ စ,စရာလူ ရှာမရရင် မိဘကို ပြန်စသည်။ မွေးချင်းမရှိတော့ အပေါင်းအသင်းကိုလည်း ခင်သည်။ စတတ် နောက်တတ်တာကလွဲရင် စိတ်ရင်းလေးတော့ ကောင်းပါ၏။

“မင်းနာမည်”

“ကုဋေရှင်ပါ”

“ဒီမှာ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာက မသိန်းရှင် ဆိုပါလား”

“အဲဒါက မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်လေ။ ကုဋေရှင်ဆိုတာ က တကယ့် နာမည်ရှင်”

“ဘွဲ့လက်မှတ်တွေမှာလည်း မသိန်းရှင်ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကုဋေရှင် ဆိုတာက နောက်မှပြောင်း ထားတဲ့ နာမည်ရှင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို အလုပ်ခန့်မခန့် အကြောင်းပြန် လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်။ နောက်တစ်ယောက် ဝင်မယ်”

ကုဋေရှင် ထထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟွန်း ... ကုဋေရှင်ဆို ကုဋေရှင်ပေါ့။ အမေတို့ကလည်း လေ။ ဘာလို့များ ငါ့ကို ဒီနာမည်တုံးတုံးကြီး ပေးသွားပါ

လိမ့်။ မသိန်းရှင်တဲ့။ အောက်လိုက်တာ။ ဟင်း ...။ ကုဋေ ရှင်ပါဆိုတာကို သတင်းစာထဲကို ထည့်ကြော်ငြာထား လည်း လူတွေက မသိန်းရှင်ပဲ၊ ခေါ်ချင်ကြတယ်၊ ငါတော့ သေချင်တာပဲ”

မသိန်းရှင် ခေါ် ကုဋေရှင် တစ်ယောက် ပွစိ ပွစိ ရွတ်ကာ အင်တာဗျူးသည့် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမနာမည် မသိန်းရှင် ဆိုတာကြီးကိုအောက်လို့၊ တုံးလို့ဆိုပြီး သူမဘာသာပဲ နာမည်ပြောင်းထားတာပါ။ ကုဋေရှင် လို့။ သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာထားသလို အသိတွေကိုလည်း နာမည်ပြောင်းပွဲလုပ်ကာ ကျွေးမွေးပြုစုပြီးပြီ။ စားတုန်းကသာ သွားအဖြဲသားနဲ့ စားသွားကြတာ။ နာမည်ကိုတော့ ပြောင်းမခေါ် ကြ။

သူမအဖေကတော့ သူမကို ဆူသည်။

“နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ပါ သမီး။ ဒါပေမဲ့ ပညတ်သွား ရာ ဓာတ်သက်ပါ ဆိုသလို နာမည်ကို နေ့နံ နက္ခတ်တွေ နဲ့ အကောင်းဆုံး တွက်ချက်ပေးရတာ သမီးရဲ့။ အသံ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ ဆိုတာတွေလည်း ရှိသေးတာ။

ရွှန်းရီပီပိုး

သမီးငယ်ငယ်က တခြားနာမည်တွေ ပေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်များတော့ သမီး ခဏ ခဏ နေမကောင်းဖြစ် ချူချာလွန်းလို့ ဗေဒင်ဆရာနဲ့ သေချာတွက်၊ ပုဏ္ဏားတွေနဲ့ ဇာတာတွေသေချာဖွဲ့ပြီး ဒီနာမည်ကိုပေးလိုက်မှ ငါ့သမီး ကျန်းမာလာတာ။ မသိန်းရှင် ဆိုတဲ့နာမည်က သမီးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးပါပဲကွယ်”

“အို ... မရဘူး။ သမီး ဒီနာမည်ကြီး မကြိုက်ဘူး။ တုံးလွန်းလို့။ သမီးကတော့ ကုဋေရှင်ပဲ”

သူ့ကိုယ်သူမလည်း ကုဋေကလေး ကုဋေကလေးဟု ထည့်သုံးကာ နာမည်ကို အတင်းပြောင်းတော့သည်။

မသိန်းရှင်ဟာ မွေးရာပါဗီဇကိုက ကြားဝါတတ်တဲ့ ဗီဇကလေး ပါလာသည်။

တစ်ခုခုဆို ကြားလို့မဆိုးတော့။ ထို့ကြောင့် သူမ အကြောင်းသိသူ တချို့က ကြားစိန်မဟု ကွယ်ရာမှာ ခေါ်လေ့ ရှိကြသည်။

ဘယ်လောက်ထိများ ကြားသလဲဆိုရင် ...

“ဟဲ့ ... ငါ့အဖေက အရမ်းစွဲတာဟဲ့ သိလား”

အကွက်ရွှေကြသူများ

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီလမ်းထဲက အပျိုကြီးတွေက ငါ့အဖေကားပဲ ကပ်စီးကြတာလေ”

“နင်ကလည်း၊ သူတို့က တစ်လမ်းတည်းသားချင်း ဓာတ်သိတွေ့ဗို့လို့ နင့်အဖေရုံးကားကို လိုက်စီးတာပါဟဲ့”

သူမ ပြောတာတွေကို ပြန်ကြားတဲ့ အပျိုကြီးတွေမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကုန်ကြကာ သူမအဖေ ရုံးကားကို လိုက်မစီးကြတော့။ ကြားစိန်မတို့က အဲလို။

www.burmeseclassic.com

“အမေ”

“ဘာလဲ ... ချစ်ဦးကိုနော် ... ငါ ခေါင်းကိုက်နေတယ် နော်။ အေးဆေးနေ”

“အမေကလည်း အကောင်းပြောမလို့ပါဗျ”

“အဲလို ပြောလေ၊ ပိုကြောက်လေပဲ”

“အမေကလည်း၊ သား တကယ်အရေးကြီးတာ ပြောမလို့”

“ကဲ ... ဘာလဲပြော။ မဟုတ်တာ ပြောလို့ကတော့ နင် သေမယ်မှတ်”

“အမေကလည်းဗျာ၊ တကယ်ပြောမှာပါ။ ဟိုဘက်ခြံက ဒေါ်တရုတ်မလေ အမေ မရှိတုန်း ဆန်သုံးပြည် လာချေး သွားတာ။ ပြန်လာမဆပ်သေးဘူး။ သား သွားတောင်းလိုက် ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ချစ်ဦးကိုရယ်”

“တကယ်ပါ အမေရဲ့။ အဲဒီ ဒေါ်တရုတ်မကြီးက ချေး တုန်းကချေးပြီးမှ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ သား ကလည်း တောင်းရမှာ အားနာလို့”

ဒေါ်မေသန်းမှာ ဆန်သုံးပြည်ကိုလည်း နှမြော။ သွားတောင်းဖို့ကျတော့လည်း ချစ်ဦးကိုက မဟုတ်ဘဲ ချောက်ချ တာမျိုး ဖြစ်နေမှာစိုး၍ စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ။ မတင်မကျ ဖြစ်နေ သည်။

“ချစ်ဦးကို ဒီကိစ္စ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်က ဆန်က လါဆန်းအကောင်းဆုံးကို ဝယ်ထားတာ။ ဆန် ဈေးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“တကယ်ပါဆို အမေကလည်း”

“မတရုတ်မတို့က ဆန်ကို အိတ်လုံးဆွဲဝယ်စားတာပါ။ တစ်ခါမှလည်း ဈေးဖူး ငှားဖူးတာ မဟုတ်”

“ဪ ... အမေကလည်း အဲဒီနေ့က ဆန်မှာထားတာ ညနေမှ ရမှာမို့လို့ ညနေပြန်ဆပ်မယ်လို့တောင် သေချာ ပြောသွားသေးတာ”

ရွှန်းရမီမိုး

“ဟဲ့ ... ညနေ ပြန်ဆပ်မှာကို သုံးပြည်တောင် ချေးမလား။ သူတို့မှာရှိတာမှ မိသားစုလေးယောက်။ တစ်ရက်ထဲ သုံးပြည်ကုန်မလား။ ပြောရင်းနဲ့ ပေါ်လာပြီ။ ချစ်ဦးကို ... အမေ ခေါင်းကိုက်နေတယ်လို့ပြောတာတောင် နင်မအေကို စဖြစ်အောင် စသေးတယ်နော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ပျင်းလို့ပါ မေမေရယ်။ အမေ ခေါင်းကိုက်ရင် သားနှိပ်ပေးမယ်လေ”

“အေး ... ဇက်ကြောလေးပါ ဆွဲပေးစမ်း သားရယ်”
ချစ်ဦးကို အမေ့ကို သေသေချာချာ နှိပ်ပေးနေသည်။ နားထင်ကြောတွေတောင် ထောင်နေသည်။ အမေ ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေတယ် ထင်တယ်။

“အမေ ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေလား”

“အေး”

“သား ဆေးသွားဝယ်ပေးရမလား”

“မျက်လုံးကြောင့် ထင်ပါတယ် သားရယ်။ ခုတလော မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးဝါးနဲ့ ကြည့်မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို မျက်စိသွားစမ်းသပ်ကြည့်ပါလား အမေ”

အကွက်ရွှေကြူသူများ

“... တလော ပိုက်ဆံပါးနေတယ် သားရဲ့။* လကုန်လို့ လစာထုတ်ပြီးမှပဲ သွားစစ်ကြည့်ပါမယ်”

အမေ့ကို နှိပ်ပေးပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်းမယ့် အစဉ်ကို တိတ်တဆိတ် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

သူလည်း အဝေးသင်တက်ရင်း ရပ်ကွက်ထဲ လည်ပတ်ပြန်စား မုန့်ဖိုးတောင်း လုပ်နေတာ ကြာပြီ။

အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဦးမှပါ။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ အစိုးရ ဝန်ထမ်းလစာလေးတွေနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ သိပ်တော့မချောင်။ တစ်ခုပဲ။ ဖေဖေက ဆန်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြိုက်သည်။ ငါ့မကောင်းရင် ငါးပိရည်ပဲဖြစ်ဖြစ် စားသည်။ ထမင်းကတော့ ဆီဆန်းမွှေးမွှေးလေးမှ ကြိုက်သည်မို့ လကုန်တာနဲ့ ဆန်ကိုအရ ဝယ်ရသည်။

“သား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေ ဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ သားရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး။ အမေ သက်သာလား”

“အေး ... အေး ... အမေ့ကို ကွမ်းယာဆိုင်က ကွမ်းရွက်ကလေး တစ်ရာဖိုးလောက် သွားဝယ်ပေးစမ်း သားရယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ”

“အမေ မျက်လုံးကို ကပ်ချင်လို့။ ကွမ်းရွက်ကလေး ပြုတ် ပြီးကပ်ရင် အပူထွက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ၊ သား သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

သူတို့မိသားစုမှာ အပိုသုံးစရာရယ်လို့ သိပ်မရှိပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများတဲ့လဆို အမေနဲ့အပေါင် ဆိုင် မိတ်ဆက်ရတာလည်း သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းကဆိုတော့ ရိုးနေပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့စိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံဆိုတဲ့ အရာက ခလုတ်လာတိုက်နေပါပြီ။ သူ အလုပ် လုပ်သင့်နေပြီ။ ပိုက်ဆံရှာသင့်နေပြီပဲ။

လောလောဆယ် အမေမျက်လုံးကို ဆေးခန်းသွား ပြပေးချင်လိုက်တာ။

အမေ့ကို ကွမ်းရွက်ဝယ်ပေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာ လိုက်သည်။

သူ တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်း မလဲ။

လက်ဖက်ရည်သောက်စရာ ပိုက်ဆံမပါ၍ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်လည်း ဝင်မထိုင်ချင်သဖြင့် လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ် နှာ ထိုင်ငေါင်နေမိသည်။

ဆိုက်ကားသမားတွေကတော့ လက်တောက်ခုံနဲ့ နယ်တောက်နေကြသည်။

“ချစ်ဦးကို ငြိမ်နေပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်လို့။ အလုပ် ရှာဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အံမယ် ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဟ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

“ဟ ... အလုပ်က ထိုင်ရာမထတော့ မရဘူးဟ။ အလုပ် လိုချင် လိုက်ရှာ။ ထိုင်စဉ်းစားနေလို့တော့ ငုတ်တုတ်မေ့ သွားမယ်”

ကုဋေရှင် ခေါ် မသိန်းရှင်တစ်ယောက် အလုပ်ရသွား ပါပြီ။ သာမန်ဘွဲ့လက်မှတ်ကလေးကလွဲရင် တခြားဘာလက်မှတ် မှ မရှိ။ ဘာစကားပြောမှလဲ မတတ်တဲ့ မသိန်းရှင် တစ်ယောက် အလုပ်အကောင်းစားကြီးတွေကို လိုက်လျှောက်ကြည့်သော်လည်း မရဘဲ သာမန်ရုပ်ကွက်စတိုးဆိုင်လေးမှာပဲ အရောင်းစာရေးလုပ် လိုက်ရသည်။

အလုပ်ကောင်းကောင်း မရခင် ရရာအလုပ်နဲ့ ဘဝ ကို ခဏတံတားထိုးထားရသည်လို့။ အလုပ်က မလုပ်လို့ မရ တော့ဘူးလေ။ မသိန်းရှင်တို့မိသားစု စီးပွားပျက်နေသည်။ အဖေ ပဲတွေရင်းလိုက်တာ ရှိသမျှပြောင်တဲ့အပြင် အကြွေးတွေပါ ထပ် တင်နေလို့ အိမ်နဲ့ခြံပါရောင်းပြီး တိုက်ခန်းကျဉ်းလေး ပြန်ငှားနေ ရတာ။

မသိန်းရှင်က သမီးအကြီးဆုံး။ အောက်မှာ မောင် လေးနှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ဒီတော့ မသိန်းရှင် တစ်ယောက် အလုပ်မဖြစ်မနေ လိုနေပြီလေ။ မောင်လေးနှစ်ယောက်က ကျောင်း သားတွေဆိုတော့ မသိန်းရှင် သူတို့ကို ငဲ့ရမည်။

ဒါပေမဲ့ အထည်ကြီးပျက်ဘဝက နေရထိုင်ရတာ ခိုးလိုဦးရလု နိုင်လှသည်။ နဂိုတည်းက ကြွားဝါတတ်တော့ ပိုဆိုး သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အဟောင်းက ပြောင်းလာပြီး နာမည်ပါ ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အဟောင်းက လူတွေနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ပါ။

“ကုဋေရှင်ရေ ... စတော့တွေ သေချာစစ်နော်။ ကိုယ် တာဝန်ပူထားတဲ့ ကောင်တာမှာ ပစ္စည်းပျောက်လို့ကတော့ လျော်ရပြီသာမှတ်”

“လျော်ရမယ်”

“အေးပေါ့ ... လျော်ရတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ပျောက်ရော ပျောက်တတ်လားဟင်”

“ပျောက်တတ်တာပေါ့။ မလျော်ရတဲ့လကို မရှိဘူး။ နည်းနည်းနဲ့ များများပဲ ကွာတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

လျော်ရမှာကြောက်၍ သေချာကြည့်နေရသည်။
 လကုန်ရင် လစာအပြည့် ရချင်သည်။ လစာလျော့လို့ မဖြစ်။
 ဒါပေမဲ့ လကုန်တော့လည်း လျော်ရတာပါပဲ။ အလုပ်
 သစ်ရှာဖို့ကလည်း ပိတ်ရက်က တစ်ပတ်မှ နေ့တစ်ဝက်ပဲ ရတာမို့
 မဖြစ်နိုင်။ ဒီတော့ ကုဋေရှင် တစ်ယောက် အလုပ်ထွက်လိုက်
 သည်။

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေထဲက အလုပ်ခေါ်တဲ့
 ကြော်ငြာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဆယ်တန်းအောင် မပြောနဲ့
 ဘွဲ့ရတွေတောင် ရိုးရိုးဘွဲ့ရတွေအတွက် အလုပ်ရှားပါးနေတဲ့
 အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

ကြော်ငြာတစ်ခုမှာများ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး
 ခေါ်တာ ဘွဲ့ရမှတဲ့။ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေးခေါ်တာ ဆယ်
 တန်းအောင်မှတဲ့။ ရင်နှာစရာ။

တကယ်တမ်း လိုက်ရှာကြည့်တော့ အလုပ်တော်
 တော်ရှားမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ချစ်ဦးကိုတစ်ယောက် လောကမှာ ရှိရှိသမျှကို
 ဖျော်စရာလိုသာ မြင်ခဲ့တာ။ အခု အလုပ်ရှာရခက်လို့ စိတ်ဓာတ်
 ထူးလာသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာပဲ သွားထိုင်ကာ ဂူငိုင်းနေမိသည်။

“ကောင်လေး ... မင်းအလုပ်ရှာနေတာ မရသေးဘူးလား”

“ထီးဖြူပြီး ဖိနပ်ပါးတာတောင် ရပါ့မလား မသိဘူးဗျာ”

“မင်းက ဆယ်တန်းအောင် အဝေးသင်ကျောင်းသား

မင်းမိဘတွေကလည်း အစိုးရဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ မင်း

အနေအထားက ဆန်ကောစက ဖြစ်နေတာကိုးကွ။ ငါ့

အံ့နာဆီမှာ နင်းမယ့်သူ မရှိလို့ ပိုနေတဲ့ ဆိုက်ကားတွေ

ရှိသဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်မျိုးကကျတော့ မင်းအနေ

အထားနဲ့ လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သတင်းစာပို့တဲ့

အလုပ်ဆိုလည်း ဂုဏ်မယ်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ တကယ်

တော့ ဟကောင်ရေ။ ရေခဲရေရောင်းတဲ့ကောင်က ဘွဲ့ရ

ပညာတတ်တွေရဲ့ လစာထက် ပိုဝင်ငွေကောင်းသဗျာ။

မင်းက အလုပ်လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်ကိုလိုက်

ရှာနေတာ။ အလုပ်တွေများပေါ့လို့။ ဟေ ဟေး။ မင်းရှာ

တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်ထက်တောင် ဝင်ငွေကောင်းသေး”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးလေး

ဆိုက်ကားနင်းတာ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“အံ့နာခနဲ့ ကွမ်းဖိုး ဆေးဖိုး နတ်ပြီးရင် ငါ့အတွက် ခုနစ်

ထောင်နဲ့ တစ်သောင်းကြားတော့ ကိုက်တယ်ကွ။ နေ့စဉ်

ထွက်နင်းနိုင်ရင် တစ်လကို နှစ်သိန်းနဲ့ သုံးသိန်းကြားတော့

အသာလေး မောင်ရေ။ မောင်တို့ ဘွဲ့ရတွေ လစာကိုမိ

သဗျာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ လူ

ပင်ပန်းတာပေါ့။ ခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်ရတာကိုး။

ပညာဆိုတဲ့ အေးရိပ်မရှိတော့လည်း နေပူထဲ ရုန်းကန်ရ

တာပေါ့။ ကျုပ်တို့လို လူတွေအတွက်သာ အလုပ်မရှား

တာ။ ပညာတွေသင်ထားတဲ့ ကိုယ့်လူတို့အတွက် တော်

တော်အလုပ်ရှားနေတာပဲ။ လှောင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး

ကွာ။ တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာကောင်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဇော်ကန့်လန့်ပါ။

အမေတို့ကို ကိုယ်ရှာလို့တဲ့ ဝင်ငွေလေး ပြန်ပေးချင်လို့

အလုပ်ရှာနေကာမှ ရှားလိုက်တဲ့အလုပ်”

“အင်း ... မိဘကို ဦးထိပ်ထားတဲ့အတွက် မင်းအဆင်ပြေ

မှာပါကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေ့ အလုပ်သွားမရှာဘူးလား”

“ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေလေဗျာ။ အလုပ်ပိတ်ရက်ကြီးလေ”

ရွှန်းရမိမိုး

“ဪ ... အေးပေါ့။ ငါတို့မှာတော့ ပိတ်ရက်မရှိပါဘူး ကွာ။ လုပ်နိုင်ရင် ထလုပ်လိုက်တာနဲ့ မလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန် ရပ်။ ငါတို့ ပိတ်ရက်က ငါတို့ဘာသာ ဖန်တီးမှရတာ ဟေ့ ဟေး ဟေး”

ဆိုက်ကားသမားတွေ တဟားဟား လုပ်နေတာ သူတို့ သိပ်ပျော်နေလို့လား။

“မောင်ချစ်ဦးကို”

ချစ်ဦးကို အင်တာဗျူးခန်းထဲဝင်ဖို့ သွားရတာ ရင် တွေတောင် တုန်သည်။ ရှားရှားပါးပါး အင်တာဗျူး အခေါ်ခံရ တာမို့ ဒီအလုပ်ကလေးကို ရချင်ပါသည်။

သူတို့အလုပ်က လမ်းညွှန်စာအုပ်အတွက် ဒေတာ ကောက်ရမယ့် အလုပ်ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်တွေပါ ခေါ်တာမို့ သူ ရနိုင်သည်။ ဒီအလုပ်က ပညာအရည်အချင်းထက် ရုပ်ရည်ကို အဓိကဦးစား ပေး ခေါ်တာမို့ သူ ရနိုင်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှိသည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။ ခေါ် တာတောင် အရပ်အမောင်း သတ်မှတ်ချက်နဲ့ အရပ်မြင့်တဲ့သူ တွေပဲ ခေါ်သည်။ ကြော်ငြာဒေတာကောက်တာ အရပ်မြင့်ဖို့လို

မလိုတော့ မသိ။ ကုမ္ပဏီကို အင်တာဗျူးလာဖို့ ရောက်လာသူ အားလုံး အရပ်မြင့်မြင့်တွေချည်းပဲ။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးလည်း ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန်သန်တွေချည်းပဲ။

“လာ ... ထိုင်”

မန်နေဂျာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး လိုင်းကားစီးပြီး သွားတတ်လား”

“သွားတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

စိတ်ထဲမှာတော့ ပါးစပ်ပါ၊ ရွာရောက်ပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေနေမိသည်။

“တို့အလုပ်က စိတ်ရှည်ရမယ်နော်။ ပြီးတော့ လူပေါင်းစုံ နဲ့ ဆက်ဆံရမယ်။ သူတို့ဆီက ဒေတာမပေးချင်တာတောင် ပေးချင်လာအောင်ပြောပြီး တောင်းတတ်ရမယ်။ လူရော စိတ်ပါ ပင်ပန်းမယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ ကျွန်တော် အလုပ် တစ်ခု မဖြစ်မနေ လိုချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ် ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဗျာ”

“မင်းကို အစမ်းခန့်သုံးလ ခန့်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေရင် အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ”

“သွားလို့ရပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ခေါ်”

သူ ထွက်လာတော့ ...

“ကုဋေရှင် ဝင်လို့ရပြီ”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်သည်။ နာမည်က လန်ထွက် နေတာမို့ ယောက်ျားလေးမျက်စိက အကြည့်တွေ အလိုလိုရွှေ့၏။

ဝိန်ဝိန်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူပါးပါး ကောင်မလေးတစ် ယောက်။

နာမည်နဲ့တော့ သိပ်မလိုက်သလိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တစ်ခုတော့ရပြီ။

အမေဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူ အလုပ်ရကြောင်း ထုတ်ပြောတော့ အမေလည်း ဝမ်းသာနေသည်။

သူ အမေရိကန်ဗီးရှင်းရှေ့သွားကာ ပါဝါမျက်မှန် လှလှလေးတွေတောင် သွားကြည့်ထားလိုက်သည်။ အမေ့ကို ဝယ်ပေးဖို့ပါ။

ကုဋေရှင် ဆိုသော ကောင်မလေးရော အလုပ်ရ လားမသိ။ နာမည်နဲ့ တစ်စက်မှမလိုက်ကာ ကုဋေရှင် ဆိုသော နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မနေလိုကတော့ စချင်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာ။ ထိုကောင်မလေး အလုပ်ရပါစေဟု မဆီမဆိုင် ဆုတောင်းနေမိသေး သည်။

အစမ်းခန့်ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့ယူနီဖောင်း မဝတ် ရသေးပါ။ အဆင်ပြေတာ ဝတ်လို့ရသည်။ သူကတော့ အသပ် ရပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သူတို့ယူနီဖောင်းဝတ်သလို စတစ်ကော်လာ နှင့် ပုဆိုးအပြာပဲဝတ်၏။ မိန်းကလေးတွေက အင်္ကျီအပြာနဲ့ ချိတ်ထဘီအပြာလေးတွေကို တစ်ပုံစံတည်း ဆင်တူဝတ်ရသည်။

ကုဋေရှင် ဆိုသော ကောင်မလေးက အချိုးမပြေ စွာ ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ဝတ်လာ၍ သူ မနေနိုင်စွာ သွားသတိ ပေးရသေးသည်။

“ကုဋေရှင် ... သူတို့ယူနီဖောင်းက ထဘီတွေလေ။ နင်က လည်း ထဘီပဲ ဝတ်လာပေါ့ဟ။ တော်ကြာ မျက်စိစပါး မွေးစူးပြီး သုံးလပြည့်ရင် ဖြုတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးနော် ... နင် သတိပေးမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်။ နောက်လည်း ငါ့ကို သတိပေးပါ ချစ်ဦးကိုရယ်နော်”

“ဟင်း”

ဝန်ထမ်းဟောင်းတွေထဲမှာ ရွှေစင်ကြယ် ဆိုသော တစ်ယောက်ကတော့ အရမ်းချောကာ စမတ်လည်းကျ စတိုင်လ်လည်း မိသည်။

သူတို့ရုံးက မိန်းကလေး တော်တော်များများ ဆံပင်ဖားလျားချဟတ်ကြသည်။ အတို အရှည် ပုံစံစုံနေသည်။ အဖြောင့် အကောက် ဒီဇိုင်းစုံနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာဝတ်စုံ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဆံပင်ပုံစံကတော့ နောက်တွဲဆံထုံး ပုံပုံကလေးပါပဲ။

ရွှေစင်ကြယ်က ဆံချည်တစ်မျှင်မျှ ဖွာမထွက်အောင် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး နောက်တွဲထုံးဖွဲ့ကာ ကျောက်စီဆံထိုးလေး ထိုးစိုက်ပန်ထားသည်။

မကျဉ်းမကျယ် နဖူးကလေးက အပြောင်သိမ်းထားပေမယ့် လှနေသည်။

ပုံသွင်းထားတဲ့ မျက်ခုံးတွေက အချိုးအစားကျနလွန်းကာ လှပနေသလို မျက်လုံးမျက်ဖန်ကလည်း ရွန်းဖြာလှပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းက ဖူးဖူးကလေး။

ရယ်လိုက်ရင် ညီညာစီတန်းနေတဲ့ သွားဖြူဖြူက ဆေးတွေကလည်း အလှတစ်မျိုးပါပဲ။

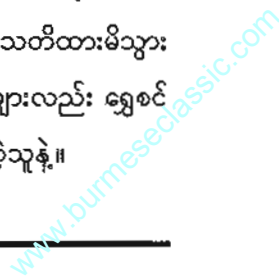
ကမ္ဘာပေါ်မှာ သွားညီညာလှပမှုကို အလေးထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေစင်ကြယ် အလှက ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ အလှဟု ခေါ်ပြော၍ရပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကို Miss ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ဖို့တောင် ခြိမ်းတိုက်တွန်းကြသည်။ အရက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ရွှေစင်ကြယ်က ဘယ်ပြိုင်ပွဲမှ မဝင်ချင်ပါတဲ့။

သူတို့ရုံးမှာတော့ ရွှေစင်ကြယ်က စတားပေါ့။ အဘေတာကောက်ရင် မရတာမရှိ။ သူဌေးကလည်း သူမကို အတားကျသည်။

သူမတို့ရုံးရဲ့ ကြော်ငြာတွေကိုတောင် ရွှေစင်ကြယ် မှီကိုင်သည်။

အခြေသတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသမီးပေါ့လေ။ ချစ်ဦးကိုလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို သတိထားမိသွားသည်။ သူတို့ရုံးထဲက ပုရိသတော်တော်များများလည်း ရွှေစင်ကြယ်ထံ ကျိတ်ပိုးတဲ့သူနဲ့ ပေါ်တင်လိုက်နေတဲ့သူနဲ့။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိတော့ ရွှေစင်ကြယ်ထံမှ ချစ်ခြင်း
အကယ်ဒမီကို ဘယ်သူမှ မဆွတ်ခူးသေးပါ။ အားလုံးကို ငြင်း
လည်းမငြင်းပါ။

စဉ်းစားပေးမယ့် စောင့်နိုင်ရင်စောင့်။ မစောင့်နိုင်
ရင်လည်း ရတယ်တဲ့။ သူမအပြောကတော့ ငြင်းရမှာ အားနာ
လို့ဆိုပဲ။ သူတို့သူဌေးကလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို ရာထူးမကြာခဏ
တိုးပေးနေသည်။

ကုဋေရှင်မှာ စနေနေ့ဆို စိတ်ညစ်ရ၏။ ရုံးသွား
အလည်း ကြောက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တနင်္လာကနေ သောကြာထိက ရုံးကဆင်တဲ့ ယူနီ

ဖမ်း ဟက်ရသည်။

စနေနေ့ဆို ကြိုက်တာဝတ်လို့ရသည်။

လစာများတဲ့သူ၊ ဝတ်နိုင်တဲ့သူတွေကတော့ စနေနေ့

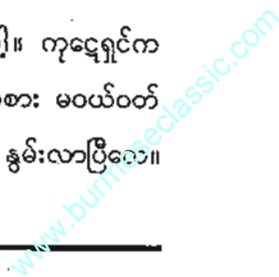
ချောကြသည်။ စနေနေ့မှာ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် အပြိုင်

ဆိုင် ဝတ်ကြသည်။

ရွှေစင်ကြယ်က အဝတ်နိုင်ဆုံးပေါ့။ ကုဋေရှင်က

တော့ စိတ်ညစ်ရသည်။ ကုဋေရှင်မှာ အဝတ်အစား မဝယ်ဝတ်

နိုင်။ အရင်ကရှိတဲ့ အဟောင်းတွေကလည်း နွမ်းလာပြီပေါ့။

အရင်ကလား။ အရင်က ဝယ်ဝတ်နိုင်တာပေါ့။ ထည်ဆို ထည်လဲ ပေါ်သမျှ ခါးပေါ်ရောက်ပြီးသားပဲ။ အခုတော့ အရင်က ရှိခဲ့တာလေးတွေပဲ ပြန်ကာ လှန်ကာ ဝတ်နေရသည်။

အရင်က ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတာလေ။ ခုတော့ သူ့ဖခင်က သူတို့ဌာနက ငွေစာရင်းကိုင်။

ဌာနငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ဆိုပြီး တရားစွဲခံရသည်။ အမှုရင်ဆိုင်ရတာနဲ့ ကုဋေရှင်တို့ ရှိသမျှလည်း ပြောင်တာပါပဲ။ အဖေလည်း ထောင်ကျနေသည်။ ဌာနပိုင်ငွေတွေနဲ့ ပဲတွေ ရင်းပစ်တာ။

အမေနဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကို ကုဋေရှင်ကပဲ တာဝန်ယူရသည်။ အမေကလည်း အဖေဖတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲတော့၏။ အမေ့ခမျာ တစ်သက်လုံး မှီခိုအိမ်ရှင်မ လုပ်လာတော့ ပိုက်ဆံမရှာတတ်တော့။

တော်သေးသည်။

ကုဋေရှင်က ဘွဲ့ရလိုက်လို့။ ကုဋေရှင်တို့ မောင်နှမတွေက အသက်ကွာတာမို့ သူမ ဘွဲ့ရချိန်မှာ မောင်အလတ်ကလေးက ဆယ်တန်း။ မောင်အငယ်လေးက မူလတန်းပဲရှိသေးသည်။

အိမ်ကလည်း ငှားနေရသည်။ ရှိစုမဲ့စု ကျန်သမျှ ရွှေစအနည်းငယ်လည်း အလုပ်မရခင်စပ်ကြားမှာ ပြောင်ပြီ။

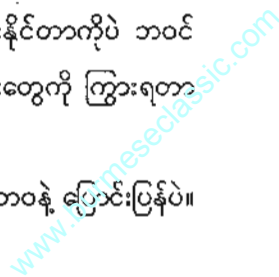
ဒီတော့ အိမ်စရိတ်နဲ့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်စရိတ်အတွက် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို နေ့ဘက်လုပ်။ ညဘက်ဆို အသိဇာတ်ချုပ်ဆိုင်က အကျီတွေယူကာ စီးကွင့်ထိုးကြည့်သေးသည်။ သိပ်မကိုက်၍ မူလတန်းကလေးတွေကို ဂိုက်လုပ်ပေးတဲ့ အလုပ်ပြောင်းလုပ်ကြည့်တော့ မဆိုးပါ။

အိမ်နားက ကလေးတွေကိုစုပြီး စာပြပေးတာမျိုး သုပ်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေတာနဲ့ အိမ်စရိတ် ကာမိသွားသည်။

မောင်အလတ်က ဆယ်တန်းဆိုတော့ ကျူရှင်ထားသေးရသည်။ အငယ်ကောင်ကိုတော့ သူမပဲ စာပြပေးရတာပေါ့။

အရင်က ကုဋေရှင်က ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို မာနတွေ မိုးထိမြင့်ခဲ့တာပေါ့။ အဖေပိုက်ဆံ ဘယ်အိမ်ရသလဲ တစ်ချက်မှမမေး။ သုံးချင်တာသုံးနိုင်တာကိုပဲ ဘဝင်အဟပ်ကာ တစ်ခုခုဝယ်ပြီးရင် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားရတာအောင်။

အခုအခြေအနေကတော့ အရင်ဘဝနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။

ရွှန်းရုပ်ပိုး

အရင်ကဆို ကိုယ့်မောင်တွေကို စာပြဖို့တောင်
စိတ်မရှည်တဲ့ သူမ ပိုက်ဆံအတွက် သူ့စိမ်းလေးတွေကိုတောင်
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စာပြတတ်နေပါပြီ။

ဒီလိုအနေအထားမျိုးမှာ အဝတ်အစား အသစ်ဝယ်
ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှတောင် စိတ်မကူးရဲပါဘူးလေ။

“ကုဋေရှင် ဒီစာရင်းက မှားနေတယ်။ သေချာလုပ်လေ။
စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ရွှေစင်ကြယ်က စာရင်းမှားတာကို ရိုးရိုးမပြောဘဲ
ဆပ်ပါးပါးလေး ဝုတ်ခတ်ပြီး ပြောပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က မှားနေ
တာမို့ အစမ်းသပ်ခံကာလမှာ ပြဿနာလည်း မဖြစ်ချင်တာမို့
အာင့်အည်းကာ သည်းခံလိုက်ရသည်။

ရွှေစင်ကြယ် ဆိုတာက တစ်ရုံးလုံးရဲ့အချစ်တော်
သူ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်ကြယ် ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကိုလည်
ကောက်တတ်တာတွေကိုတော့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ
အေးအေးပါပြီ။

မိန်းကလေးချင်းမို့လို့ အကြာသိပါသည်။ ပြီးတော့
ကိုယ့်ထက်လှသော ကိုယ့်ထက်လည်း ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာရော

အာကုဋ္ဌိန်းဘစ်ဖက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်ခြင်းကတစ်ဖန်
နဲ့ ရွှေစင်ကြယ် အပေါ် မနာလိုလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း အကြောမခံ၊ အတင်မခံဘဲ
မသိမသာလေး ဖိနှိပ်တတ်ပါသည်။ ကုဋေရှင်မှာ နဂိုတည်းက
ကြွားတတ်သူဖို့ တစ်ခါတလေ ခံရတာကို အောင့်အက်သက်နဲ့
ပေါ့လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မသိမသာလေး ဖုထစ်လား
သည်။ ဒါပေမဲ့ မသိမသာလေးပါ။ အပေါ်ယံတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
ပဲ စိတ်ထဲမှာသာ မသိမသာ ကျိတ်ပြိုင်နေကြတာ။ ပြိုင်တယ်
သာ ပြောတာပါလေ။

ကုဋေရှင် အနေအထားက ပြိုင်ဖို့တောင် အင်အား
မရှိပါဘူး။ သူမထက် အဆများစွာသာတဲ့ ရွှေစင်ကြယ်ကို သူမ
ပြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသလို သူမဟာ ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ဖို့
တောင် အဆင့်မမီပါဘူး။

ဒါကို ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း ကောင်းကောင်းသဘော
ပေါက်ထားပါသည်။

ကုဋေရှင်လောက်တော့ ခေါင်းထဲတောင် မထည့်
ပါ။

မိန်းကလေးတွေကိုသာ နှိပ်ကွပ်တာ။ ယောက်ျား
လေးတွေကိုတော့ ချိုချိုနဲ့နဲ့လေး ခိုင်းတတ်သည်။ အဲဒါမျိုးဆို
ကိုကိုတွေကလည်း အသက်ပင်ပေးရပေးရလေ။

“ချစ်ဦးကိုရေ ... ချစ်ဦးကိုလေး ... မရွှေစင်ကို ဒီစာရင်း
လေး လုပ်ပေးမလား”

စသဖြင့် ချစ်ဦးကိုတောင် ငယ်မှုပြန်ချင်သွားစေမယ့်
အခေါ်အဝေါ်တွေနဲ့ သိမ်းသွင်းပစ်တတ်သူပါ။

“ဒီတစ်ပတ် ရွှေစင် မင်္ဂလာဆောင်လေး ပန်းသွားကြံပေး
စရာရှိလို့ စနေနေ့ ခွင့်ယူမယ်နော်”

မဖြစ်မနေ အကြောင်းအရာတွေပြပြီး မကြာခဏ
ခွင့်ယူတတ်သည်။ သူမပြတဲ့ အကြောင်းတွေ တကယ်ရှိမရှိ
တော့ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပါလေ။

ပင်ပန်းရမယ့် အလုပ်ဆို မသိမသာ ရှောင်လွှဲတတ်
တာ ပနာယူရမယ့်နေရာ ဆိုရင်တော့ ရှေ့ဆုံးကမို့ ရွှေစင်ကြယ်က
နေရာရပါသည်။

မန်နေဂျာတွေကလည်း ယောက်ျားကြီးတွေဆိုတော့
ရွှေစင်ကြယ် ချိုချိုလေး ပြောလိုက်ရင် အော်တိုခေါင်းညိတ်ပြီး

ရွှန်းရီမီပိုး

သား။ သူဌေးကိုယ်တိုင် သဘောကျနေမှန်းသိတော့ ဘယ်သူက
ဇနား ရွှေစင်ကြယ်ကို ထိရဦးမှာလဲ။

ချစ်ဦးကိုတောင် ရွှေစင်ကြယ်ကို ကျိတ်ပြီးသဘော
ကျနေသည်။ ချစ်တာ မချစ်တာတော့ မသေချာပေမယ့် ကြိုက်
နေတာတော့ သေချာသည်။ သူမပုံစံ ယောက်ျားတွေ ကြိုက်ချင်
စရာကိုး။

ချစ်ဦးကိုက မရွှေစင် စာရင်းတွေကို ဝိုင်းလုပ်ပေး
သည်။

မရွှေစင်က တစ်ရာတန်ကော်ဖီမစ်ထုပ်လေး ပေး
သည်။

မရွှေစင်ပေးတဲ့ ကော်ဖီထုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ
မသောက်ဘဲ သိမ်းထားမိသည်။

ချစ်ဦးကိုနှင့် ကုဋေရှင်တို့က ရာထူးတူ အလုပ်တူတူ
လုပ်ရပေမယ့် ကုဋေရှင်ကိုဆို ဘယ်တော့မှ မကူညီ။

ခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မရွှေစင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
ကို ပစ္စည်းလာဝယ်သည်။ ရုံးကိုလာမယ့် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်
သည်တွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ မြန်မာမှုပစ္စည်းတွေ လာဝယ်
ခိုင်းလို့ပါ။

ရွှန်းရီမိုး

ချစ်ဦးကိုက မရွှေစင်ရဲ့ ဖိုင်ကိုသာမက အကဲပိုပြီး မရွှေစင် အိတ်ကိုပါ ကိုင်ပေးသည်။ ကုဋေရှင်မှာ အောင့်သက် သက်။

သူတို့နှစ်ယောက် စည်းလုံးနေလေ သူမက ဘေး ရောက်နေလေပဲ။

သူမတို့ ကျောက်စိပန်းချီကားတွေ ကြည့်နေတုန်း။

“ဟဲ့ ... မသိန်းရှင်မို့လား”

မြန်းခနဲ လာနှုတ်ဆက်တဲ့ အသိတစ်ယောက်။

“မသိန်းရှင်ရယ် ... နင်တို့ မိသားစု ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက ခြေရာဖျောက်သွားလိုက်တာ။ နင့်အဖေရော လွတ်ပြီလား။ နင့်အမေရော နေကောင်းရဲ့ လား။ နင့်မောင်လေးတွေရော။ နင်ကတော့ ပိုတောင်လှ လာသေးတယ်။ ဒါနဲ့ အခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဘာလာဝယ် တာလဲ”

မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေက အဆက်မပြတ်ပါ။ စေတနာနဲ့ မေးတာလား။ စိတ်ထဲမပါဘဲ မေးချင်ရာတွေ လျှောက် မေးတာလား။ မေးသလိုလိုနဲ့ ဖွဲ့နေတာလား။

အကွက်ရွှေကြသူများ

“ဟဲ့ ... ငါမေးတာတွေ ဖြေဦးလေ။ နင်အဖေ ထောင်ကျ သွားတော့ နင်တို့မိသားစုလည်း ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“ရှင် လူမှားနေပြီ။ ကျွန်မ မသိန်းရှင် မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး ... လုပ်မနေပါနဲ့ဟယ်။ မတွေ့တာ တစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နင့်ကို ငါ မမှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

သူမ ထိုနေရာက ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

“မသိန်းရှင် ... ဟဲ့ ... မသိန်းရှင်။ အမယ်လေး... ကောင်မ က အပါးဝလို့။ ဒါပေါ့ မသိန်းရှင်ပဲ တခြားသူမှ မဟုတ် တာ။ သူလိုကြားစိန်က သူ့ဘဝကျဆုံးခန်းကို လူသိမှာ ကြောက်မှာပေါ့”

“ဟင်း”

ချစ်ဦးကို သက်ပြင်း မသိမသာ ချလိုက်သည်။ အွှေစင်ကြယ်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မသိန်းရှင် ထွက်သွားရာ ဘက် လိုက်သွားသည်။

“ကုဋေရှင်ကို လူမှားနေတာထင်တယ်၊ အေးလေ ... လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားဘဲလေ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြော။ ရွှေစင်ကြယ်လည်း ဆက်မပြောတော့။

ရုံးပြန်ရောက်တော့ ရွှေစင်ကြယ်က ...

“ချစ်ဦးကဲ့ခရ ... တို့တော့ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းဖို့လိုပီပီ။ ဟိုအမျိုးသမီး ပြောသွားတာ သူ့အဖေက ထောင်ကျတယ် ဆိုလား။ တော်ကြာ တို့ရုံးကို ထိခိုက်မယ်၊ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပါ။ အစမ်းခန့်ကာလဆိုတော့ ဖြုတ်သင့်ရင် ဖြုတ်ရမယ်လေ။ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပေးတော့ မင်းအတွက်လည်း အမှတ်ရ။ မရွှေစင်အတွက်လည်း ကောင်းတာပေါ့။”

ချစ်ဦးကိုက သဘောမကျ ဖြစ်သွား၏။ သူများ အားနည်းချက်ကို အသုံးချပြီး တိုးတက်ချင်သူပါလား။

“စုံစမ်းလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေရာဆိုတာ ယူတတ်ရတယ် ချစ်ဦးကိုလေးရဲ့။ အခွင့်အရေးတွေ ရင်လည်း အမိအရ ဆုပ်ကိုင်တတ်ရတယ်။ အဲဒါမှ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်မှာပေါ့”

“သူ့နေရာမှာ ကိုယ်သာဆိုရင်ရော မရွှေစင်။ ကိုယ်ချင်း စာတရား မထားတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်ချင်းစာနေရင် ကိုယ့်ကို ပြန်နင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်သူ့မှာမှ မေတ္တာတွေ စေတနာတွေ မုဒိတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ လျင်သူစားတမ်းခေတ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနေရင် ကိုယ်ပဲခံရမှာ”

သူကိုယ်တိုင် အစမ်းခန့် ဝန်ထမ်းဖို့ သူမကို ဘာမှ ဖြန်မပြောတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ချင်တော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဦးကို့ကို မရွှေစင်က ရုံးဖိုင်ထဲက ရထားတဲ့ ကုဋေရှင်လိပ်စာကို ပေးသည်။

သူမ ရုံးဆင်းတော့ သူ လိုက်သွားသည်။ သူမက ပေးထားတဲ့လိပ်စာကို ပြန်တာမဟုတ်။ တခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို ပြန်တာ။

ထိုအိမ်ထဲ မသိမသာ ချောင်းကြည့်တော့ ကလေး နှစ်ယောက်ကို စာသင်နေတာ တွေ့ရသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ထိုအိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာကာ သူမ အိမ်ကိုပြန်သည်။ သူမအိမ်မှာလည်း ကလေးလေး၊ ငါးယောက်ကို စာသင်တာ တွေ့ရသည်။ သူလည်း သူမတို့ အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးက ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးမှာထိုင်ရင်း သူမအကြောင်း စပ်စုတော့ သိသင့်သလောက်တော့ သိလိုက်ရသည်။

သူမက အဲဒီနေ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ရှာကျွေးနေတာတဲ့။ တစ်နေ့ကုန်ရုံးမှာလုပ်ပြီး ညနေပြန်လာရင် ကလေးသွတို့ စာပြပေးတယ်တဲ့။ ပြီးရင် အင်္ကျီတွေ ကြယ်သီးတပ်၊ ခြံတပ် လက်ချုပ်လိုက်၊ စီးကွင်းထိုး စသဖြင့်လည်း အပိုဝင်နေ ရှာသတဲ့။

သူမဖခင်က ခရီးသွားနေသတဲ့။

ဒါဆို သူမက မသိန်းရှင်ဆိုတာ သေချာသလောက် သိ

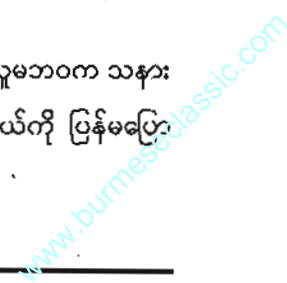
အခုနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးတဲ့။ သူမတို့က အိမ်ငှားနေသတဲ့။

သူမအဖေ အကြောင်းကတော့ ခရီးသွားနေတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ သိထားကြသည်။

သူမဖခင် ထောင်ကျ၊ မကျဆိုတာကတော့ သေချာ သိရပါ။

ဒါပေမဲ့ သိရသလောက်တောင် သူမဘဝက သနားကောင်းနေပြီမို့ သူသိသမျှတွေ မရွှေစင်ကြယ်ကို ပြန်မပြော

ဘူးဆို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူ အမှတ်မရရင် နေပါစေ၊ သူမကိုတော့ မထိ
ခိုက်စေချင်ပါ။ သူမကို မှီခိုပြီး ရပ်တည်နေရတဲ့ သူမမိသားစုထဲ
ရှိသေး၏။

သူတောင် အမေ့ကို မျက်လုံးစစ်ပေးချင်လို့ အလုပ်
ကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာခဲ့တာ။ သူမ ခမ္မာလည်း ငွေကြေး
အပူကြီးရှာမယ်ထင်ရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူမတော့ ကိုယ်ချင်
စာတယ်။

မရွှေစင်က မေးသော်လည်း သူ ဘာမှပြန်မပြောခဲ့
ဘူး။ စုံစမ်းလို့ မရဘူးဟုဘဲ ပြောခဲ့သည်။ မရွှေစင်ကလည်း ရုပ်
လျှော်ဆင်းပျက် အတင်းကြီးတော့ မမေးပါ။ သူမ ပြောတော့လည်း
... အေး ... အေး ဆိုပြီးတော့ပဲ ပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

သူမတော့ နောက်ရက်တွေမှာလည်း ကုဋေရှင်
နောက် လိုက်သွားကာ သူမအကြောင်း စုံစမ်းမိသည်။

သေချာစုံစမ်းကြည့်လေ သူမနဲ့ သူမမိသားစု
အကြောင်း သိရလေပါပဲ။

သူမက မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့ မိသားစုအတွက် ရုန်း
တိုက်နေရရှာသူပါ။

သနားစရာ ကောင်းပါသည်။ ရုံးကပြန်တာနဲ့ ရုပ်
လျှော်ထဲမှာ စာသင်ရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်ဦးကို တစ်ယောက် ကုဋေရှင်ကို ကရုဏာမိုး
တွေ ရွာသွန်းဖြိုးနေပါသည်။

မရွှေစင်ကြယ်ကိုတော့ လှလို့ ကြိုက်တယ်။

သူမကိုတော့ သနားမိတယ်။

ကုဋေရှင် ရုံးအလုပ်တွေလည်း ကူလုပ်ပေးမိတယ်။

အရင်ကဆို အားတာနဲ့ မရွှေစင်ကြယ်ကို အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်
ပေးတယ်။

ခုဆို ကုဋေရှင် သက်သာအောင် ကုဋေရှင်ကို
အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးမိတယ်။

တစ်ခါတလေ မုန့်တွေ ဘာတွေလဲ ဝယ်ကျွေးမိ
တယ်။

သူ ပြောင်းလဲလာတာကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
လုံးကလည်း သတိထားမိကြတယ်။

သတိထားမိတော့ ကုဋေရှင်ကလည်း ရင်ထဲတစ်မျိုး
လေးပေါ့။ ချစ်ဦးကို တစ်ယောက် သူမကိုများ ကြိုက်ခိုက်နေပြီ
လားပေါ့။ ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ သူမခိုင်းသမျှ ခေါင်းညိတ်နေတဲ့
သူက ကုဋေရှင်ဆိုသော ကောင်မလေးဘက် လှည့်သွားတော့
မကျေနပ်ဘူးပေါ့။

တကယ်ဆို ရွှေစင်ကြယ် ဘဝမှာ ချစ်ဦးကိုထက်
သာတာတွေ တစ်ဝုံကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပစ္စားကောင်လေးက

သူမလောက် မသားနားသေး မိန်းမဆီ ခြေဦးလှည့်တာကို မရှု
မိန့်။ ရှိရှိသမျှ ပုရိသအကုန် သူမကိုပဲ ကြိုက်စေချင်သည်။

နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျား ဆိုရင်တောင် သူမကို
နိတ်ထဲကဖြစ်ဖြစ် သဘောကျစေချင်သူပါ။

ခုတော့ ချစ်ဦးကို အခြေအနေ ပြောင်းချင်တာကို
သူမ ဆတ်ဆတ်ခါသည်။

တကယ်ဆို သူမက ကုဋေရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးထဲမှာ
ဒီသမျှ မိန်းမတိုင်းကို ပြိုင်ဘက်လို သဘောထားကာ အားလုံးကို
အနိုင်ရချင်သူပါ။

ချစ်ဦးကိုကို ဒီမိန်းမအကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းကာမှ
ဒီမိန်းမဘက် မြှားဦးလှည့်သွားသည်။

ထားပါလေ။

ချစ်ဦးကို တစ်ယောက်လောက်ကတော့ အသာလေး
အွှပ်စိလိုက်လို့ရသည်။

ညနေ ရုံးဆင်းတော့ ...

“ချစ်ဦးကို မရွှေစင် တရုတ်တန်းမှာ အကင်သွားစားချင်
လို့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးမလား”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရွှေစင် ကျွေးနော်။ ဟီး ... ကျွန်
တော့်မှာ ပိုက်ဆံမပါလို့”

“ငါခေါ်တာ ငါကျွေးမှာပါဟဲ့၊ တကတဲ”

ဒီလိုနဲ့ပဲပေါ့ ...။

ရွှေစင်ကြယ် တစ်ယောက် ကုဋေရှင်အကြောင်း
တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ စုံစမ်းနိုင်တော့ သူမအကြောင်း အလုံးစုံ သိလိုက်
နုသည်။

သိပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း သူဌေးဆီ သတင်းပို့ပစ်
ထိုက်သည်။

အစမ်းခန့်ကာလပဲ ရှိသေးတဲ့ ကုဋေရှင်ကို သူဌေး
က ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အဓိကက သူမအဖေက ထောင်ကျ
နေလို့။ ဒါပေမဲ့ ပေါ်တင်တော့မပြော။ အကြောင်းပြချက်မဲ့
သုတ်တာ။

ချစ်ဦးကိုကတော့ သဘောပေါက်သွား၏။ ဒါဟာ
ရွှေစင်ကြယ် စနက်ပဲဆိုတာ။ သူ ကုဋေရှင်ကို တော်တော်သနား
သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ကုဋေရှင်က ...

“ဒုက္ခပါပဲ ချစ်ဦးကိုရယ်၊ ငါ ဘာအမှားလုပ်မိလို့ ဖြူဖတ်
ခွဲတာလဲ မသိဘူး။ အလုပ်ရဖို့ မလွယ်ပါဘူးဆိုမှဟာ”

“ဟင်း ... အေးဟာ၊ မိုးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ မိုးကောင်းတုန်း
ရွာတာပေါ့။ အချိန်တန်တော့လည်း မိုးတိတ်ဦးမှာပေါ့”

“နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ငါ နားမလည်ဘူး”

“နောက်တော့ နားလည်လာမှာပါ”

“လောလောဆယ် ငါ အလုပ်တစ်ခု ပြန်ရှာရတော့မယ်
ဟာ။ စိတ်ပျက်တယ်”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဟာ။ ငါလည်း နင်နဲ့အတူထွက်ပြီး အလုပ်
အတူတူ ရှာပေးမယ်”

“ဟယ် ... မထွက်ပါနဲ့။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ဘူးဟဲ့။ ပြီးတော့ ဒီကမ္ဘာလီက လစာကောင်းတယ်။
တက်လမ်းရှိတယ်။ မထွက်နဲ့ မထွက်နဲ့။ ငါက ငါက
ကောင်းလို့ ထွက်ရတာ။ ဟင်း ... အလုပ် ... အလုပ်
ဗုဒ္ဓေါမေသရထံပုတီး မစိပ်ဘဲ အလုပ် အလုပ်နဲ့ ပုတီးစိပ်
ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်း”

ကုဋေရှင်က စိတ်ထားဖြူစင်တာကို သိလိုက်ရသည်။
ရွှေစင်ကြယ်နဲ့တော့ ကွာလိုက်တာ။ တကယ့် ဆီနဲ့ရေပဲ။

ရွှေစင်ကြယ်က ရုပ်ကလေးလှသလောက် စိတ်တော်
တော်ပုပ်သည်။

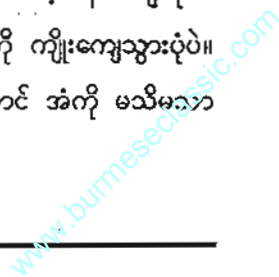
“အေးဟာ ... ငါလည်း သွားရင်း လာရင်း နင်နဲ့အဆင်
ပြေမယ့် အလုပ်တွေ ရင် နင့်ကို ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

“အေးပါ ... အလုပ်ရနိုင်တာလေးတွေ ရင် ငါ့ကိုပြောပါ
ဟယ်။ ငါ အလုပ်မရလို့ မဖြစ်ဘူးဟာ။ ငါ့မောင်လေးတွေ
ကျောင်းစရိတ်ရယ် အိမ်လခပေးဖို့ရယ်။ စားစရိတ် ...
ဟား ... ငါတော့ အလုပ်တစ်ခုခု မဖြစ်မနေ ရမှဖြစ်မှာ”

သူမအတွက် သိပ်ကို ခက်ခဲနေမှာပေါ့။ သူမကို
ရွှေစင်ကြယ် ချောက်ချမှန်းသာသိရင် သူမ ဘယ်လိုများ နေမလဲ။

ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ အမှတ်တမဲ့ နင်းချေလိုက်
တာ။ သူမဘဝကတော့ တော်တော်လေးကို ကျိုးကျော့သွားပုံပဲ။

ချစ်ဦးကိုက ဖွင့်မပြောမိအောင် အံ့ကို မသိမသာ
ကြိတ်ထားမိသည်။

ရွှန်းရမိမိုး

နောက်နေ့ သူမ ရုံးမလာတော့။

သူလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို တော်တော်အမြင်ကတ်
သွားသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ သူမ ဘာမှမလုပ်ထားသလို
ရွှင်လန်းတက်ကြွလို့။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပရိယာယ် မာယာ
တွေကို လက်တွေ့ တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

ချစ်ဦးကိုကတော့ ရွှေစင်ကြယ်ကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်
သွားတာမို့ မသိမသာ ရှောင်နေမိသည်။

မာယာ ဆိုတာ နာမည်သာ လှတာပါလေ။

ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။

“ချစ်ဦးကိုရေ ... မရွှေစင် ဆိုင်တွေငွေသွားကောက်ရမှာ
ချစ်ဦးကို လိုက်ခဲ့ပေးဦး”

“ကျွန်တော် စာရင်းတွေ လုပ်ရဦးမယ် မရွှေစင်”

“ထားခဲ့လိုက်၊ နောက်ဆို ဆိုင်တွေကို ချစ်ဦးကိုပဲ ငွေ
သွားကောက်ရမှာ။ ချစ်ဦးကိုကို တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်
လောက် လိုက်မိတ်ဆက်ပေးပြီးရင် မရွှေစင် မသွားတော့
ဘူး။ ချစ်ဦးကိုပဲ သွားရတော့မှာ။ ချစ်ဦးကိုရဲ့ စာရင်းတွေ
ကို ကုဋေရှင်နေရာကိုရောက်မယ့် အသစ်တစ်ယောက်ကို
လွှဲရမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ရွှန်းရီမိမိ

သို့မဟုတ်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထလိုက်ခဲ့၏။ မရွှေစင်ကတော့ ရုံးကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ သူမကြိုက်တဲ့ သီချင်းခွေဖွင့်ခိုင်းကာ မျက်စိစုံမှိတ် ခံစားနားဆင်ပြီး ပါလာသည်။ သူမအတွက်တော့ အရာရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။

ဆိုင်တွေမှာ ပိုက်ဆံလိုက်ကောက်တော့လည်း ဆိုင်သမားတွေက မရွှေစင်နဲ့ တရင်းတနှီး။ ပိုက်ဆံလည်း ကောက်ရတာမခက်။

“ဒါက ရွှေစင်လက်ထောက် ချစ်ဦးကိုတဲ့။ နောက်ဆို သူလာကောက်လိမ့်မယ်။ သူလာကောက်ရင်လည်း ရွှေစင်လာကောက်သလိုပဲ ငွေလေးထည့်ပေးကြပါနော်။ သူငွေကောက်လို့မရရင် ရုံးမှာ ရွှေစင် အထောင်းခံရမှာ”

“ထည့်ပေးရမှာပေါ့ ရွှေစင်ရယ် စိတ်ချ”

ငွေကောက်ပြီးတော့ ရုံးအပြန် အင်းလျားလမ်းက ပန်းဆိုင်တွေနားက ဖြတ်အမောင်း ...

“ဟယ် ... နှင်းဆီတွေ လှလိုက်တာ။ ကားဆရာ ခထရပ်ပါဦး”

အကွက်ရွှေကြူသူများ

ကားရပ်တာနဲ့ ကားပေါ်က ပြေးဆင်းကာ နှင်းဆီပန်းတွေကို သဘောတကျနဲ့ နှင်းဆီအနီရဲ့ အပွင့်နှစ်ဆယ်ဝယ်သည်။

“မရွှေစင်က နှင်းဆီပန်း တအားကြိုက်တာ ချစ်ဦးကိုရဲ့”

သူ့ကိုလှမ်းပြောကာ နှင်းဆီပန်းတွေကို ခပ်ဖွဖွ ခပ်ရွရွကလေး နမ်းရှိုက်နေသည်။

“အမယ်လေး ... ရင်ထဲမှာအေးပြီး အမောကိုပြေသွားတာပဲ”

ထိုအချိန်မှာတော့ မရွှေစင် အပြုံးတွေဟာ သန့်စင်တာ သူမမျက်နှာလေးကလည်း အပြစ်ကင်းစင်ကာ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

သူတောင် ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန်ချင်သွားသည်။

ကုဋေရှင် တစ်ယောက် စာသင်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ အားစိုက်ကာ လုပ်နေရသည်။ နေ့ခင်းဘက်ဆို စက်ချုပ်သွားသင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံအရမ်းပြတ်တဲ့အခါ ကတ္တီဝါ ဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို သတိရသည်။

အရမ်းပင်ပန်းလာတဲ့ အခါတွေဆိုလည်း အရင် အချိန်တွေကို တမ်းတမိသည်။

အပျိုလေးတန်မယ့် အဝတ်သစ် အစားသစ် မဝယ် ဝတ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။ ရှိပြီးသား အင်္ကျီလေးတွေလည်း နွမ်းဖတ်နေခဲ့ပြီ။

ဘဝမှာ အချိုးအကွေ့တွေ ရှိစမြဲဆိုရင်တောင် သူမဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့တွေက အရမ်းကို မတ်စောက်ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။

အကျနာလွန်းလှသည်။

ဘယ်လိုအော်ရာမျိုးဖြစ်ဖြစ် အံကြိတ်တင်းခံထားရပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်ဓာတ်တွေ ဗုန်းဗုန်းသာလဲပြိုကျသည်။

အမေနဲ့ မောင်နှစ်ယောက် မသိအောင် ကျိတ်ငိုခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။

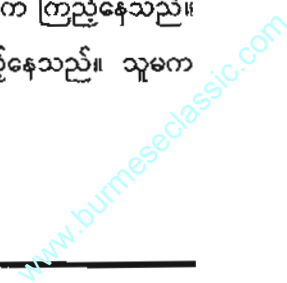
အင်္ကျီလေးတွေ ချုပ်တတ်လာတော့ ပိတ်စတွေဝယ် ချုပ်ကာ တံဆိပ်တပ်ပြီး တစ်နိုင်တစ်ပိုင်လေးချုပ်ကာ ဆိုင်တွေ ဆိုက်သွင်းသည်။ စာသင်လိုက် စက်ချုပ်လိုက်နဲ့ လုံးဝကိုမနားရဲ။

တစ်ခါ ပလာဇာမှာ အင်္ကျီတွေ သွားသွင်းတော့ ဆွေစင်ကြယ်နဲ့ တိုးသည်။

သူမ အင်္ကျီသွားသွင်းတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ မရွှေစင်ကြယ်တဲ့ ဆိုင်ရှင်နဲ့ စကားပြောနေတာပါ။

သူမအင်္ကျီတွေပြကော့ ဆိုင်ရှင်က ကြည့်နေသည်။ မရွှေစင်က သူမကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူမက ဆွေစင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မရွှေစင် အင်္ကျီလာဝယ်တာလား”

ရွှန်းရီမိမိ

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက မရွှေစင်တို့အဒေါ်ဆိုင်လေ”

“ဪ ... ဒါဆို ပြောပေးပါဦး။ ကုဋေ ချုပ်ထားတာ လေးတွေ တင်ပေးဖို့”

“ပြောပေးရမှာပေါ့ ကုဋေရှင်ရဲ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကျေးဇူးပါပဲ မရွှေစင်ရယ်”

“ပြပါဦး၊ ကုဋေရှင် ချုပ်ထားတာလေးတွေ မရွှေစင်နဲ့ တော်တာရှိရင် အားပေးရအောင်”

“မရွှေစင် ဆိုဒ်ပါတယ်၊ မရွှေစင်က Medium ဝတ်တာ ဖို့လား”

ရွှေစင်ကြယ်က မီဒီယမ်နှစ်ထည်ကိုယူပြီး အဝတ် လဲခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ တံခါးအလုံပိတ်ပြီး ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“အန်တီထူး သူ့ဆီက မယူနဲ့။ နောက်မှ သူ့အကြောင်း ရှင်းပြမယ်”

“အေး ... အေး”

အကွက်ရွှေကြသူများ

သူမ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးပစ်လိုက်သည်။ ရွှေစင် က ဘာလို့ အလိုလိုနေရင်း သူမကို မျက်မှန်းကျိုးမိမှန်း မသိပါ ဘူး။ ရွှေစင်ဟာ လူအများနဲ့ သယဇာတ ဖြစ်လွန်းသူပါ။

အားလုံးကလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို ရုပ်ချောသဘော ကောင်းသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြတာပါ။

ရွှေစင်တို့က သူ့ကို လူမသိစေရ။ ဟန်ဆောင် ကောင်းလွန်းသည်။ ပိုင်လို့ကတော့ ချောက်နက်နက်ထဲ တွန်းချ ဖစ်တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပီပီရီရီကလေး လုပ်တတ်တော့ သူမ အကြောင်းမသိကြ။ ရုပ်ကလေးကလည်းချော အပြောလေးက လည်းချို့တော့ ဘယ်သူမှ သူမကို မကောင်းမမြင်ကြ။

ခုလည်း ကုဋေရှင်တစ်ယောက် သူမနဲ့မှ တည့်တည့် ထာတိုးသည်။

အပြင်ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

“မရွှေစင်နဲ့ သိပ် fitting မကျဘူး ကုဋေရှင်ရဲ့။ အားပေး ချင်ပါတယ်ဆိုမှကွယ်”

“ဘယ်လို fitting မကျတာလဲဟင်”

“ချိုင်းက ပွတာ ထင်တယ်။ ပန်းလည်းကျသလိုပဲ။ ရေ
 ရော ...၊ ကဲ ... မရွှေစင် သွားစရာရှိသေးလို့ ခွင့်ပြု
 နော် ကုဋေရှင်လေး။ အန်တီထူးရေ ... ရွှေစင် သွားပြီ
 မရွှေစင် ထွက်သွားတော့ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးက
 “အန်တီဆီမှာ သွင်းနေကြလူတွေ ရှိလို့လေ၊ လိုအပ်
 ဆက်သွယ်လိုက်မယ်နော်”

ကုဋေရှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ထွက်လာမိသည့်
 ရွှေစင်ကြယ်ကြောင့်ဟုတော့ နည်းနည်းမှ သံသယမရှိဘဲ သူမ
 နေသေးလို့ဟု ထင်ကာ ထပ်ကြိုးစားဖို့ တွေးနေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုနေ့က သူမအင်္ကျီတွေကို တခြားတ
 ဆိုင်က ယူလိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့ သူမလက်ရာက အရမ်းအကောင်
 ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အဆိုးရွားကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ဈေး
 သူတော့ ရောင်းလို့ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ပိုကောင်းအောင် ကြိုးစားရင်း ... ကြိုးစား
 ရင်းနဲ့။

ကုဋေရှင် တစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ စက်ချုပ်
 ဖို့လိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ လာဝယ်ရင်း စိတ်မောလူမော ရှိတာနဲ့
 ပန်းချီကားလေးတွေ လိုက်ငေးနေမိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲကို ပန်းချီကား ကြည့်ချင်လို့လာ
 တာပါ။ စက်ချုပ်ဖို့လိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေက သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဝယ်
 ရင် ပိုပြီးဈေးသက်သာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ပန်းချီကားတွေ
 ကြည့်ချင်လို့ တစ်ခါကစ်ရံတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ လာဝယ်မိပါ
 သည်။

လောကကြီးကို ဘောင်ခတ်ကြည့်တယ်ပဲ ဆိုဆို
 သူမက ပန်းချီကားတွေကို ချစ်တယ်။ ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်
 ရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ပန်းချီအကြောင်း သိပ်နားမလည်ပေ
 မှာပဲ ပန်းချီကားတွေက သူမရင်ကို ငြိမ်းချမ်းကြည်နူးမှုရသကဲ့

ပေးစွမ်းနိုင်လို့ သူမ သဘောကျတယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်
လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ချင်ပေမယ့် စားဝတ်နေရေးကို ဦးစားပေး
နေရလို့ စိတ်ကူးတွေကို ရင်ဘတ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားခဲ့တယ်။
မဝယ်နိုင်လို့ လာလာငေးပြီး စိတ်ဖြေနေရတာပါ။

ဒီနေ့လည်း ဈေးလာဝယ်ရင်း ပန်းချီကားတွေကို
လာငေးနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကြာပန်းပုံပန်းချီကားလေးကို ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်ရောက်ကာ သေချာကြည့်မိလိုက်သည်။

ပန်းချီကား နာမည်က ကုမုဒြာတဲ့။ ပန်းချီကားထ
ညအခင်းအကျင်းနဲ့ မှောင်ရိဝိုးတဝါး။ ညရဲ့လရောင်အရိပ်အလင်း
အောက်မှာ ကြာဖြူတစ်ပွင့် ငွားငွားစွင့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်
မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။ အလင်းရောင် လင်းလင်းချင်းချင်းမှာ
ဆွဲထားတာလည်း မဟုတ်။

ကြာပန်းက အမှောင်ထဲမှာ ပွင့်ရတာ။

ရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးကို ဖြစ်နေသည်။ ဒီပန်းချီ
ကားရဲ့ Message က သူမရဲ့ဘဝလိုပါပဲ။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ မလန်းချင်ဘဲ လန်းနေရတဲ့ဘဝ

သူမ ထိုပန်းချီကားကို ရုတ်တရက် လိုချင်သွား
သည်။ ပန်းချီကား အောက်ခြေမှာ ဈေးနှုန်းကပ်ထားသည်။ ငါး
သိန်းတဲ့။ သူမ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်နိုင်မှာလဲလေ။

အခုမဝယ်နိုင်ပေမယ့် နောက်တော့ ဝယ်ချင်ဝယ်နိုင်
တာပေါ့လေ။ ပန်းချီဆရာနာမည်ကို မေးကြည့်တော့ မသိဘူးတဲ့။
ဘာရောင်းလို့ ဝယ်တင်ထားတာ။ ပန်းချီဆရာနာမည် မသိဘူး
တဲ့။

“အစ်မကြိုက်ရင် လျှော့ပေးမယ်လေ။ ဒီပန်းချီကားဝယ်
တင်ထားတာ ကြာပြီ။ မထွက်သေးတော့ ဝယ်ဈေးရှုံးသလို
တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်မလည်း မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝယ်နိုင်တဲ့
အချိန် ဒီပန်းချီကားလေးများ မရှိတော့ရင် ဒီပန်းချီဆရာ
ဆီသွားပြီး ထပ်ဆွဲခိုင်းချင်လို့ မေးတာပါ”

“အမယ်လေး ... မဝယ်နိုင်ဘဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
လာပြောပြီး အလုပ်လာရှုပ်နေတယ်”

“ဪ ... ခုမဝယ်နိုင်ပေမယ့် နောက်ဝယ်ချင် ဝယ်နိုင်
မှာပေါ့။ ဒါလေးမေးတာ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ နောက်ဆို
 မိုလ်ချုပ်ဈေးကို လာဖြစ်ဖို့ သိပ်မသေချာတော့ပါ။
 ထိုနေ့က ဈေးတောင် သိမ်ကြီးဈေးမှာ ပြောင်းဝယ်
 ဖြစ်သွားသည်။
 ဘဝဆိုတာ ကုမုဒြာပန်းချီကားလေးလိုပါပဲလား
 ကွယ်။

ချစ်ဦးကို တစ်ယောက် ဆိုင်တွေမှာ ငွေလိုက်သိမ်း
 ရတာမို့ ရုံးထဲမှာ သိပ်မနေရတော့ဘဲ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့လည်း
 ဘက် ရုံးဆင်းချိန်လောက်သာ တွေ့ဖြစ်ကြတော့သည်။
 ရွှေစင်ကြယ်က ချစ်ဦးကို ကို အကဲခတ်နေမိသည်။
 ဘီလေး သိပ်တော့မလွယ်။ သူမ ကုဋေရှင်ကို ပ၊ထုတ်လိုက်
 ကို သင်း သိနေလောက်သည်။ သူမကိုလည်း ခပ်ရှောင်ရှောင်
 နေသည်။
 ရွှေစင်ကြယ်လည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲလေ။
 ဘီရင်ပြေးတယ်။ ပြေးရင်တော့ ပြန်လိုက်ချင်တယ်။
 သူမ ချစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စားတာ မဝင်စားတာ
 သူမကို ချစ်ဦးကို လိုက်စေချင်တယ်။ ခုတော့ ချစ်ဦးကိုက
 နေလို့ သူမက ပြန်လိုက်ရတော့မယ်။

သူမ သူ့ကို ပညာသုံးကာ ဆွဲဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

“ချစ်ဦးကို ဒီဆန်းဒေးအားလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရွှေစင် မင်္ဂလာခုံဘက်မှာရှိတဲ့ နှင်းဆီခြံကို သွားချင်လို့။
အဖော်မရှိလို့ လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

ရွှေစင်ကြယ်ခေါ်ရင် ပရာဒိုနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမဲ့သူတွေ
တောင်ရှိသည်။ ဘာလို့ သူ့ကို အဖော်လာစပ်နေပါလိမ့်။

“မရွှေစင် ကျွန်တော်ကတော့ လိုင်းကားခပဲ တတ်နိုင်တာ
နော်”

“အမယ်လေးဟယ် ... တက္ကစီခ မရွှေစင် ခံပါမယ်။
တကတဲ ... ဦးကပ်စေးနဲ့ လာတိုးနေတယ်”

“ဦးကပ်စေး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘဝသမားဆိုတော့ အခြေမဲ့၊
အနေမဲ့ ရွှေမဲ့ ငွေမဲ့လေဗျာ။ ရုံးတက်ဖို့ ဘတ်စ်ကားခ
တောင် မနည်းချန်နေရတာ”

“ချစ်ဦးကိုက လစာကို အိမ်ပြန်ပေးရလို့လား”

“ပေးတယ်ဗျ။ မဖြစ်မနေ ပေးရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်ကကို ပြန်ပေးတာ။ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ဝန်

ထမ်းတွေဆိုတော့ အပိုဝင်ငွေ မရှိကြဘူး။ ကျန်းမာရေး
စရိတ်တောင် မပိုဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်
တော့်လခလေးကို ပြန်ပေးဖြစ်တာ”

“သားလိမ္မာလေးပဲ”

“အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မိန်းမ မယူခင်လေး
လုပ်ကျွေးတဲ့သဘောပါ ... ဟက် ဟက်”

“ရည်းစားရှိနေပြီပေါ့”

“ခုခေတ် ရှူဆေးတွေ ဈေးကြီးတယ်ဗျ။ မဝယ်နိုင်သေး
ဘူး”

“ဖြစ်ရမယ်။ ဆန်းဒေး လိုက်ပေးမှာလား”

“မရွှေစင်သာ အဖော်ခေါ်ရင် ပရာဒိုသမားတောင် အပြေး
လိုက်မှာ။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလဲ”

“မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ပေါ့”

“အဲဒီနေ့ ကော်ဖီပါ တိုက်မှာလား”

“ထမင်းပါကျွေးမယ်”

“လိုက်မယ်ဗျာ”

“မနည်းပင့်ရတယ် ဒီကိုယ်တော်ကို”

ရွှန်းရမိပိုး

“နှင်းဆီခြံ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“နှင်းဆီပန်း သွားဝယ်မလို့”

“မြို့ထဲမှာဝယ်လည်း ရတာပဲ”

“ခြံမှာဆိုတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရတာပေါ့။ မြို့ထဲ

ရောက်ရင် ပန်းတွေက နှမ်းနေပြီလေ”

“ဘယ်နှပွင့် ဝယ်မှာမို့လို့လဲဗျာ”

“ရသလောက်ဝယ်မှာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လိုချင်လို့”

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူမဟာ Viz ကားအနီရဲ့ရဲလေးကို တိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ရောက်လာပါသည်။ ချည်သားဂါဝန်တို့အဖြူ ရောင်လေးနဲ့။

သူ့ကို ဂါဝန်နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ။ ဂါဝန်ဝတ် ထားတော့ ပိုပြီးငယ်ရွယ်နပျိုစွာ လှပနေခဲ့ပါသည်။

အမြဲထုံးထားတဲ့ သူမရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို ဖြန့်ချ ဆားခဲ့သည်။ သူမဆံပင်တွေက ခါးအထိ ညီညာစွာ ဝဲဖြာကျနေ ခါသည်။

ကားနီနီလေးနဲ့ အဖြူရောင်ဂါဝန်လေး။ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလေး ပသား ဖြစ်စေပါသည်။

သူတို့ လမ်းထိပ်အထိ လာခေါ်တာမို့ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကရော ဆိုက်ကားဂိတ်ကပါ သူမကိုတွေ့သွား

ကြကာ သူ့ကို အော်ဟစ်စနောက်နေကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့အထင် အားကျသလိုလို ကြည့်နေကြသည်။

မညာတမ်း မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင် သူလည်း ရင်တွေခုန်နေပါသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ လာလေ ... ကားပေါ်တက်”
သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ...

“မင်း မောင်းမလား”

“ကျွန်တော် မမောင်းချင်ဘူး။ သိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မမောင်းတတ်တော့ မတော်တဆ ထိခိုက်မိမှာစိုးလို့”

“အိုခေ”

သူမက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းတတ်ပါသည်။ ပဲမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခါးပတ်လေးပတ်၊ နေကာမျက်မှန်လေး တပ်လိုပေါ့။

ဘေးတိုက် ငဲ့ကြည့်မိတော့လည်း သူမသိပ်ကိုလှပနေပါသည်။

“ကော်ဖီသွားသောက်ရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး”

ရွှေစင်ကြယ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး ကားတို့ ကိုးမိုင်က feel ထဲ ချိုးချလိုက်သည်။

သူနဲ့ သူမ အကြိုက်ချင်းမတူတာကို အဲဒီမှာ စသိရတာပါပဲ။

သူမက လက်ဖက်ရည်ပေါ့စိမ့် မှာသည်။ သူကတော့ ကော်ဖီ။

အမှန်ဆို ယောက်ျားလေးအများစုက လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တတ်ပြီး မိန်းကလေး အများစုက ကော်ဖီ သောက်တတ်ကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ရွှေစင်ကြယ်”

သူမကို အမျိုးသားတစ်ယောက်က လာနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟော ... ကိုလွင်ပါလား။” ကိုလွင် မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီကို စင်ကာပူမှာ ဆေးသွားကုပေးနေရလို့”

“ဟုတ်လား၊ ခုတော့ သက်သာသွားပြီပေါ့”

“မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့လို့ ပြန်ခေါ်လာရတယ်။ ဒီဝီဒီ
ရီယမှာလေ”

“ဟယ် ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကိုလွင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း စိတ်မောလူမောပဲ။ ခု ရွှေစင်
ကို တွေ့လိုက်ရတာ တစ်ဝက်လောက် အမောပြေသွား
တယ်”

“ကိုလွင်ရယ်”

“ဒါနဲ့ သူက”

“ဪ ... ရွှေစင်မောင်လေးပါ။ ချစ်ဦးကိုတဲ့။ မောင်လေး
သူက ကိုလွင်တဲ့”

မိတ်ဆက်ပေးချက်တွေက လှပလွန်း၏။

“ခွင့်ပြုဦး ရွှေစင်ရေ၊ ဆေးသွားဝယ်ရဦးမယ်”

“အိုကေ ... ရွှေစင်တို့လည်း သွားစရာရှိသေးလို့”

ကိုလွင် ဆိုတဲ့သူ ထွက်သွားတော့ သူတို့လည်း
နှင်းဆီခြံကို ဆက်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နှင်းဆီခြံမှာ အရောင်စုံ အသွေးစုံ နှင်းဆီပန်းတွေ
က အဖူးအင့် အပွင့်အလှ မျိုးစုံနေပါသည်။

နှင်းဆီရနံ့တွေကလည်း လေယူရာ သင်းတပျံ့ပျံ့
နဲ့ အေးချမ်းလွန်းလှသည်။

“လှလိုက်တာ၊ နှင်းဆီတွေ အရမ်းလှတာပဲ”

အဖြူ အဝါ အနီ ပန်းရောင် ပုစွန်ဆီရောင်
စသဖြင့် နှင်းဆီတွေက အရောင်စုံပွင့်နေပြီ။

“ဟော ... သမီး လာ ... လာ”

“ဒေါ်ကြီး ထုံးစံအတိုင်းနော်”

“စိတ်ချ သမီးရေ၊ ဟဲ့ ... မောင်ညိုတို့ ဒီသမီးလေး
အတွက် ပန်းတွေဖြတ်မယ်ဟေ့”

ခြံထဲမှာရှိသမျှ မပွင့်နိုင်သော အဖူးကျစ်ကလေး
တွေမှလွဲ၍ အင့်အပွင့် အကုန်ဝယ်သည်။

“လှလိုက်တာ ... လှလိုက်တာနော်၊ မွှေးနေတာပဲ”

ပြောလည်းပြောရင်း နှင်းဆီပန်းကလေးတွေကို ရွှေ
ကလေးနမ်းလိုက်၊ ဖွဖွကလေး ပါးနားကပ်လိုက်နဲ့ လုပ်ကြည့်နေ
သည်။

တကယ်ပါပဲ။ ရွှေစင်ကြယ်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်
ရင်း နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ တူတူလာတာပါလား။

ရွှန်းရမိပိုး

သူမဟာ နုရွလှပနေသလောက် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလွန်းတဲ့ ဆူးတွေလည်း သူမမှာ ရှိနေသည်။

သူမဟာ နူးညံ့လှပမှုနဲ့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းမှုတွေ ရောပြွမ်းနေသော နှင်းဆီလိုမိန်းမမျိုးပဲ။

သူမရဲ့မွှေးပျံ့လှပခြင်းတွေက သူမရဲ့ခက်ထန်ကြမ်း ရှမှုတွေကို ဖုံးလွှမ်းကွယ်ဝှက်ထားသည်။

နှင်းဆီရဲ့ဆူးကို မနှစ်ခြို့ပေမယ့် နှင်းဆီပန်းကို တော့ မက်မောကြတာပါပဲ။ တချို့ဆိုရင် နှင်းဆီမှာပါလာတဲ့ ဆူးတွေကို ချိုးဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ဆူးမဲ့နှင်းဆီအဖြစ် ဖန်တီးကာ မြတ်နိုးတတ်ကြသည်။

ခုလည်း သူမက ဆူးကိုမကြောက်ဘဲ နှင်းဆီတွေ ကို မက်မက်မောမော။

နှင်းဆီပွင့် နှစ်ထောင်ကျော်ကို နှစ်သိန်းကျော်ကျော် ရှင်းရသည်။

ထိုနှင်းဆီတွေကို နှင်းဆီခြံက ကားနဲ့သူမအိမ်ကို သွားပို့ရမည်။

“မရွှေစင် ပန်းတွေ ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အကွက်ရွှေကြသူများ

“လိုချင်လို့လေ။ ဘုရားပန်းလည်း ထိုးမယ်။ တစ်အိမ်လုံး လည်း မွှေးနေအောင်ထိုးမယ်”

“နှစ်သိန်းကျော်ဖိုးတောင် နှမြောစရာကြီး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပန်းတွေ အများကြီး တစ်အိမ်လုံး မွှေးကြိုင်နေတာ စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ပါကွယ်”

“ခြံပြတ်ဝယ်တာများဗျာ၊ ဖုန်းဆက်ပြီး လာပို့ခိုင်းလိုက် လည်း ရတာကို၊ တကူးတက လာဝယ်နေသေးတယ်”

“အပင်မှာ ပွင့်နေတာလေးကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့၊ ချစ်ဦးကို လေးရယ်။ ချစ်တယ်ဆိုရင် အစအဆုံး ချစ်တတ်ရတယ်”

သူ သူမကို ငေးကာ တွေးနေမိတာက နှင်းဆီရူး နှင်းဆီသရဲဟု ...။

လူဆိုတာကလည်း လိုက်ရင် ပြေးချင်ပါသည်။

ဒိန်းကလေးဘက်က ရေလာမြောင်းပေး လုပ်လွန်းတော့ အထင်
ဆေးချင်လာသည်။

တကယ်ပါ ...။

ရွှေစင်ကြယ်က တမင်ကို ချစ်ဦးကိုကို လှလှပပ
ကလေး ဖြားယောင်းနေတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ချစ်ဦးကိုကိုက ရွှေစင်ကြယ် အပေါ် အကောင်း
မမြင်နိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

လူတစ်ယောက်အပေါ် မနှစ်မြို့စရာ တစ်ခုလောက်
ရှိနေပြီဆိုရင် အကောင်းမြင်ပေးနိုင်ဖို့က တော်တော်ခက်သွားပါ
သည်။

ချစ်ဦးကိုကိုက ဂရုမစိုက်လေ ရွှေစင်ကြယ်ဘက်က
မခံချိမခံသာနဲ့ အတင်းကို လိုက်ကပ်လေ ဖြစ်နေပါသည်။

ချစ်ဦးကိုကိုကလည်း သူ့ကို ရွှေစင်ကြယ် အခွင့်အရေး
တွေ ပေးနေတာ သိနေပါသည်။

ကုဋေရှင်ဖခင်လည်း ထောင်က ပြန်လွတ်လာပါပြီ။ သူမတို့တစ်မိသားစုလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သူမအတွက်လည်း အဖေ ပြန်လွတ်လာတော့ အားရှိသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ကွယ် သူမဖခင်က ကျန်းမာရေးမကောင်းပဲ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ဖခင်အတွက် ဆေးဖိုးပိုရှာနေရပါသည်။

သူမ အလုပ်တွေကို ဖိလုပ်နေသဖြင့် အမေက အစားကို အချိန်မှန်အောင် လိုက်ကျွေးနေသည်။

“သမီးရယ် ... မအိပ်မစားဘဲတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ တစ်ချိန်လုံးလည်း ချုပ်မနေနဲ့ အညောင်းမိမယ်။ သမီးသာ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် အမေတို့မိသားစု ဒုက္ခရောက်မှာ အမေတို့က သမီးကို အားကိုးနေရတာ။ ပုံမှန်ပဲလုပ်ပါ”

သမီးရယ်။ လောဘလည်း မကြီးပါနဲ့ကွယ်။ စားလောက်ရင် တော်ပါပြီ”

“လောဘမကြီးပါဘူး အမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တွေက အော်ဒါတွေ တော်တော်တက်နေတာ။ သူတို့မှာသလောက် မပေးနိုင်ရင် မိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလိုပါ မေမေ။ သမီးလည်း မနိုင်တော့ဘူး။ စက်ချုပ်သမားခေါ်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး မေမေ။ သမီးက ကိုက်ပေးမယ်။ ညှပ်ပေးမယ်။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက် ဒိုင်ခံချုပ်ပေးရင် မဆိုဘူး”

“ခေါ်လိုက်ပေါ့ သမီးရယ်။ ငါ့သမီးလေး အလုပ်တွေ အမြဲအဆင်ပြေပါစေကွယ်။ မိဘနဲ့ မိသားစုကို သိတတ်တဲ့၊ လုပ်ကျွေးတဲ့သမီး။ အရိပ်ပေးတဲ့သမီးလေး ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေကွယ်”

တကယ်လည်း အလုပ်တွေက ပိုပြီးတိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်မှာတောင် စက်တွေပိုဝယ်။ လူငှားနဲ့ချုပ်ကာ အော်ဒါတွေ ချုပ်ပေးနေရသည်။ ကျူရှင်လည်း မသင်နိုင်တော့ပါ။ ရသမျှလေး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားရသည်။

အဖေလည်း ထောင်က ထွက်လာကတည်းက တရောင်ရှောင်နဲ့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲမလဲနဲ့ တမယ်ပါ။

“ငါ့သမီးကြီးကို သနားနေပြီကွယ်”

“ရပါတယ် အဖေရယ်။ အဖေသာ ကျန်းမာအောင်နေပါ”

ဖခင်အတွက် ဓာတ်စာနဲ့ ဆေးဝါးစရိတ်ကလည်း တော်တော် စရိတ်ထောင်းပါသည်။

မောင်လေးတွေကလည်း အတန်းကြီးလာလေ ကျောင်းစရိတ်တွေ မြင့်လာလေပါပဲ။

အမေက နေကောင်းနေ၍ တော်သေးသည်။ အခု ခမျာလည်း အဖေကို ပြုစုရတာတစ်ဖက်၊ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ဝေယျာဝစ္စနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဒိုင်ခံလုပ်ရတာ ပင်ပန်းရှာပါ၏။

ဒါတောင် မောင်လေးတွေက တစ်ချက် တစ်ချက် အလိုက်မသိချင်။

တစ်ခါတစ်ရံ မလိုအပ်တဲ့ အပိုတွေ ပူဆာဟတ် သေးသည်။

ကုဋေရှင်တစ်ယောက် အလုပ်ကလေးတွေ အဆင် ပြေလာလို့သာ တော်တော့သည်။

အိမ်ဘေးဘဝမှာ အိမ်လခလွှေကလည်း ခြောက်လ တစ်ပြတ် တစ်ခါ မျှေးတက်ဖြစ်နေသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး အော်ဒါတွေ ရရင်တော့ ပိုစုနိုင်ပြီး ခိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းလောက် ဝယ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့် နေမိသည်။

သူ့မာဝက မဖေဒါလား။ ညအမှောင်မှာ လရောင် ဆင်းမှ လန်းမယ့် ကုမုဒြာလား။

သူမ အရမ်းပင်ပန်းလှပါပြီ။ လူရော စိတ်ရောပေါ့။

www.burmeseclassic.com

သူမတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူမဆီ အင်္ကျီလှ
အပ်နေကြ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ အပျိုကြီးက သူမ
ကို တော်တော်သဘောကျ ချစ်ခင်ပါသည်။ အင်္ကျီတွေလည်း
မကြာခဏ လာအပ်သည်။

လမ်းထိပ်နားမှာ လုံးချင်းတိုက်နဲ့ ကားသုံးလေးစီး
နဲ့ အိမ်နေရင်းတောင် စိန်တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ဆိုတော့ ချမ်းသာသည်ဟု
ပဲ ပြောရမည်ပေါ့။

“မမမှာ မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကံမကောင်းစွာ
ပါဘူးကွယ်၊ သူ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားနေတုန်း
သူ့မိန်းမက လင်ငယ်နောက် လိုက်သွားတာလေ”

“ဪ”

“ကလေးလည်း မရလိုက်ဘူး။ ခုထိလည်း အိမ်ထောင်
ထပ်မပြုဘူးလေ။ တစ်ခုလပ်သာဆိုတာ လူပျိုကြီးလို
ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အထွေထွေခွဲစိတ်အထူးကုတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဪ”

သူမမောင်အကြောင်း လာပြောပြောနေလို့သာ နား
ထောင်ပေးနေရတာ စိတ်တော့မဝင်စားပါ။

“ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်နော်၊
အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်”

ဘာလို့ ဒီလောက် သဘောကောင်းနေပါလိမ့်။
သူမတို့လို အညတရကို သူဌေးမတစ်ယောက်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
လာခင်မင်နေတာပါ။

တစ်ခါ အဖေညသန်းခေါင်ကြီး အမောထဖောက်
လာတုန်းက ထိုသူဌေးမဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူ့မောင်ဆရာတုန်ကို
ဝင့်ကြည့်ပါသည်။

ချက်ချင်းပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။

အသားမဖြူမညို သာမန်ရုပ်ရည်နဲ့ ထိုဆရာဝန်ဟာ ထိပ်တော့နည်းနည်းပြောင်ပါသည်။ စကားပြောတာလည်း အေးဆေးသည်။

သူမတို့မှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။ အဖေ့ကိုလည်း လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေပယ်ကာ လက်ဆောင်လာပေးသဖြင့် ထိုအပျိုကြီးကို အားတွေနာရပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုအပျိုကြီးဟာ ကုဋေရှင်ကို ယောက်မလောင်းအဖြစ် သဘောကျနေတာပါ။ ပထမယောက်မတုန်းက ခံထားရသဖြင့် ခုတစ်ခါမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ကုဋေရှင်ကို သဘောကျစွာ လေ့လာနေတာပါ။ မိဘအပေါ် သိတတ်ကာ ရိုးသားသော မိန်းကလေးအဖြစ် အသိအမှတ်လည်းပြုထားတာပါ။

ငယ်ရွယ်ချောမောသူလေးမို့ သူ့မောင်လေးလည်း သဘောကျကောင်းရဲ့ဟု တွေးကာ လေ့လာနေတာပါ။

ခက်တာက ကောင်မလေးရဲ့မိသားစုပဲ။ ဒီကောင်မလေးကိုယူတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကောင်မလေးရဲ့မိသားစုကိုပါ

လုပ်ကျွေးရမယ့်ကိန်း ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်း ပြန်ချိန်ကာ အနီးကပ်လေ့လာနေတာပါ။

ခွဲစိတ်အထူးကု တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမိသားစုလောက် အနေအထားကို ထောက်ပံ့နိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် အပျိုကြီးက ကြားထဲကနေ နှမြောနေပါသည်။ ဒွိဟဖြစ်ကာ စဉ်းစားရ ခက်နေတာကြောင့် ဘာမှမလှုပ်ရှားသေးဘဲ အသာငြိမ်ကာ လေ့လာနေမိ၏။

ရွှေစင်ကြယ် မိခင် အူအတက်ပေါက်၍ ခွဲစိတ်ရင်း
ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တို့ စတင်သိခဲ့ပါသည်။

ထိုခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကလည်း တစ်ခုလတ်ပီပီ ရွှေစင်
ကြယ်လို မိန်းမလှလေးကို သတိထားမိပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ ယောက်ျားလေးမြင်တိုင်း ထင်
အောင်နေပြတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေကျဆိုတော့ ...

“ဆရာ ... ဆရာနဲ့”

နှစ်ခါလောက်သွားတွေ့။ မုန့်ပုံးတွေ ပုဆိုးတွေနဲ့
ကန်တော့ လုပ်လိုက်တာနဲ့ပဲ ထိုဆရာဝန်ကလည်း မိသားစု
ဆရာဝန်မဟာ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ လူနာကြည့်ခံတောင် မယူတော့။
ဆိုတော့ကာ ...

ထိုဆရာဝန်နဲ့ ရွှေစင်ကြယ်တို့ ခင်မင်သွားကြတယ်
ဆိုပါစို့။

ခင်တာမှ ရွှေစင်ကြယ်တို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်
တျားတဲ့အထိကို ခင်မင်လာကြသည်။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်။ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေကို
နားတမ်း ပြေးလွှားထိုင်နေရသည်။ ဝင်ငွေကလည်း မနည်းမှန်း
သိနေတော့ ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ရွှေစင်ကြယ်
အိမ်ကလည်း တီးခေါက်သည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးမြန်းစုံစမ်း
သည်။

“ဆရာ ဆေးခန်းတွေ လှည့်ထိုင်နေရတော့ ပင်ပန်းမှာ
ပေါ့။ အိမ်ရောက်ရင် ကောင်းကောင်းနားပေါ့။”

“နားတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ထိုး
အိပ်ပစ်တာပဲ”

“ဆရာ မိသားစုရှိလား”

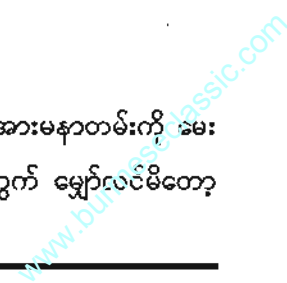
“လောလောဆယ် အစ်မအပျိုကြီးနဲ့ပဲ နေပါတယ်”

“ဪ ... ဆရာက လူပျိုကြီးပေါ့”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဆိုပါတော့ ဆိုတာက ...”

ရွှေစင်ကြယ်မိခင်ကလည်း အားမနာတမ်းကို ခမ်း
ထားပါ။ မမေးလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သမီးအတွက် မျှော်လင်မိတော့

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှ ဖြစ်မှာလေ။ ထို့ကြောင့် အားမနာတမ်းကို မေးနေတာ။

“ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ကျဖူးပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းဆက်တက်နေတုန်း အမျိုးသမီးနဲ့ ကွဲတယ်ဆိုပါတော့။ ကလေးလည်း မရလိုက်တော့ လူပျိုကြီးပဲပေါ့ဗျာ”

“လူပျိုကြီး ... အင်းပေါ့လေ ... လူပျိုကြီးလို့ ပြောလို့ ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆရာ့အမျိုးသမီးကရော၊ ဆရာတို့ပြန်ညှိနှိုင်းကြည့်ပါလား ဆရာရယ်”

“သူက နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားပါပြီ”

“ဪ ... ဆောရီးနော် ဆရာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

စားရမှာလည်း သီတရှုပ်ရှုပ် ဆိုသလို ဆရာဝန်က တစ်ခုလပ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲ နင်တင်တင်ရယ်။

ပညာတွေ ဒီလောက်တတ်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ စသဖြင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်စဉ်းစားကာ ဆရာဝန်ဘက်

အ ဘာဖြစ်ချက်များ ရှိလို့လဲဟု သံသယတွေဝင်ကာ ဘာမဆိုင် ဘာမဆိုင် သူများအကြောင်း စဉ်းစားပြီး အကုသိုလ်တွေအလကား ထူနေပါသည်။

သူများအကြောင်း စပ်စုပြီး သိရတာကိုလည်း အကောင်းမြင်တဲ့ သံသယတွေ ပွားတာမျိုးဟာ အလကားနေရင်း အကုသိုလ်ယူတာပါပဲ။ ရွှေစင်ကြယ်မိခင်မှာ သမီးအတွက် လောဘ ဆွေထက်မိရာမှ အကုသိုလ်တွေ လက်ဆောင်အစစ်ရလိုက်တာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“မရွှေစင် ... ကျွန်တော် မရွှေစင်ကို ပြောစရာရှိလို့ ညနေ
ရုံးဆင်းရင် ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် အချိန်ခဏပေးဖို့
နော်”

ချစ်ဦးကို စကားကို နားထောင်ပြီး ရွှေစင်ကြယ်
အပြုံးတွေ လက်သွားသည်။ ဒါပဲလေ နောက်ဆုံးတော့လည်း
ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ ကွန်ယက်ထဲ ဝင်လာကြတာပါပဲ။

ရွှေစင်ကြယ်က မူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် ဒီထင်
လေးက တခြားယောက်ျားတွေလိုမဟုတ်။ တော်ကြာ အူလည်
လည်နဲ့ လမ်းကြောင်းလွဲသွားမှာစိုးလို့ မမူရဲတော့ဘဲ ...။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ခုပြောလေ”

“ညနေမှ ပြောမယ်ဗျာ။ စောင့်နေနော် သွားပြီ။ ငွေကောက်
စရာတွေ များနေလို့”

ချစ်ဦးကို ထွက်သွားမှ ရွှေစင်ကြယ်က ပခုံးတွန့်
ကာ မခိုတရို့ ပြုံးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ဒီဘူတာပဲ စိုက်ရမှာ
ဆို။

ညနေရုံးဆင်းကာနီးတော့ Toilet ထဲဝင်ကာ မှန်
ကြည့် မိတ်ကပ်လေး အသာပြန်ဖို့၊ နှုတ်ခမ်းနီလေး ပါးပါးပြန်တို့၊
ခါင်းပြန်ဖြိုးနဲ့ သ၊ နေမိသည်။

နဂိုကလှပြီးသားပါ။ ပြင်တတ် ဆင်တတ်တော့
ကြွရုပ်ကလေးအလားပေါ့။

ညနေရုံးဆင်းချိန်မှာ သူတို့အတူ ရုံးနားကကော်ဖီ
ဆိုင်မှာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

ချစ်ဦးကိုကလည်း ရွှေစင်ကြယ် အလှတွေပြင်ထား
တာကို သတိထားမိပါသည်။ ရွှေစင်ကြယ် သဘောကို အမြဲတမ်း
အကြာနေမိတော့လည်း ခက်သားပဲ။

“မရွှေစင်”

“ပြော”

“ကျွန်တော်လေ မရွှေစင်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ”

ရွှန်းရမိပိုး

“ဟိုလေ ... ပြောတော့ ပြောချင်တယ်၊ မရွှေစင်ရယ် ...
ပြောရမှာလည်း အားနာနေတယ်”

ရွှေစင်ကြယ်က ခပ်နဲ့နဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။
ဒီလိုစကား ဆင်ထားရင် ဒီခွင်ပဲလေ။ ရိုးနေပြီ။ သူမ ဘာမှမ
ပြောဘဲ ငြိမ်နေတော့ ချစ်ဦးကိုကလည်း ဘာမှဆက်မပြောဘဲ
ကော်ဖီခွက်ကို သဲကြီးမဲကြီး မွှေနေသည်။

“ပြောလေ ... ဘာပြောမှာလဲ”

“ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဪ ... မင်း ဘာပြောမယ်မှန်းမှ မသိတာ၊ မရွှေစင်က
မင်းမေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောရဲတာပေါ့ဗျ”

“ဟင်း ... ဒုက္ခ”

ရွှေစင်ကြယ် ပါးစပ်ကတောင် ထုတ်ညည်းမိသည်။
ဒီအကြောင်းကြောင့်ကောင်နဲ့တော့ ဒုက္ခ။ စိတ်မရှည်လိုက်တာနော်။
ချစ်ဦးကိုက ရွှေစင်ကြယ်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်
နေသည်။

“ပြောရမလား မရွှေစင်”

အကွက်ရွှေကြသူများ

ဒုက္ခ။ ရည်းစားစကား ပြောမယ်မှန်း သိသိနဲ့ ပြော

ခါလို ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ။

“ပြောချင်ပြော မပြောချင်လည်းနေတော့ဟယ်။ ပြန်တော့
မယ်။ တကတဲ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ချီတုံချီတုံနဲ့”

“မရွှေစင် ... ဟို ... ဟိုလေ”

မပြောဘဲ စကားရပ်သွားပြန်သဖြင့် ရွှေစင်ကြယ်မှာ
ချင်ချင်ရမယ့်အစား စိတ်မရှည် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် ချေးပါလား”

“ဘာ”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဗျာ။ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံလေးချေးမိတာ
ဒီလောက်တောင် လန့်ရတယ်လို့”

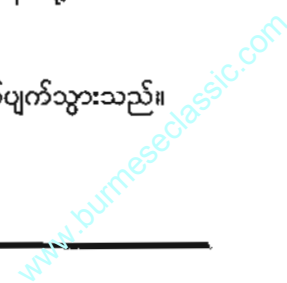
“နင်ပြောမှာ အဲဒါလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရုံးရောက်ကတည်းကပြော
မလို့ စောစောစီးစီး ပြောရမှာ အားနာလို့”

“ဖြစ်ရလေ”

ရွှေစင်ကြယ် တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ချေးမှာလား”

ရွှန်းရုပ်ပိုး

“နင်က ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“ငါးသောင်းတည်းပါ လစာထုတ်ရင် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“နင်က ဘာကိစ္စ ပိုက်ဆံလိုနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အမေကို မျက်မှန်လုပ်ပေးချင်လို့ ကိုင်းနည်းနည်း ကောင်းတာလေးနဲ့ တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးလိုက်ချင်လို့။ အဆင်ပြေမလားဟင်”

ရွှေစင်ကြယ်က မျက်စောင်းထိုးကာ ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး တစ်သောင်းတန်ငါးရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ရော ... ဒါလေး ပြောဖို့များ ပျိုးနေလိုက်တာ မပြီးတော့ဘူး”

“အားနာလို့ဗျာ။ သူများဆီကလည်း တစ်ခါမှ မချေးဖူးဘူး”

“နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်လေ ပိုက်ဆံချောခံရဖို့က ကျိန်းသေပဲ။ လကုန်ရင် လစာထဲက တစ်ခါတည်း ဖြတ်ထားလိုက်မယ်နော်”

ချစ်ဦးကို တစ်ယောက် ပိုက်ဆံတစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ကို ဖြန့်ကာ ယပ်ခတ်ရင်း တခွီခွီ ရယ်နေမိသည်။

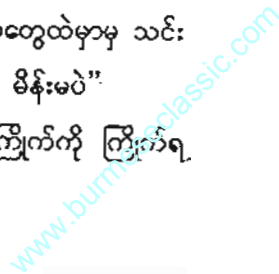
သူ တမင်လုပ်တာပါ။

အမေကို ပြီးခဲ့တဲ့လတည်းက မျက်မှန်က လုပ်ပေးထားပါ။ သူမကို အမြင်ကတ်လို့ တမင် ခပ်ပါးပါးလေး ထုတ်ပေးလိုက်တာ။

အလှတွေ ပြင်ထားတာ တွေကတည်းက ရယ်ချင်တာ။ ခနည်းထိန်းထားရ၏။

“ဪ ... မိန်းမ ... မိန်းမ ... မိန်းမတွေထဲမှာမှ သင်းက တော်တော်ကို မိန်းမမာန်တက်တဲ့ မိန်းမပဲ”

ယောက်ျားတိုင်းက သင်းကို ကြိုက်ကို ကြိုက်ရည်ဟု ထင်နေပုံပဲ။

ရွှန်းရမိမိုး

သူမ ပိုက်ဆံငါးသောင်းနဲ့ ဘုရားသွားမယ်။ ပြီးရင် ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေး ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဘော်ဒါတွေက သွားဦးမှ။

ဒီလိုရထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုတော့ ပြန်ဆပ်ရတာ ဆပ်ရော ပျော်ပျော်ကြီးကို သုံးပစ်လိုက်ဦးမယ်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရွှေတိဂုံဘုရား တစ်လှာလှာလည်။ သူငယ်ချင်းကိုတော့ သူမ၏ သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်သော အားဖြင့် မပြောပြမိပါ။

ယောက်ျားကောင်း ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက် အတင်းကို မပြောသင့်ဘူးဟု သူ ယူဆပါ၏။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ လယ်ယာရစ်ပတ်ရင်း ကို မွေးနံ့ထောင့်ကို သွားတာပေါ့။ မြောက်ဘက်မုန်က တက်တာ လက်ယာရစ်ပတ်တော့ သောကြာထောင့်က စပြီးပတ်ရသည်။

အဲဒီမှာ မျက်လုံးထောင့်စွန်းကနေ ဖျတ်ခနဲ လိုက်ရတဲ့ အရိပ်တစ်ခု။

ကြာပန်းဖြူဖြူတွေကို လက်အုပ်ချိမ့်မိုးကိုင်ထား ကောင်မလေး။ ဟုတ်တယ်။ ကုဋေရှင် ဘုရားရှိခိုးနေတာထဲ

အကွက်ရွှေကြသူများ

မြန်မာဝတ်စုံလှလှကလေးနဲ့ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ထက်နေပုံထောက်တော့ သူမ အဆင်တော့ ပြေပုံပါပဲ။

“ဟိုတစ်ယောက်က ငါ့အသိကွ။ လာ ... သူ ဘုရားရှိခိုး ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အမှိုက်စားလေးပါလား။ မင်းနဲ့ ကင်းရှင်းရင် ငါ့ကိုမိတ်ဆက်လေး”

“အရေးထဲ ဘုရားပေါ်လာပြီး နှာလာချေနေသေးတယ်။ ရောက်နေတဲ့ နေရာလည်း သတိထားဦး။ သူများ သားသမီးကို ပစ်မှားမနေနဲ့”

သူမနောက်နားမှာ သွားထိုင်စောင့်နေမိသည်။ သူမ ဘုရားရှိခိုးတာ ကြာတော့ ကြာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ ရွတ်လို့ ဖတ်လို့ မပြီးနိုင်တော့။

သူတို့ကတော့ ဘုရားပေါ်တက်ရင် ဦးငါးကြိမ်ချပြီးတာနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ထိုင်ငမ်းတော့တာပဲ။

ခုလည်း ကုဋေရှင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမလက်ထဲက ကြားပန်းဖြူဖြူတွေကို တွေ့တော့ နှင်းဆီကြိုက်တဲ့ ဓမ္မစင်ကြယ်ကို သတိရသွားသည်။

ကုဋေရှင်ကရော ကြာပန်းဖြူဖြူ တစ်ပွင့်လား။ သူ
ကတော့ ယောက်ျားလေးပီပီ ပန်းကိုကြိုက်တယ်လည်း မဟုတ်။
မကြိုက်ဘူးလည်း မဟုတ်ဘဲ ပန်းဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့
ဘာသာရပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သူ့အတွက် ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ မိန့်မလှလေးတစ်
ယောက်လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါ။

“ဟင် ... ချစ်ဦးကို”

“အေး ... နင့်ကိုတွေ့လို့ စောင့်နေတာ”

“ဪ”

“နင် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ အဆင်ပြေလား”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ။ ပြေတယ်ဆိုရုံပေါ့ဟာ။ နင်ရော
အဆင်ပြေတယ်မို့လား”

“အေး ... ပုံမှန်ပါပဲ”

“ရုံးမှာပဲလား”

“အေး ... နင်ရော ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ”

“ငါ စက်ချုပ်သင်ပြီး အင်္ကျီတွေကို ကိုယ့်တံဆိပ်နဲ့ကိုယ်
ချုပ်နေတယ်။ ဆိုင်တွေ လိုက်တင်တယ်လေ”

“ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပေါ့။ ကောင်းပါတယ်”

“သေးသေးလေးပါဟယ်။ ငါ့မိသားစုအတွက် လောက်တယ်
ဆိုရုံလောက်တော့ ရပါတယ်”

“ဘဝဆိုတာ အဲလို ရုန်းကန်နိုင်တာကမှ ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်
ရှိတာဟ”

“အဟင်း ... ပြောတော့ လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အရမ်း
ပင်ပန်းတယ်ဟာ။ စိတ်ရော လူရောပဲ။ နင့်ကို သူငယ်ချင်း
အရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ရင်ဖွင့်တာပါဟယ်။
ငါကတော့ လရောင်မှန်တိမှန်ဝါးအောက်မှာမှ အားပါးတရ
ပွင့်ရတဲ့ ကုမုဒြာလို ဘဝမျိုးပါ”

“ငါတို့ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ။ ငါကျွေးမှာနော်”

“ဟင်း ... မစားတော့ပါဘူးဟယ်။ အဲလောက်လည်း
အချိန်မရပါဘူး။ သွားတော့မယ်”

“နင် အရင်ဖုန်းနံပါတ်ပဲလား”

“အေး”

“ကုဋေရှင်”

“ဟင်”

“နင် တစ်ခုခုဆို ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်။ ရင်ဖွင့်လို့ ရတယ် နော်။ ယုံတယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပူ သူများမကူးစေ ချင်ပါဘူး။ ငါ သွားပြီနော်”

“ငါ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ရလား”

“ရပါတယ် ဆက်လေ”

“အေး ... အေး ... လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ရဟယ်။ တစ်ယောက်တည်းသွားတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

ကုဋေရှင် ထွက်သွားတော့ ...

“ငါ့ကိုတောင် မိတ်မဆက်ပေးဘူး”

“ဘဝသမားလေးပါကွာ၊ သွားမနှောင့်စမ်းပါနဲ့။ သူ့အစ ထောင်ကလွတ်ပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ ... အဲလိုကြီးလား”

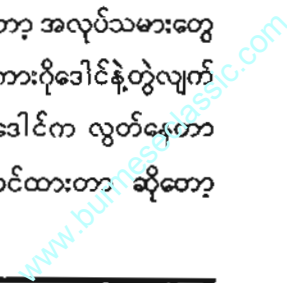
သူ့ သူငယ်ချင်းကို ရှင်းပြနေတော့။ ထိုစကား တောင် သူ့ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာပါ။

“ကုဋေရှင်ရယ် ... ဒီအခန်းလေးထဲမှာ လူနေတာရော အလုပ်လုပ်တာရော ဆိုတော့ ကျပ်ညပ်နေတာပေါ့ ညီမ လေးရယ်”

“အခန်းငှားခတွေ ဈေးကြီးတော့ အခန်းကျယ်လည်း မငှားနိုင်ပါဘူး မမရယ်။ ဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ လူလည်း နေ၊ အလုပ်လည်း လုပ်နေရတာပဲ။ ပိုက်ဆံကို တတ်နိုင် သလောက် ရအောင်ရှာပြီး ပိုက်ဆံထွက်ပေါက်ကို ကျဉ်း နိုင်သမျှ ကျဉ်းအောင်နေနိုင်မှ မမရေ”

“အဲဒါပဲ မမ ပြောမလို့။ မမတို့ခြံထောင့်မှာ လွတ်နေတဲ့ ဝိုဒေါင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ အရင်ကတော့ အလုပ်သမားတွေ နေတာ၊ ခုက အလုပ်သမားတွေကို ကားဝိုဒေါင်နဲ့တွဲလျက် မှာ ပြောင်းထားလိုက်ပြီဆိုတော့ ဝိုဒေါင်က လွတ်နေတာ လေ။ ပြီးတော့ ပြန်လည်း ပြင်ဆင်ထားတာ ဆိုတော့

ရှမ်းရပ်ပိုး

အလုပ်လုပ်လို့ ရတယ်။ ဘာမှ ငှားခပေးစရာ မလိုဘူးနော်၊ မမက သက်သက်ကူညီတာ”

“အားနာစရာကြီး မမရယ်။ သူများ အကူအညီကိုလည်း တစ်ခါမှ မယူဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေက များလာ တော့ နေရာကလည်း တကယ့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ဖြစ် နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ နှမမြောလို့သာ ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ်နေရတာဆိုတော့”

“ကဲပါ ... အားလည်းမနာနဲ့။ ဘာမှလဲ ပြောမနေနဲ့တော့။ အခု မမနဲ့ တစ်ခါတည်း အခန်းလိုက်ကြည့်လိုက်။ အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်းသာ ပြောင်းခဲ့လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် မမရယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကုဋေရှင် တစ်ယောက် အပျိုကြီးရဲ့ခြံထဲက ဂိုဒေါင်လေးမှာ မနက်သွား ညပြန် အလုပ်သွားလုပ်ဖြစ်သည်။ စက်တွေလည်း ထပ်ဝယ်ထည့်ကာ အချုပ်သမားတွေလည်း ထပ် ခေါ်ပြီး လုပ်ငန်းကို ချဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ဂိုဒေါင်သာပြောတာ လုံးချင်းတိုက်ကလေးကို သပ် သပ်ရပ်ရပ် တစ်ထပ် hall တိုက်ကလေးမို့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်တော်တော်ပြေပါသည်။

အကွက်ရွှေကြသူများ

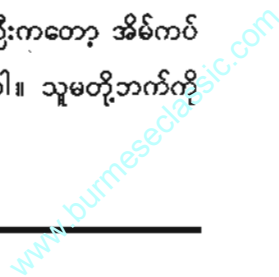
အပျိုကြီးကလည်း သူမရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ ခေါ် ထားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် အပ်ထည်တွေရော ဈေးအော်ဒါ တွေပါ လက်မလည်။ ပတမတော့ ပွဲတက်ဝတ်စုံလေးတွေပဲ ချုပ် ရတာပေါ့။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ရပ်ကွက်ထဲက မင်္ဂလာပွဲ အသေးလေးတွေက သတို့သမီးတွေကပါ လာအပ်လာကြ၏။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူသိများလာသည်။ သူမကလည်း မိတ်ကို အပြည့်နှစ်ကာ အလုပ်မှအလုပ် တစ်ချိန်လုံး ကြီးစား သည်။

အိမ်ကို အိပ်ချိန်ပဲ ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပ် ထည်ကျရင် ညလုံးပေါက် မပြန်ဘဲ အလုပ်လုပ်သည်။ သူမနဲ့ အတူ အလုပ်သမားတွေပါ အတူဝိုင်းလုပ်ပေးသည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူမ နာမည်ရလာခဲ့သည်။ အပျိုကြီးကလည်း သူမကို အများကြီး ကူညီပေး သည်။

အပျိုကြီးရဲ့မောင် ဆရာဝန်ကြီးကတော့ အိမ်ကပ် ရတယ်လို့ မရှိ။ သူမတို့နဲ့လည်း မတွေ့ရပါ။ သူမတို့ဘက်ကို ထာတာမျိုးမရှိ။

ရွှန်းရမိမိုး

သူမအတွက်တော့ အပျိုကြီးဟာ တကယ့်ကို ကျေးဇူးရှင်ပါ။ နေရာပေးရုံသာမက လိုအပ်တာမှန်သမျှ အစစအရာရာကို ကူညီပေးနေသည်။

အပျိုကြီးကြောင့် သူမအလုပ်တွေ ပိုတိုးတက်လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမဘဝက ခုချိန်ထိကို မိုးမလင်းသေးပါလား။ အလုပ်တွေ အဆင်ပြေလာပြန်တော့ အကြောင်းအရာ အသစ်တစ်ခုက ထပ်ပူပြန်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဝင်ငွေ အသင့်အတင့်ကောင်းပြီး အဆင်လေးပြေမယ်ရှိသေး။ အဖေက သွေးကင်ဆာတဲ့။

သွေးသွင်း၊ ဆေးသွင်းနိုင်သလောက်တော့ အသက်ကို ဆွဲဆန့်ထားနိုင်မယ်ဆိုပဲ။

သူမဖခင်ကို သနားလိုက်တာ။ ထောင်ကလွတ်လာတာတောင်မှ ရောဂါဆိုးက ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာနေခွင့် မပေးဘဲ ဆရာဝန်ရှောင် ဖြစ်နေလို့ ဆေးစစ်ကြည့်ကာမှ ကင်ဆာနဲ့တည့်တည့်တိုးပြန်သည်။

အိမ်မှာ ရောဂါသည် ရှိလာပြီဆိုတော့ အပျိုကြီးရဲ့ အောင် ဆရာဝန်ကြီးက ကြည့်ပေးပါသည်။ ကင်ဆာအထူးကု ဆရာဝန်ပေးမယ့် လိုအပ်တာတွေ အကြံပေးတာမျိုး၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ၊ အားဆေးတွေ စသဖြင့် ကူညီပေးပါသည်။ သွေးလိုရင်လည်း ဆရာဝန်ကြီးကျေးဇူးနဲ့ လွယ်လင့်တကူ ရသည်။

ပိုက်ဆံလည်းကုန်၊ လူလည်းပင်ပန်းပေါ့လေ။

ရွှန်းရမိမိုး

“အဖေ့ကို ဆေးမကုပါနဲ့ သမီးကြီးရယ်။ ငါ့သမီးကိုသနားလို့ပါ။ အဖေအသုံးမကျလို့ ခုလိုဖြစ်တာ။ အဖေသေမှ အေးမှာ”

“သမီးကို တကယ်သနားရင် အဲဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ အဖေ။ အဖေ တကယ်ကျန်းမာလာအောင်ပဲ နေပါ”

“အဖေမိုက်တာပါ သမီးရယ်။ အစိုးရငွေကို ကိုယ့်ငွေမှတ်ပြီး သုံးရုံနဲ့အားမရလို့ ပဲပါလှောင်ပစ်တာ။ ခုလို မိသားစု ဒုက္ခရောက်တာ အဖေမိုက်လို့။ အဖေ အသုံးမကျလို့။ ဘယ်လောက်များ အဖေဒုက္ခပေးမိလဲဆို ရောဂါဖြစ်တာတောင် ငွေကုန်ကြေးကျများတဲ့ရောဂါဖြစ်ပြီး မိသားစုကို နှိပ်စက်တာ”

“မပြောပါနဲ့တော့ အဖေရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ ... တော်ကလည်း သမီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ထပ်မပြောပါနဲ့။ တော့တာသာ သက်သာအောင်နေ။ ရောဂါဖြစ်တာပဲ။ ဘယ်သူက ဖြစ်ချင်မလဲ။ သူ့ဘာသာဖြစ်လာတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ရှင်အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ ရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြန်တော့ ကျုပ်တို့လည်း ပိုစိတ်ညစ်တာပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်သက်သာတာသာ နေစမ်းပါတော်။ ရောဂါဖြစ်လို့ ကုစရာပိုက်ဆံ ရှိတာပဲ

အကွက်ရွှေကြသူများ

စိတ်ချမ်းသာစမ်းပါ။ အရင်လိုသာဆို ကုနိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

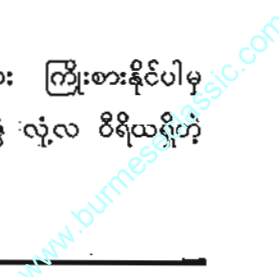
“ငါ့သမီးကို သနားလို့ပါဟာ”

သူမမောင် အလတ်ကောင်ကလည်း ဆယ်တန်းမအောင်ပါ။ စိတ်သောကတွေနဲ့ဆိုတော့ ကလေးတွေကလည်း ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိကြတော့။ တစ်နှစ်ကျပြီး ကျောင်းဆက်မတက်ဟုဆိုကာ နားထားသည်။

သူရှိတော့ အဖေ့ကို ပြုစုဖော်ရ၍ တော်သေးသည်။ ကုငွေရှင်ကတော့ ပိုက်ဆံပဲ မဲရှာနေရသည်။ အဖေဆေးကုဖို့ အဓိကလိုအပ်တာ ပိုက်ဆံပဲလေ။

လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားဖြစ်မြောက်နေပါစေ။ ကံကြမ္မာရဲ့ ထိုးနှက်ချက်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ဖို့တော့ ခလွယ်ဘူး။ အတိတ်ဘဝကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးလာရင် ဘာနဲ့မှ ရှောင်လို့မရပေမယ့် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိရင်တော့ ဖို့ကောင်းပါသည်။

ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ကြိုးစားနိုင်ပါမှ ဆိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်မှာလေ။ စွဲလုံ့လ ဝိရိယရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ လူဖြစ်မရှုံးဘူး။

ကုဋေရှင် ဘဝမှာလည်း ကံကြမ္မာက တစ်ခုတည်း
တစ်ခု ထိုးနှက်ခံနေရတာတောင် မိန်းမသားတန်ခိုး အံ့တုရင်ဆို
နေပါသည်။ ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား
သည်။

မိသားစုအတွက်ပါ။ သူမဟာ သူမရဲ့မိသားစု အား
ပြေစေဖို့အတွက် စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေ အပြည့်ထည့်
ကြိုးစားနေတာပါ။ လုပ်သမျှ အလုပ်မှန်သမျှဟာ သူမအတွက်
တစ်ခုမှမပါ။ မိသားစုအတွက် လုပ်ခဲ့တာ။ ထို့ကြောင့်လည်း
အောင်မြင်တာပါ။

ခုလည်း ဖခင်ဆေးဖိုး အလျင်မီအောင် အလုပ်
ကြိုးစားလုပ်နေရသည်။ အပျိုကြီးကတော့ သူမကို သေ
ကျပြီးရင်း ကျနေသည်။

ဒီလိုမိန်းမကောင်းမျိုးလေးကို ယောက်မတော်
လိုက်တာ။ မောင်ဖြစ်သူနဲ့ အနေနီးစပ်စေချင်လို့ကို ခြံထဲ
ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဖြစ်သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်
ကောင်မလေးကလည်း သူ့အလုပ်မှ သူ့အလုပ်ဆိုတော့ တစ်
တည်းနေတာတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေကြရဲ့လားမသိ

သူမတို့ ကြိုးစားပြီး ကုနေတဲ့ကြားကပဲ သူမမခင်
ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆေးတော့ အတော်လေး ကုပေးလိုက်ရပါ
သည်။

ကြားထဲမှာ ငွေလိုရင်လည်း အပျိုကြီးဆီက ဆွဲရ
သည်။ လိုရင်ဆွဲလိုက်၊ အလုပ်က ငွေပေါ်ရင် ပြန်ပေးလိုက်နဲ့။
အဖေလည်းဆုံးရော သူမတို့ မိသားစုတွေလည်း
မွမ်းလျှော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရသမျှ ပိုက်ဆံတွေလည်း အဖေဆေးကုစရိတ်နှင့်
ဆုန်တာပါပဲ။ မိသားစုကတော့ ငွေကုန်လှူပန်းပြီး ကျန်ခဲ့တာပါပဲ။
ထင်ဆာရောဂါဆိုတာကလည်း သေမင်းဆီ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
ခြံလှမ်းထားသော ရောဂါမဟုတ်ပါလား။

ဈာပနကိစ္စ အဝဝကိုလည်း အပျိုကြီးက ဝိုင်းကူညီ
ဆေးလိုသာ တော်တော့သည်။

သူမကတော့ အလုပ်တွေကို ဖိကြိုးစားသည်။
 “အမေ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့နော်။ အခု သမီးတို့မှာ အမေ
 မရှိတော့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ မရဘူး။ ကြိုးစား
 ဦးမှာ”
 “အမေကို ဂရုစိုက်ကြနော် မောင်လေးတို့။ အလတ်ထောင့်
 လည်း စာမေးပွဲပြန်ဖြေ။ အခု ငါ ပိုက်ဆံရှာနိုင်တယ်
 နင်တို့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးနိုင်တယ်။ စိတ်ဓာတ်
 နဲ့။ စာကြိုးစားကြ”

အမေနဲ့ မောင်နှစ်ယောက်ကို အားပေးနေရပေမယ့်
 သူမကိုယ်တိုင် နှမ်းလျှာယိုင်နဲ့နေပြီ။

အပျိုကြီးကပဲ သူမကို ဂရုစိုက်နဲ့ အစားအ
 တွေကျွေးသည်။ နွားနို့၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ အားဆေး စသဖြင့်
 ကို ဂရုစိုက်နဲ့ ကျွေးသည်။

“မမရယ် ... မမကျေးဇူးတွေ ကုဋေရှင်အပေါ် အရင်
 များနေပါပြီ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ညနေ မောင်လေး ပြန်လာတဲ့အ
 လာခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ သွေးပေါင်လာချိန်စမ်း။ ကုဋေ
 ကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ”

“ရပါတယ် မမရယ်။ ဆရာကြီးကို အားနာပါတယ်။
 ဆရာကြီးလည်း ပင်ပန်းတော့ အိမ်ပြန်လာရင် နားချင်မှာ
 ပေါ့။ ရပ်ကွက်ဆေးခန်းမှာပဲ သွားချိန်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကွယ် ... မိသားစုလို သဘောထားစမ်းပါ။ မောင်လေး
 ရှိရက် ဘေးဆေးခန်း သွားချိန်စရာလား။ မောင်လေး
 ပြန်လာရင် အိမ်ကကောင်မလေးကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်
 မယ်။ လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အစ်မဖြစ်သူ ပြောပြထားလို့ ဒေါက်တာမင်းဆက်
 ညည်း ဒီကောင်မလေးအကြောင်း သိသင့်သလောက် သိနေပါပြီ။
 အဖြစ်သူက အညွှန်းကောင်းတော့ ကောင်မလေးအပေါ် သနား
 ခင်ခင်လည်း ရှိနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ...

ရိုးရိုးသနားရုံပါပဲ။ အလုပ်လုပ်ရလွန်းလို့ ဖတ်သိ
 ခင်နှမ်းလျနေတဲ့ သူမဟာ သနားစရာကောင်းပေမယ့် ဆွဲဆောင်
 ခြင်းကြော့မတ်မနေပါ။

အထူးကုဓာတ်ပုံ သူဌေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူမ
 သင့်ကို အိမ်ထောင်ဖက်ဟု မမြင်မိပါ။ ဒါကို အစ်မဖြစ်သူက

ရွှန်းရမီမိုး

လည်း နားလည်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မသိမသာစွာ စကားသွင်းကာ နီးစပ်အောင် ဖန်တီးပေးနေတာပါ။

ဘယ်ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ။ အပျိုကြီးက ကုဋေရှင်ကို တော်တော်လေးကို ချစ်ခင်မိသည်။

အပျိုကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကုဋေရှင်ရော မောင်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာမင်းဆက်ပါ သတိမထားမိ။ မရိပ်မိပါ။

သူမ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တော့ သူမကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားလေးကို သွားရှာမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီကားလေးဆိုတော့ပါ။

ဪ ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါလား။ ပန်းချီကားအား ဆိုင်မှာပြထားတုန်းကတော့ ဝယ်စရာပိုက်ဆံမရှိ။ ပိုက်ဆံမရှိဘူး သွားဝယ်တော့ ပန်းချီကားလေးက မရှိတော့။

သူမ ထိုနေ့က ဈေးထဲမှာ အချိန်တော်တော် ဖြုန်းဖမ်းလိုက်သည်။

ပန်းချီကားတွေ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ပေါ့။

သူမဘဝက စိတ်ပင်ပန်းလို့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်ဖို့အတွက် အနေအထားမှ မဟုတ်တာလေ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အောင် ပြုလုပ်ထွက်တာမျိုးလည်း မလုပ်နိုင်။

ဒီတော့လည်း window shopping ပေါ့။ သူမပန်းချီ ကားတွေ ငေးနေတုန်း သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည့်နေသလို ခံစားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ချစ်ဦးကို”

“ဟုတ်တယ်။ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါလား ... ဟိုငေး ဒီငေးပေါ့။ နင်ရော ဘာလာလုပ် တာလဲ”

“ငါလား ... မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ ဝယ်ခိုင်းလို့လာဝယ် တာ၊ ကျောက်စိပန်းချီကားလေ”

“ဪ”

“နင် အချိန်ရလား။ အအေးသောက်ရအောင်”

“သောက်မယ်ဟာ၊ ငါ့ကို မမေးနဲ့ ငါက ကိုယ်ပိုင်အချိန် သမား။ ငါ အလုပ်လုပ်ချင်လုပ်၊ ငါအားချင် အားလို့ရ တယ်”

“အေးပါ ... နင်ပဲပြော”

အအေးဆိုင်ထိုင်ရင်းနဲ့ ...

“ငါ့အဖေ ဆုံးသွားပြီဟ”

“ဟုတ်လား”

“သွေးကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ တော်တော်လည်း ကုလိုက်ရ မှာပေါ့”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကုလိုက်နိုင်တာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ် ဟာ”

“အေးပေါ့ဟာ ... ပိုက်ဆံဆိုတာ သုံးဖို့အတွက် ရှာနေရ တာပဲ။ သုံးစရာရှိတာပဲ တော်သေးတာပေါ့”

“နင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“အင်း ... ငါ့ဘဝကတော့ ရတာမလို လိုတာမရပဲဟာ၊ ငါကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားလေးကို အရင်က မဝယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု ဝယ်နိုင်လို့ လာကြည့်တော့ ပန်းချီကားလေးက မရှိ တော့ဘူးဟ”

“ဖြစ်ရမယ်”

အမြဲနှိမ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ရယ်မောပြီးပျော် အချင်လိုက်တာ။ ပျော်ဖို့အတွက် နှင်းဆီပန်း နှစ်သိန်းကျော်ဖို့ ဝယ်သော မရွှေစင်ကို သတိသွားရသည်။

ဘဝတွေက ကွာဟလွန်းလှသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူမ ပျော်ရွှင်စေဖို့အတွက် ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းလောက် မဖြုန်းနိုင် သေးပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို တကယ်ပျော်ရွှင်စေချင်မိသည်။ သူမကို နှင်းဆီတွေ ခြံအပြတ်မဝယ်ပေးနိုင်ပေမယ့် သူမ စိတ် ချမ်းသာအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ လုပ်ပေးချင်သည်။

“ကုဋေရှင် ... နင့်ဆီ ငါလာလည်လို့ ရလား”

“ရပါတယ်”

“ငါ့ကို နင့်လိပ်စာ ပေးဦး။ ရုံးပိတ်ရက် လာလည်မယ်”

သူမက လိပ်စာကတ်တစ်ခု လှမ်းပေးသည်။

“လာကာနီးရင် ဖုန်းတော့ ကြိုဆက်နော်။ ငါ အပြင်သွား နေတဲ့အချိန်လာရင် မတွေ့မှာစိုးလို့”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဒါနဲ့ နှင်းဆီပန်းကြိုက်လား”

သူ ကုဋေရှင်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဈေးမှာ သူမပန်းချီကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေပုံလေး က သူ့ကို ရင်တွေ့ခုန်စေသည်။

ဘာလဲ။ ဘာလို့ရင်ခုန်တာလဲ။ ဘာလို့ သူမကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာလဲ။

သူ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ရွှေစင်ကြယ်ကို ဘာလို့ အမြင် တွေကတ်နေတာလဲ။

အရင်းစစ်တော့ သူ ကုဋေရှင်ကို သနားမိတာ။ သူမဘဝလေးကို သိထားတော့ သနားနေတာ။ သူမ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရတာကို မြင်နေရတော့ သနားနေတာ။

သနားခြင်းနဲ့ ရင်ခုန်ခြင်း ထပ်တူကျလို့လား။ သနားတာက သနားတာပဲ။ ရင်က ဘာလို့ခုန်ရတာလဲ။

စိုလ်ချုပ်ဈေးက ပြန်လာပြီးမှ သူမအကြောင်းတွေး
မိတိုင်း ရင်ခုန်နေပါလား။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသား။ ရင်ခုန်တာ
အချစ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရုံးပိတ်တဲ့နေ့ သူမဆီသွားမည်။
သူမ ဖျော်ရွှင်လောက်တဲ့ လက်ဆောင်လေးတွေ သွားပေးမည်။

သူ အများကြီး မတတ်နိုင်ပေမယ့် သူမ ဖျော်ရွှင်
ကောင်းပါရဲ့။

ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အချစ်သီချင်းလေးတွေစု
ပြီး ကူးထားတဲ့ အချစ်သီချင်းခွေလေး တစ်ခွေရယ်။ သူမ သိပ်
ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကြာပန်းဖြူဖြူလေးတွေကို floral sevice
မှာ မှာထားတဲ့ ပန်းစည်းလှလှလေးရယ် သူမကို သွားပေးမလို့ပါ။

သူမက နှင်းဆီပန်း မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ဆူးပါလို့ဆိုပဲ။
ဟုတ်သား။ စူးဆိုတာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရုံဆိုရင် အပြစ်မ
ဆိုသာပေမယ့် သူတစ်ပါးကို တမင်ရန်စတိုက်ခိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်
သင့်ဘူးလေ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တကယ်ကို နှင်းဆီပန်း
နဲ့ ကြာဖြူပန်းတွေလို ကွာဟလွန်းပါသည်။

တကယ်တော့ ကြာပန်းဆိုတာ နှင်းဆီပန်းလောက်
မလှပသလို နှင်းဆီပန်းလို အမွှေးရနံ့လည်း မကြွယ်။ နှင်းဆီပန်း
ကဲ့သို့ အဖိုးလည်းမတန်။ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီပန်းလို စိုက်တိုင်းလည်း
မပွင့်။ နှင်းဆီပန်းလို နေရာတကာ ပေါများစွာ မတွေ့ရဘဲ
ရှားပါးပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ...။ ရွှေစင်ကြယ်ဟာ အများထဲက
သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားရှိသူ တစ်ယောက်
ပါပဲ။

မိသားစုအတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ပေးဆပ်
နေတဲ့ ကုဋေရှင်နဲ့တော့ ကွာတာပေါ့။

ကုဋေရှင်ဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အလှတရားအရ ရွှေ
စင်ကြယ်ကို လုံးဝမီပေမယ့် နှလုံးသားအရာမှာတော့ သူမ၏အလှ
ကို ရွှေစင်ကြယ် မမီပါ။

ချစ်ဦးကိုရဲ့ အတွေးထဲမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်က
တဝဲလည်လည် နေရာယူနေ၏။ သူမတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း
တွေးလိုက်တိုင်း အဖြူနဲ့အမည်းလို ပြတ်ပြတ်သားသား ကွာခြား
နေတာ တွေ့ရသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ ခဲ
အပြတ်အသတ်ကွာကာ အနိုင်ယူ လွှမ်းမိုးထားပါသည်။

သူမကလေး ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် သူ့ အတတ်နိုင်ဆုံး
ဖြည့်ဆည်းပေးချင်၏။

သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကလေးတွေကို သူမ နှစ်သက်
ပျော်ရွှင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း သူမရဲ့အလုပ်ခန်းလေးဆီသို့။

လှိုင်းကားစီးရင် ပန်းစည်းလေး နွမ်းသွားမှာစိုးလို့
တက္ကစီခကို နှမြောတသစ္စာနဲ့။

သူ ကြိုဖုန်းဆက်ထားတာမို့ သူမ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“ရော့”

“ဟင်”

သူမက မယူဘဲ ပန်းစည်းကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်
လှည့် ကြည့်နေသည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို ပန်းစည်းပေးတာဆိုတော့ သူမလည်း ဘာလဲ ညာလဲ
ထင်မှာပေါ့။

တကယ်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာဘာညာညာ ဖြစ်
နေခဲ့တာလေ။

“ယူလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးတာလဲ”

ရွှန်းရမိမိုး

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလေ။ တမင် လက်ဆောင်ပေးတာလေး နင့်ကို ပျော်စေချင်လို့။ ငါပေးတဲ့ လက်ဆောင်က သိပ် တော့ အဖိုးမတန်ဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ခဏပဲဖြစ် ဖြစ် ပျော်ရွှင်စေမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

“နင်က ငါ့ကို ဘာလို့ပျော်စေချင်တာလဲ”

ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးက ဖြေလို့မကောင်းပါ။ ရှေ့နံရံ သည်။ မဖြေတတ်ရင် စာမေးပွဲကျသွားနိုင်သည်။

“ပြောလေ၊ နင်က ငါ့ကို ဘာလို့ပျော်စေချင်တာလဲ”

“နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းမို့လို့ပေါ့ဟာ။ ကဲ ... ယူမှာလား မယူဘူးလား၊ စေတနာနဲ့ ပေးတာကို လာရစ်နေတယ်”

ဒီတော့မှပဲ မမက လှမ်းယူတော်မူတော့သည်။

“လှလိုက်တဲ့ ပန်းစည်းလေး။ ကျေးဇူးပဲ ချစ်ဦးကို ဒီအခွေက ဘာလဲ”

“သီချင်းလေးတွေ သွင်းထားတာပါ”

“အေးပါ ... ကျေးဇူး”

“ကျေးဇူးတင်ရင် လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်”

“အချိန်မရဘူးဟာ၊ နင် သောက်ချင်ရင် ငါ ကော်ဖီခပ် ပျော်တိုက်မယ်လေ”

အကွက်ရွှေကြသူများ

“အေးပါ ... ရတယ်၊ သောက်ရ ပြီးရော”

သူမ ပျော်တိုက်တဲ့ ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်ဟာ သူ့ အတွက်တော့ ဘယ်လိုတန်ဖိုးကြီး ကော်ဖီတွေနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါ။

“ကြာပန်းလေးတွေကို ပန်းစည်း စည်းထားတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်”

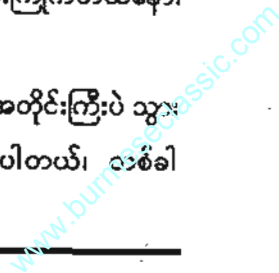
“အင်း ... နင်က ကြာပန်းကြိုက်တယ်ဆိုလို့လေ”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ဒီလိုတွေ မပေးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် ပိုက်ဆံကုန်လို့ပေါ့။ ဒီလို ပန်းစည်းမျိုးက သောင်းချီ တော့ ပေးရမှာပဲ။ နှမြောစရာ ကောင်းတယ်။ ငါတို့ နင်တို့ဘဝတွေက စိတ်ကူးယဉ်ဖို့၊ ကြည်နူးဖို့အတွက် ပိုက်ဆံဖြုန်းသင့်တဲ့ အနေအထားတွေ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီပန်းစည်းလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်နော်၊ နောင်ကို မလုပ်ဖို့ ပြောတာ”

“နင်ကလည်းဟာ၊ ဘဝကို ပုံသေနည်းအတိုင်းကြီးပဲ သွား မယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ဖျင်းစရာကောင်းပါတယ်၊ လာစံခါ

တလေတော့လည်း စိတ်သက်သာရာ ရှာရမှာပေါ့။ ပိုက်ဆံဆိုတာ သုံးဖို့ရှာတာလေဟာ။ ငါ ပိုက်ဆံကုန်ပေမယ့် နင်ပျော်တယ်ဆိုရင် ပေးရတဲ့ ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။ အဲဒီတော့ တန်ပါတယ်ဟ။ နေရာတကာ ပိုက်ဆံနဲ့တန်ဖိုးလိုက်ဖြတ်မနေနဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ။ နင် ကော်ဖီသောက်နေဦး။ ငါ ဒီညနေပေးရမယ့် ဝတ်စုံလေး လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”
“အေးပါ ... လုပ် ... လုပ်”

နှစ်ယောက်စလုံးတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေကြပါသည်။ သူမအင်္ကျီတွေကို စစ်ဆေးကာ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေကို စိန်တွေ ကျောက်တွေ ထပ်ထည့်ကာ အလှဆင်နေသည်။

သူမအလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေပုံလေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ထိုင်ပြီး ခံစားရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

သူမက ဝတ်စုံဇာတ်ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေသူ။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ စေတနာတွေ တွေ့နေရသည်။

အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ ပိုက်ဆံအတွက်လုပ်တယ် ဆိုပေမယ့် စေတနာလေးပါ ထည့်ပြီးလုပ်တော့ ပိုက်ဆံအပြင် စေတနာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကိုပါ ခံစားရတာပေါ့။

သူမက သူ့ကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းပြီးပြသည်။
ကြည့်နေတာလည်း သိနေမှာပါပဲ။

သူ့ရင်ထဲ ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ။ သူမလည်း သူ့လို ရင်ခုန်နေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

တစ်ခါတလေကျရင် ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်မပြောရဘဲ သူမ အလိုလိုသိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟဲ့ တွေးမိသည်။ တရားဝင် ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ငြင်းမှာစိုးလို့ပါ ကုဋေရှင် ချစ်ရသူလေးရယ်။

www.burmeseclassic.com

ကုဋေရှင်လည်း ရင်တွေ့ခုန်နေပါသည်။ သူမဘဝမှာ ရင်ခွန်ချိန်မှ မရှိတာ။ မိသားစုအတွက် ကြီးစားနေရတာ ကျောင်း ပြီးကတည်းကပဲ။ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း အချစ်ရေးလို စိတ်မဝင်စားခဲ့။ တော်တန်ရုံဆို မတူမတန်သလို မာနတံခွန်လွှင့် ခဲ့မိတော့ သူမကိုဆို ချစ်ဖို့ထက် အမြင်တွေပဲ ကတ်နေကြမှာပဲ။

ခု ချစ်ဦးကိုက သူမကို ပထမဆုံး ပန်းစည်းလေး ဆောင်ပေးတာ။ သူမ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကြာပန်းဖြူဖြူလေးတွေပဲ ပန်းစည်းလေး။ ကြာဖြူရနံ့ အင်းသင်းကလေးက သူမကို ခု တွေ့ခုန်စေပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမဟာ သံသယဓာတ်ခံရှိသော မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ သူမကို အပျော်လာပြီး သွေးတိုးစမ်းမှာကြောင့်ပဲ ဤ သူမကိုယ်သူမ ကာကွယ်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ သူက ခင်လို့လာပေးတာဟု လှပစွာ ရှောင် ဆွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူ့အတွက် ဖန်ခွက်လေးထဲ ရေခွေးနဲ့ ကော်ဖီမစ် ဆုတ်လေး ဖောက်ထည့်ပေးရတာကို ကဗျာဆန်သလိုလို။ လက် ဆွ တုန်ချင်နေသလိုလိုနဲ့။ ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

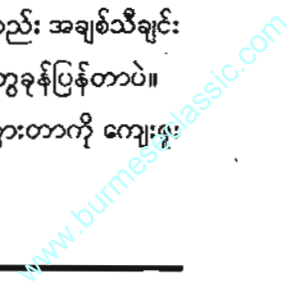
တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာမဟုတ်တာလေး ဆွနဲ့ ရင်ခွန်တတ်တဲ့ အရာလား။

ပန်းစည်းဆို နှင်းဆီပန်းနဲ့ အခြားသောပန်းတွေကို ပန်းစည်းပြုလုပ်ထားတာကိုသာ တွေ့ဖူးထားတာပါ။ ခုလိုသူမ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကြာဖြူပန်းတွေကို ပန်းစည်းစည်းထားတာ တစ်ခါ မတွေ့ဘူး။ လှလိုက်တဲ့ ပန်းစည်းလေး။

မိန်းမပျိုလေးပီပီ ပန်းစည်းပေးတော့ ရင်ခွန်ပါသည်။ သယ်လောက်ပဲ အသိတရားတွေ ပြည့်စုံနေပါစေ။ ဘယ်လောက် ခဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေ။ ရင်ကတော့ ခုန်တာပဲလေ။

သူ သွင်းပေးတဲ့ သီချင်းတွေကလည်း အချစ်သီချင်း နှိုချိုလေးတွေချည်းပဲ။ နားထောင်ရင်း ရင်တွေ့ခွန်ပြန်တာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘာမှမပြောသွားတာကို ကျေးဇူး အင်ပါသည်။

ရင်ခုန်ခွင့်ရတာကိုလည်း ကျေနပ်ကာ စိတ်ကူးတော့
မယဉ်နိုင်သေးပါဘူးလေ။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝမဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာက ပိုက်ဆံ
ရှိမှ ပြည့်စုံတာ။ အချစ်က ပိုက်ဆံမလိုဘူး။

ဒီတော့ အချစ်နဲ့ ဘဝဆိုတာ တစ်နည်းနည်းနဲ့
ပတ်သက်ရင် ပတ်သက်မယ်။ သဘောသဘာဝချင်းတော့ မတူဘူး။

အချစ်နဲ့ ဘဝဆိုတာ ပေါင်းစပ်လို့ ရချင်ရမယ်။
ရပ်တည်မှုတော့ မတူဘူး။

အချစ်က မိုက်ချင်သလိုမိုက်၊ ရူးချင်သလိုရူးလို့
ရပေမယ့် ဘဝကတော့ မိုက်ချင်သလိုမိုက် ရူးချင်သလို ရူးလို့
မရဘူး။

အချစ်က မိုက်ရူးရဲဆန်ရင် အချစ်ပျက်ရဲပဲရှိတာ
ဘဝက မိုက်ရူးရဲဆန်လို့ ဘဝပျက်ရင်တော့ အဖတ်ဆည်လိုရူး
မဟုတ်တော့။

ထို့ကြောင့် တိတ်တခိုးလေးပဲ ရင်ခုန်ချင်ပါစေ
ချစ်ဦးကိုရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သူမ အမြင်အတွေ့ပုံထော
သူမတို့ အနေအထားနဲ့ ဘာမှမကွာတဲ့ သာမန်ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း

တစ်ယောက်။ သူမဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပြီး အားကိုးရမယ့် အနေ
အထားမျိုး မဟုတ်။

ဒီတော့ အချစ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး မမိုက်ရဲပါဘူး။
စာတ်တခိုး ရင်ခုန်ရရုံနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်။

အချစ်ထက် ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးရမယ့် ဘဝအနေ
အထား ဆိုတော့လည်း ...။

အသာသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူမဆီမှာ လာချုပ်
နေတဲ့ ကောင်မလေးကတောင် သူမကို စနေကြသေးသည်။

သူမကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဥပေက္ခာ
ပြုလိုက်သည်။ ဒီလိုပါပဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဥပေက္ခာပြုစရာတွေ များ
နေဦးမှာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာမင်းဆက် တစ်ယောက် ရွှေစင်ကြယ်တဲ့ သဘောကျမိပါသည်။ လှပကြော့မတ် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရွှေစင် ကြယ်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်လည်း ရွေးချင်မိပါသည်။ ဒါ့အပြင် ခဲမှန်ဖူးတော့ မိန်းမချောတွေကို ကြောက်တဲ့စိတ်ကလည်း လွန် ဆွဲနေပါသည်။

ပြီးတော့ ရွှေစင်ကြယ်က အပျိုလေး။ သူက တစ်ခု လပ်ဆိုတော့ ပြောရမှာ အားနာမိသလို ရွှေစင်ကြယ်မိခင် သဘော တူပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှ သိက္ခာ လည်း မကျချင်။ အရှက်လည်း မကွဲချင်တော့။

ရွှေစင်ကြယ်ကတော့ ရေလာမြောင်းပေးတွေ လှုပ် နေပေမယ့် သူမမိခင်ကြီး ကြည့်ရတာ သိပ်သဘောကျချင်ပုံမရှိ

ဘယ်မိခင်မှ ကိုယ့်သားသမီးကို တစ်ခုလပ် တစ်ယောက်နှင့် သဘောတူ ကြည်ဖြူချင်ပါ့မလဲလေ။

ဒေါက်တာမင်းဆက် တစ်ယောက် အစ်မဖြစ်သူကို အားကိုးဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မမ ... ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သဘော တူနေလို့ နည်းနည်းအကဲခတ်ပေးပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ။ မမ သိတဲ့သူလား။”

“မမ မသိလောက်ဘူး ရွှေစင်ကြယ်တဲ့”

“ဪ ... ဘယ်ကလဲ”

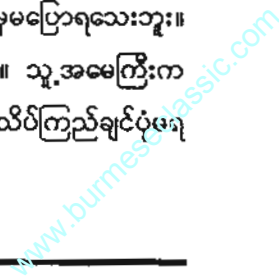
“သူ့အမေက ကျွန်တော့် Patient လေ။ သူ့အမေကိုခွဲပေး ရင်းနဲ့သိတာ”

“အင်း”

“မမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်လေ”

“အေး ... အေး။ မင်းတို့က ကြိုက်နေပြီလား။”

“မကြိုက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ ကောင်မလေးကတော့ သဘောကျပုံပဲ။ သူ့အမေကြီးက တော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလပ်ဆိုပြီး သိပ်ကြည်ချင်ပုံမရှိ ဘူး”

“အေးပေါ့ ... အဓိက ကောင်မလေးပါပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါလောက် ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ မမပဲ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ပေး။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော် သဘောကျတယ်”

“အေးပါ ... မင်းက တွေ့လာပြီဆိုတော့လည်း ပြီးရောပေါ့။ မမက မင်းကို ကုဋေရှင်လေးနဲ့ သဘောတူနေတာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်မလေးအကြောင်းက အတွင်းသိအစင်းသိ။ အရမ်းတော်တာ။ မမတို့ ကမ်းလှမ်းရင် ငြင်းမယ်မထင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မမရယ် ...”

“အေးပေါ့လေ ... ငါ့မောင်က အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုတော့ ကောင်မလေး အနေအထားက ပွဲလည်မတင့်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖိုးတန်လေးပါကွယ်”

“မမ ... ရွှေစင်ကြယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပါဦး”

“အေးပါ ... တစ်ရက်လောက် ခေါ်လာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ငါ့မောင် သဘောကျတာဆိုတော့ တော်တန်ရုံတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

“နည်းနည်းတော့ ငယ်တယ် မမ”

“ကုဋေရှင်လောက်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးလေ ... အဆင်ပြေပြေလေးဆို ကောင်းပါတယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ မမ။ သေချာ အကဲခတ်ပေးနော်၊ ကျွန်တော် ခဲထပ်မမှန်ချင်ဘူး”

“အေးပါကွယ်”

မောင်ဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကို သိနေတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ ဦးစားပေးကာ ကိုယ့်ဆန္ဒကို မျိုချလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကုဋေရှင်ကိုပဲ ယောက်မတော်ချင်မိသည်။ ကုဋေရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ အထိနာအောင်ပစ်မဲ့ ခဲတစ်လုံး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါ။

ပထမယောက်မတုန်းကလည်း ချောချောလှလှ နုနု ငယ်ငယ်လေး။ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်ပြီး ယူခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့

အနေဝေးတော့ ဖောက်ပြန်သည်။ လင်ငယ်နောက် လိုက်သွား
တော့ အရှက်တွေ့ပြန်ခြင်းကွဲပြား ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခုလည်း ငယ်ငယ်ချောချောလေးတဲ့လား။ ငယ်တိုင်း
ချောတိုင်း ဖောက်ပြန်တယ်လို့ မဆိုလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ချော
ခြင်း၊ ပိုက်ဆံရှိခြင်းတွေဟာ ဖောက်ပြန်ချင်သူအဖို့ အကောင်း
ဆုံးလက်နက်တွေ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ငယ်ရွယ်ချောမောတိုင်း ဆိုးတာ မဟုတ်ပေမယ့်
မောင်ဖြစ်သူနဲ့ တွေ့တဲ့သူတိုင်း ဆိုးနေရင် မခက်ပါလား။

ခဲကောင်းကောင်း အမှန်ခံထားရလို့ ဒဏ်ရာတွေ
လည်း နက်ခဲ့ပါသည်။ အကင်းသိပ်မသေချင်တဲ့ ဘဝဒဏ်ရာ
ရခဲ့ဖူးတာကြောင့် လေးညှို့သံကြားတိုင်းလည်း ကြောက်နေမိပါ
၏။

“ရွှေစင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တာ အဖော်မရှိလို့ လိုက်ပေး
မလား ကိုကြီး”

တစ်ခုလပ် ဆိုပေမယ့် ရွှေစင်ကြယ်က ဒေါက်တာ
ခင်းဆက်ကို သဘောကျသည်။ ကိုကြီးဟုတောင် ပြောင်းခေါ်ခွင့်
ဆောင်းကာ မြောင်းတွေ အတင်းဖောက်နေပါသည်။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ချိန် မရှိပါဘူးကွယ်။ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေ
တောင် မနည်းအချိန်လို့ပြီ ပြေးနေရတာ”

“ကိုကြီးက လောဘတွေ ကြီးနေတာကိုး။ တစ်ချိန်
လောက်ဖျက်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဲလောက် လုပ်
မနေနဲ့ ကိုကြီးရေ။ ဘုန်းကြီးစာ ဖြစ်သွားမယ်”

“ကွယ် ... လောဘကြီးရအောင် ကိုကြီးက စီးပွားရေး
လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆေးကုပေးနေတာ။ ကိုကြီး

ဆီလာတဲ့ လူနာတွေက အသက်နဲ့ရင်းပြီး ရောဂါဖြစ်နေကြတာ။ ကိုကြီးက မကြည့်ပေးဘဲ ပျက်ကွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကိုယ်မကြည့်ပေးလို့ သူတို့ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆေးကုနေတိုင်း ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ စေတနာတွေလည်း အပြည့်ပါပါတယ်။ ဆေးခန်းတွေ ပြေးလွှားထိုင်နေတာ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ထက် လူနာတွေကို သက်သာအောင် ကုပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာကလည်း အများကြီး ပါပါတယ်ကွယ်”

“ဆောရီးနော် ... ကိုကြီး၊ ရွှေစင်ကလေး ကိုကြီးပင်ပန်းနေလို့ ပြောမိတာပါ”

“ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ အကျိုးပြုရတာ ပီတိဖြစ်ပြီး မပင်ပန်းတော့ပါဘူး။ ကဲ ... ရွှေစင်၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားမလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်ဖူးအောင် လာလည်လေ။ အိမ်မှာ ကိုယ့်အစ်မနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘာလို့ မိတ်ဆက်ပေးမှာလဲ”

လိုချင်နေတဲ့စကား ကြားရဖို့ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ဆက်လွတ်မခံပါ။

“ဪ ... မိတ်ဆွေ တိုးတာပေါ့။ အစ်မကလည်း ရွှေစင်ကြယ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကိုယ်ပြောထားလို့ ရင်းနှီးနေပြီလေ။ တစ်ရက်လောက် ခေါ်ခဲ့ဦး ဆိုလို့ပါ။ ရွှေစင် မလိုက်ချင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ မဖြစ်မနေ မဟုတ်ပါဘူး”

“လိုက်မှာပေါ့။ ကိုကြီး အစ်မကို ရွှေစင်အကြောင်း ဘာတွေပြောထားလို့လဲ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေစင်ကြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ခင်နေတယ်လို့ ပြောထားတာပါ”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့အိမ်က အရမ်းကြီးတော့ ဆည်ဝါမနေပါဘူး။ အနေပဲအေးတာလား မသိ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြို့နဲ့ဝင်းနဲ့ လုံးချင်းအိမ် ဆိုပေမယ့် သိပ်အကောင်းစားကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

အလုပ်သမားအကူ ပုံစံပါပဲ။

“ထိုင်ဦးနော်”

ဒေါက်တာမင်းဆက် အပေါ်ထပ် တက်သွား၏။
ကောင်မလေးက အအေးနဲ့ အချို့ပွဲ လာချပေးသည်။ ခဏနေတော့
သူ့အစ်မအပျိုကြီး ထွက်လာသည်။ ပါးမှာ သနပ်ခါးမခြောက်
သေး။ ခုမှ ရေချိုးပြီးစ ထင်ပါရဲ့။ တီရှပ်ကို ပါတိတ်လုံချည်နဲ့
တွဲဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်အတိုကို ကောက်ထားပြီး ဘီးကုပ်၊ ကုပ်
ထားသည်။

ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ။

သူမကို လှမ်းပြုံးပြကာ ...

“ဆောရီး ညီမရေ။ သနပ်ခါး လိမ်းလက်စ ဖြစ်နေလို့”

သူမအပြောက ရွှေစင် ရောက်နေမှန်း သိပေမယ့်
သူမ ချက်ချင်းထွက်မလာဖြစ်တာကို ရှင်းပြနေသလိုလို။

ဒေါက်တာမင်းဆက် ပြန်ဆင်းလာသည်။

“အခုပဲ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်လို့။ အရေးပေါ်လူနာ ရောက်
လာလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်။ ရွှေစင် ပြန်လိုက်မလား။ မမနဲ့
နေခဲ့ဦးမလား”

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားပေမယ့် သူမိန်း
သက်သက်နေခဲ့ရမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာမို့ ...

“လိုက်ခဲ့လိုက်မယ်။ ရွှေစင်လည်း သွားစရာရှိသေးလို့”

“မောင်လေးက အဲလိုပဲ ရွှေစင်ကြယ်ရေ။ သူ့မှာ ကိုယ်
ပိုင်အချိန်က မရှိသလောက်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သူမတို့ စကားပြောနေတုန်း ဒေါက်တာမင်းဆက်
ထားပေါ်တက်ကာ စက်နို့နေပြီ။ ရွှေစင်မှာ အပြေးအလွှားကြား
ထဲကနေ အပျိုကြီးနားမှာ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ စိန်နားကပ်ကို
တော့ ခိုးရှိုးလိုက်သေးသည်။

အပျိုကြီးကလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို အကဲတခတ်
ခတ်။ ဪ ... လူတွေ။ လူတွေ။

“ဘယ်လိုလဲ မမ”

“ကောင်မလေးက ချောချောလှလှလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မှ မရတာလေ။ မမစဉ်းစားထားတာရှိတယ်။ သူ့ကို မမက တစ်ရက် အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး စကားအေးဆေးပြောကြည့်မလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ကျွန်တော်ကတော့ မမ သိတဲ့အတိုင်းပဲ သိပ်အချိန်မပေးနိုင်ဘူးနော်”

“အေး ... ကောင်မလေးကို ဖိတ်ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သူတို့မောင်နှမ တိုင်ပင်ပြီး ဒေါက်တာမင်းဆက်က ရွှေစင်ကြယ်ကို ထမင်းစား ဖိတ်လိုက်သည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း ရိပ်မိပါသည်။ သူမကို ဒေါက်တာမင်းဆက်တို့ မောင်နှမ လေ့လာနေတာကို။

“ကိုကြီး ... ကိုကြီးမမက ဘာကြိုက်တတ်လဲဟင်။ တကူးတကကြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာဆိုတော့ အားနာလို့ လက်ဆောင်တစ်ခုခု ဝယ်လာချင်လို့”

“ဟာ ... ရပါတယ်။ ဘာမှဝယ်မလာပါနဲ့”

“ဝယ်လာချင်လို့ပါ ကိုကြီးရယ်။ ရွှေစင် ရမ်းပြီးဝယ်လာရင် မမကြီး ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာလေ။ အဲဒါကြောင့် ကြိုက်တတ်တာလေး ဝယ်လာချင်လို့”

“ဟား ဟား ... မမ ဘာကြိုက်တတ်မှန်း ကိုယ် မသိဘူးကွ။ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ။ ရွှေစင် မေးမှပဲ စဉ်းစားမိတယ်။ မမကသာ ကိုယ့်အတွက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပေးတာ။ ကိုယ်က မမအကြိုက်ကိုတောင် မသိဘူး”

“ဖြစ်ရမယ် ကိုကြီးကတော့”

“ဘာမှ မလိုပါဘူးကွာ။ ဝယ်မနေနဲ့”

“မလိုမှန်းတော့ သိတာပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုတာ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု၊ အလေးအနက်ထားမှုအတွက် ပေးတာလေ”

ရွှန်းရမိမိုး

“ကဲပါ ... ကြိုက်တာသာ ပေးလိုက်တော့၊ ဟုတ်ပြီလား”
ရွှစင်လည်း ချိတ်လုံချည် အကောင်းစားတစ်ထည်
ဝယ်ပြီး သစ်သီးခြင်းတစ်ခြင်း စီစဉ်လိုက်၏။ ငါးသိန်းနီးထဲ
မြောက်သွားသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ပိုက်ဆံရှိရှိ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လက်
ဆောင် ရရင်တော့ ဝမ်းသာတဲ့ သူချည်းပဲ။ ပြီးတော့ သူမ
ချစ်ခင်နှစ်သက် လက်ခံအောင် ကြိုးစားရမယ့်ပွဲ ဆိုတော့ ဒီလောက်
တော့ ရင်းရမည်။

ရွှစင်လစာတွေက ရွှစင်ဘာသာ သုံးရတာ
တော့ ပြဿနာမရှိ။

ရွှစင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ကြည့်ပြီး အ
ကြီးက ငြင်းသည်။

“ဟယ် ... သစ်သီးခြင်းပဲ လက်ခံမယ်ကွယ်၊ လုံချည်
တော့ ပြန်ယူသွားပါ။ ညီဘာသာ ဝတ်ပါကွယ်။ မ
ဘယ်မှ သိပ်မသွားဖြစ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ညီမက လူ
ဆိုတော့ ညီမပဲ ဝတ်ပါ”

အကွက်ရွှေကြသူများ

“မဟုတ်တာ မမကြီးရယ်။ ရွှစင်က မမကြီးအတွက်
သေချာကို လိုက်ဝယ်ပြီး ပေးတာပါ။ တန်ဖိုးကို မသတ်
မှတ်ပါနဲ့။ ရွှစင် စေတနာကိုပဲ လက်ခံပေးပါနော်”

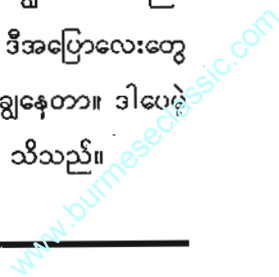
“စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ကွယ်၊ သစ်သီးခြင်း
လောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ။ လုံချည်ကိုတော့ လုံးဝမယူ
ဘူး ရွှစင်”

မမကြီး ခပ်တည်တည်ငြင်းတော့ ရွှစင် ထပ်မပြော
တော့။

ထမင်းပွဲကြီးက ဟင်းပေါင်းစုံဖြင့် ဟီးဟီးထနေ
သည်။

“မမကြီးရယ် ... ရွှစင်တစ်ယောက်စာတည်းကို ဒီလောက်
တောင် ချက်ထားတယ်။ မမကြီး ကိုယ်တိုင် ချက်တာလား
ဟင်။ မမကြီးတော့ ပင်ပန်းနေမှာပဲ”

ရွှစင်က ပါးစပ်ကလေးက ချွဲတတ်ပါသည်။
တစ်ပါးသူ အလိုကျအောင် ချိုပြတတ်သည်။ ဒီအပြောလေးတွေ
ပဲ ပုရိသဆိုသော ရင့်မကြီးတွေကို အညှာချွေနေတာ။ ဒါပေမဲ့
ရွှစင် အမူအရာတွေကို မိန်းမချင်းကျတော့ သိသည်။

ယောက်ျားတွေအထာကို ယောက်ျားချင်း ပိုနပ်သလို
မိန်းမချင်လည်း အထာနပ်ပါ၏။

“ရွှေစင်ကို စားစေချင်လို့ပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆိုင်ထဲ
ကလေးတွေကိုလည်း ကျွေးချင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်းချင်
လိုက်တာ”

“မမကြီး ဆိုင်ဖွင့်ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဒီဇိုင်နာမလေးထဲ
ယောက်ကို ဆိုင်ခန်းပေးဖွင့်ထားတာလေ”

“အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းနာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုံအရမ်းကျတာ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အမှတ်တံဆိပ်
တပ်ပြီးလည်း ရောင်းတယ်လေ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ပွဲတက်တစ်စုံလောက် လာချုပ်ကြည့်
ရမယ်။ အဆင်ပြေရန် အမြဲလာချုပ်မယ်”

“ပုံကတော့ တကယ်ကောင်းတာ။ fitting လည်းကျတယ်”

“မမကြီး ညွှန်းလွန်းလို့ ပိတ်စဝယ်ပြီး လာအပ်ကြည့်ရမယ်”

“အပ်ကြည့် ... ရွှေစင်ကြယ် ကြိုက်သွားမှာပါ။ ရွှေစင်
ကြယ် အပ်သွားချင်ရင်လည်း ရတယ်။ သူ့ဆီမှာ ပိတ်

တွေလည်းရှိတယ်၊ အရမ်းအကောင်းကြီးတွေတော့ မဟုတ်
ဘူး။ ပိုးတွေ ဇာတွေ ရှိတော့ ရှိတယ်”
“ဟုတ်”

ရွှေစင်ကြယ် ကိုက်ပြီးသဘောတွေကျနေ၏။ မမကြီး
ဆီ လာစရာ အကွက်တော့ တွေ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်ကြယ် တစ်ယောက် ကုဋေရှင်ကို
ဆွေ့လိုက်ချိန်မှာပဲ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ။ ဒေါသတွေ
ထွက်လာသည်။

အလုပ်သမားတွေ စက်တွေနှင့် သင်း ကြီးပွားနေ
တာကိုလည်း မရှုစိမ့်။

အထူးသဖြင့် သင်းကို မမကြီးက အရေးစိုက်လွန်း
တာကို ပိုလို့တောင် မကျေနပ်။

နဂိုတည်းက မျက်မှန်းကျိုးပါတယ်ဆိုမှ သင်းနဲ့ပဲ
ဆုစက်ဆုံနိုင်လွန်းသည်။

www.burmeseclassic.com

“မမ ရွှေစင်ကြယ်ကို လုံးဝသဘောမကျဘူး ငါ့မောင်ရော ဒါက မမ သဘောထားပါ။ ငါ့မောင် ဆုံးဖြတ်တဲ့နေရာမှာ မမသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမယ်လို့တော့ မဆိုလိုဘူး”

“မမက ဘာလို့ သဘောမကျတာလဲ”

“သူနဲ့ ကုဋေရှင်က သိနေကြတယ်။ တွေ့တော့ နှစ်ယောက် သား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေကြတာ ပြီးမှ ရွှေစင်ကြယ်က မမကို ပြောသွားတာ။ ကုဋေရှင် မကောင်းကြောင်းတွေမျှ ...

ကုဋေရှင်အဖေ ထောင်ကျတဲ့အကြောင်းကအစ မေ မသိဘူးထင်ပြီး ပြောသွားတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြံထဲမှာမထား ပါနဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ ကုဋေရှင် ဆိုတာ သူ့ဘာသာပြောင်း ထားတာတဲ့ ...

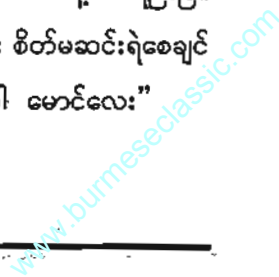
ကုဋေရှင် နာမည်အရင်းက မသိန်းရှင်တဲ့။ အရင် ရုပ်ကွက်မှာ သွားစုံစမ်းကြည့်ပါဆိုပြီး လိပ်စာတောင်ပေး သွားသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက မမ သိပြီးသား တွေပါ။ သူတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာလည်း အလုပ် လုပ်ဖူးတယ်တဲ့။ အစမ်းခန့်နဲ့တင် ပြုတ်သွားတာတဲ့”

“ဪ ... သူက မသိဘူးထင်လို့ စိုးရိမ်ပြီး သတိပေးတဲ့ သဘောပြောတယ် ထင်ပါတယ် မမရယ်”

“အေးကွယ် ... ဒါပေမဲ့ သူများမကောင်းကြောင်း ကွယ် ရာမှာ ပြောတာကို မကြိုက်ဘူး။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဂဃနဏမသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြီး အထင်သေးနေတာမျိုးကလည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ် ပါ ...

ပြီးတော့ ကောင်မလေးက လည်လွန်းတယ်။ ဟန် ဆောင်ကောင်းတယ်။ ပထမတစ်ယောက်နဲ့ ခံရပြီးပြီ။ နောက်တစ်ယောက်အတွက် ထပ်ပြီး စိတ်မဆင်းရဲစေချင် တော့ဘူး။ သေချာတော့ လေ့လာပါ မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရာ”

ဒေါက်တာမင်းဆက် တစ်ယောက် အာရုံတွေနောက် သွားသည်။ မမရဲ့စေတနာကိုတော့ သံသယဝင်စရာ မရှိပါ။ ရွှေစင်ကြယ်ကို ကြည့်ရတာတော့ ဖြူစင်ပုံပါပဲ။ မိန်းမတွေကို အကဲတော့ မခတ်တတ်ပါဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ မမပြောသလို ကုဋေရှင် ဆိုရင်တော့ စိတ် ချရတဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာသေချာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကုဋေရှင်ကို ရင်မခုန်ပါ။

ဟား ... အုံးစားလိုက်တာ။ ရှိစေတော့။

ကုဋေရှင်ဆိုတာ ခေါင်းထဲကိုမထည့်။ ကြိုက်ကို မကြိုက်တာ။ ရွှေစင်ကြယ်ကိုပဲ နည်းနည်းအကဲခတ်ကြည့်ရမယ်။ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ရွှေစင်ကြယ် ဖုန်းဆက်လာ သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုကြီး ... ကိုကြီးကို မမကြီး ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ ... ကိုကြီးတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ မိန်းမ အကြောင်းလေ”

“အင်း”

“ရွှေစင်ကတော့ သဘောမကျဘူး။ ကိုကြီး သူ့ကိုမထား တာ ကောင်းမယ်။ သူ့အဖေက ထောင်ထွက်၊ အစိုးရပိုင် ငွေ အလွဲသုံးစားမှုတဲ့”

“ကိုယ်တို့ သိပါတယ်။ သူ့အဖေတောင် ထောင်ကလွတ် လာပြီ ဆုံးသွားပြီ။ ကောင်မလေးက တော်ရှာပါတယ်။ ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ မိသားစုကို သူပဲရှာကျွေးနေ တာလေ။ ရွှေစင်တို့က အပေါ်ယံလောက်ပဲသိလို့ နေမှာပါ။ ကိုယ်တို့က သူတို့မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ ရွှေစင် စေတနာ နဲ့ အသိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မ လေးက အများထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမကောင်း လေးပါ”

တစ်ဖက်က ရွှေစင်ကြယ် အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသတွေလည်း ထွက်လိုက်တာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ အမည်းစက်ရှိတဲ့သူတွေ ဆိုတော့ တတ်နိုင်ရင် မပတ်သက်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဪ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ မမကဆို ကုဋေရှင် ကို အရမ်းသဘောကျတာ။ ခြံထဲမှာ ဆိုင်ပေးဖွင့်ထားတာ

သာ ကြည့်တော့။ ရွှေစင် ဒီလောက် သဘောမကျ ဖြစ်
နေတာ ရွှေစင် သိထားတာ တစ်ခုခုရှိလို့လား။ အဲလိုဆို
လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေ”

“သူများအကြောင်း တည့်တည့်ကြီးတော့ မပြောချင်ပါဘူး။
ထားလိုက်ပါတော့”

ပြောစရာရှိ၍ လျှောက်လိုက်သည်။ ရှိပဲရှိနေသလိုလို။
သူမကပဲ မပြောချင်သလိုလို လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့
မကျေနပ်။ ကုဋေရှင် ဆိုသော တစ်ယောက်ကို ဘယ်ဘဝရေစက်
ကြောင့် မုန်းမိမုန်းမသိ။ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ မုန်းတာ။

ဒေါက်တာမင်းဆက် တစ်ယောက်လည်း စဉ်းစားနေ
ပါသည်။

ဒေါက်တာမင်းဆက် သူ့တပည့် လက်ထောက်
ဆရာဝန်လေးကတစ်ဆင့် ရွှေစင်ကြယ် အကြောင်း တီးခေါက်
ကြည့်မိသည်။ တီးခေါက်တာထက် ရွှေစင်ကြယ်အကြောင်း စုံစမ်း
ခိုင်းတာပါ။

သိပ်မစုံစမ်းလိုက်ရပါ။ ရွှေစင်ကြယ်က ပုရိသတို့
၏ အသည်းကျော်တဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
သလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မငြင်းသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ အဖြေမပေး
ဘဲ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတတ်သတဲ့။

ခုထိ ရည်းစားရယ်လို့ မထားပေမယ့် သူမကိုကြိုက်
တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ ကြိုရင် ကြိုသလို တွဲသွားတွဲလာ လုပ်
တတ်သတဲ့။

မိဘက စီးပွားရေးအသင့်အတင့်ရှိကာ ဝင်နင်စား
နိုင်သတဲ့။

နှင်းဆီပန်း အရမ်းကြိုက်သတဲ့။ ငွေကို ရေလိုသုံးတတ်သတဲ့။

ကြားရတဲ့ သတင်းအရဆို သူ့ရဲ့ပထမအိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ နင်လား ငါလားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ သံယောဇဉ်အဖျဉ်တန်းချင်နေသေး၏။

ထို့ကြောင့် စမ်းသပ်ချက်တစ်ခု ထပ်ပြီးစမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုစမ်းသပ်ချက်ကို သူတစ်ယောက်ပဲသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားသည်။ သူ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ ကုဋေရှင်ကို ရိုးသားမှု ရှိမရှိ စမ်းသပ်မှာပါ။ သူ့မှာ လူနာတွေ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေနဲ့ပဲ နပန်းလုံးနရတာ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ခုလိုကိစ္စလေးတွေက သူ့ ကို တစ်နည်းအားဖြင့် အမောပြေစေပါသည်။

သူ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ ကုဋေရှင်ကို နှင်းဆီပင်တစ်အိုးစီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ကုဋေရှင်က နှင်းဆီပန်း ကြိုက်မကြိုက် သူ မသိ။ ရွှေစင်ကြယ်က နှင်းဆီပန်း ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ နှင်းဆီပင် လက်ဆောင်ပေးတာပါ။

ရွှေစင်ကြယ်က နှင်းဆီဆို အနီရဲရဲမှ ကြိုက်သတဲ့။

သူ အထူးစီစဉ်ထားတဲ့ နှင်းဆီပင်လေး နှစ်ပင်။ ဆစ်ဝင်ကို ရွှေစင်ကြယ်ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး တစ်ပင်ကိုတော့ အိမ်ကိုသယ်လာခဲ့သည်။

ရွှေစင်ကြယ်က ...

“ဟား ... ကျေးဇူး ... တျေးဇူး ... ရွှေစင် နှင်းဆီနီနီ ကြိုက်တာ ကိုကြီး ဘယ်လိုသိ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“စုံစမ်းထားတယ်ပေါ့”

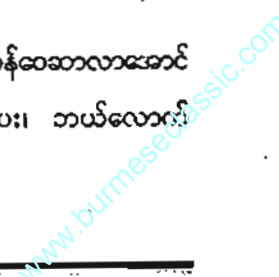
“လက်ဆောင်ပေးတာ ကြိုက်တတ်တာလေးပေးတော့ ပိုအဆင်ပြေမလားလို့”

“ကျေနပ်တယ် ... လက်ဆောင်ကို သိပ်သိပ်ကြိုက်”

“အိုခေ ... ဒါဆို ကိုယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လေးကို ရှင်အောင် စိုက်ရမယ်နော်”

“စိုက်မှာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“ကိုယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လေးကို ရှင်သန်ဆောလာအောင် ရွှေစင်က ပြုစုပျိုးထောင် ဂရုစိုက်ပေး။ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လက်ဆောင်လေးလဲ”

“ကိုကြီးက စိတ်ကူးယဉ်တတ်သားပဲနော်”

“နှလုံးသားနဲ့ လူလေကွာ”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဓားကိုင်ပြီး နှလုံးသားတွေကို ခွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်သန်အောင် ကုစားပေးတာပါကွာ၊ ကိုယ်က မကောင်းတဲ့ ဝေဒနာဆိုးတွေကို ပပျောက်အောင် ကုစားပေးတတ်တယ်နော်”

“ဟင်း”

ရွှေစင်ကြယ် မျက်စောင်းက ရင်ဘတ်အဟောင်းကို လာမှန်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ဘယ်လိုလုပ် သစ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ရင်ခွင်အဟောင်းတစ်ခုဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အသစ်ဖြစ်ပေမယ့် နောက်လူတိုင်းအတွက်တော့ အဟောင်းစင်စစ်ဖြစ်နေခဲ့ပါ။

နောက်နှင်းဆီတစ်ပင်ကိုတော့ ကုဋေရှင်ကို ကိုယ်ဆိုင်မပေးဘဲ မမကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပေးတယ်လို့ ပြောပေးပါ မမ၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်တာ”

“ဘယ်လို စမ်းသပ်တာလဲ”

“ဒါတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့”

အဲလိုနဲ့ ကုဋေရှင်ကိုလည်း နှင်းဆီပင်လက်ဆောင်ဆေးဖြစ်တယ်။ သူက နှင်းဆီပင်ပေးတယ်ဆိုတော့ ကုဋေရှင်က အံ့သြနေသတဲ့။ သူမ နှင်းဆီကြိုက်မကြိုက် သူ မသိပါ။

သူသိတာက သူပေးတဲ့ နှင်းဆီပင်တွေက အမြစ်ခြွတ်ထားသော နှင်းဆီပင်တွေ။ အောက်ခြေပင်စည်တစ်လျှောက် အမြစ်မထွက်နိုင်အောင်လည်း ကော်အကြည်လေးတွေ သုတ်လိမ်းထားသေးသည်။ ဘယ်လိုမှကို မရှင်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာပါ။

လေးငါးရက်နေတော့ ကုဋေရှင်က မမဆီကို လာ ပြောသတဲ့။

“ဒေါက်တာပေးတဲ့ နှင်းဆီပင်လေး သေသွားတယ် နေရယ်၊ ကုဋေရှင်လည်း သေချာဂရုစိုက်ပြီးစိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်ဘူး”

သူ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့တွေ့တော့ မေးလိုက်သည်။

“ရွှေစင် ကိုယ်ပေးထားတဲ့ နှင်းဆီပင်လေး အခြေအနေ တယ်လိုလဲ”

“ရှင်တာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့၊ ခုဆို အဖူးလေးက ပွင့်တောင်ပွင့် နေပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုကြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ရွှေစင်က ရှင်အောင်စိုက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ စိတ်ချ အဖူးတွေ အပွင့်တွေ ဝေခာနေစေရမယ်”

ဒေါက်တာမင်းဆက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ တော်တော် မလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှင်ထဲမှာ အလိုလို ခွင့်လွှတ်နေမိပြန်သည်။ သူ့မလေးဟာ သူ့ကို သဘောကျလို့

သူ့သဘောကျအောင် ပြောဆိုနေထိုင်နေတာပဲဟု အလိုလို နား ဆည်ခွင့်လွှတ်ပေးမိပြန်သည်။

ဒီမိန်းကလေးမှာ ပြစ်ချက်တွေရှိမိန်းသိသိနဲ့ ခွင့်လွှတ် နေမိတာပါ။ ချစ်တော့ အပြစ်မမြင်တော့တာ။

“ရွှေစင် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား”

“ရှင်”

“ကိုယ်က တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ပါ ရွှေစင်၊ ကိုယ် နိုင်ငံ ခြားမှာ ပညာတော်သင်သွားနေတုန်း ကိုယ့်အမျိုးသမီးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြား ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ အနေဝေးလို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သေချာတာတစ်ခုက ကိုယ့်ဘက်က ဘာအပြစ်မှမရှိခဲ့ဘူး၊ ရွှေစင် စုံစမ်းကြည့်လို့လည်းရပါတယ်”

ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလာတော့ ရွှေစင်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ခြောက် ခြစ်ကင်းသဲလဲစင်သာ လိုချင်တာပါ။ လူပျိုမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုလပ် ခြစ်နေတော့ စိတ်ထဲ နင်တင်တင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်တွေက မက်လောက်စနဲ့ပဲ။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ကတော်။

သူမနား ချဉ်းကပ်လာသူတွေထဲမှာ ဒီအထူးကုဆရာ
ဝန်ကြီးလောက် ဂဏန်းမြင့်သူမရှိသေး။ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဟာ အသက်အစိတ်ကျော်လာပြီဆိုရင် အလှတွေကျဆုံးလာတော့
မည်။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမမိဘတွေက သဘောကျပါ့မလား။

“ရွှေစင် မိဘတွေကို တိုင်ပင်လိုက်ပါဦးမယ်”

ရွှေစင်တို့ဘက်က ဒေါက်တာမင်းဆက်အကြောင်း
ဆိုက်စုံစမ်းကြသည်။ ထိုသတင်းက ရွှေစင်တို့ကုမ္ပဏီမှာလည်း
အဲဒီတိုးတိတ်တိတ် အတင်းစကားတွေ ပြောလာကြသည်။ ရွှေစင်
တို့ မလိုသူတွေက ရွှေစင်တစ်ယောက် တစ်ခုလပ်နဲ့ ယူတော့မယ်
သူ ဝမ်းသာအားရ သတင်းလွှင့်ကြတာကိုး။

ချစ်ဦးကိုတို့လည်း သိသွားတာပေါ့။ တစ်ခုလပ်
အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ဟာ လှောင်စရာ ဟားစရာ
ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ချစ်ဦးကိုက ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မရွှေစင်ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်က တစ်ခုလပ်တဲ့လား”

ဟု တရားလည်းကျမိပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။
ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ မျှားတွေကြောင့်ပဲပေါ့။ ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့
သထမအိမ်ထောင်ဖြစ်ခွင့်မရတာဟာ မိမိပြုခဲ့ဖူးသော အကျိုးဆက်
ဆွကြောင့်ပါပဲ။

ချစ်ဦးကိုတစ်ယောက် သူ့ချစ်သော သူမဆီ တနင်္ဂနွေ
ရုံးပိတ်ရက်မှာ သွားဖြစ်ပြန်ပါသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမအတွက်
စားစရာ သစ်သီးလေးနည်းနည်းဝယ်ပြီး သွားပို့တာပါ။ သူမ
ပိုကြေးပန်းကြေး အများကြီးမှ မသုံးနိုင်တာလေ။

အခုချိန်မှာ သူမက အလုပ်အကိုင် ပိုကောင်းနေ
သည်။ သူက သာမန်လခစား ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း။ သူမကို ချစ်နေ
ဆိုပို့ မရဲတဲ့သောအခြေအနေပါ။

ခုချိန်မှာ သူသာ သူမကို ချစ်ခွင့်တောင်းမယ်ဆိုရင်
သူမကို မက်သလိုဖြစ်မှာ။ မိန်းမထဘီနားကို ခိုချင်သူအဖြစ်
ထင်ခံရနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မပြောတော့ဘဲ မျိုချထားလိုက်သည်။
သူမအတွက် သူလုပ်ပေးနိုင်တာက facebookကနေ ရယ်စရာလေး
တွေ ပို့ပေးတာမျိုးနဲ့ ဟာသဂျာနယ်နဲ့ကာတွန်းစာအုပ်လေးတွေ
လက်ဆောင်ပေးတာမျိုးပေါ့။ သူက သူမကို ရယ်မောပျော်ရွှင်
စေချင်တယ်လေ။ ထို့ကြောင့် သူတတ်နိုင်သလောက် သူမကို
ပျော်အောင်ထားတာပါ။

ထိုနေ့ကလည်း သူမဆီသွားပြီး စားစရာ အသီးလေး
တွေ သွားပို့တာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူမကြိုက်တတ်တာလေး

တွေလည်း သိလာပါပြီ။ သူမက ဖရဲသီးကြိုက်သတဲ့။ ထို့ကြောင့်
သူ့သွားတိုင်း ဖရဲသီးစိတ်လေးတွေ ဝယ်သွားလေ့ရှိသည်။

ကုဋေ ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ တကယ်အေးချမ်းသည်။
သူမ ကြိုက်တတ်တာတွေက ဘာပကာသနမှမပါ။

“နင်က တကယ်အရိုးခံပဲနော်”

“ထင်လို့ပါဟာ၊ ငါက အရင်က အရမ်းဆိုးတာ၊ ကြား
တတ်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ အခုတော့ လောကဓံက
သင်ပေးလို့ နေတတ်သွားပြီပေါ့ဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုးထဲက အကောင်းပဲပေါ့”

“အဟင်း ... နေတတ်တော့လည်း ကျေနပ်စရာပေါ့လေ၊
ဒါပေမဲ့ နေချင်သလိုနေခွင့်ရတဲ့ဘဝတော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့
လေ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူဌေးကြီးတွေကမွေးတဲ့
ရွှေပေါ်မြတင် သူဌေးသမီးဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ ဟား ဟား...
ပင်ပန်းလို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာပါဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ခုလည်း နင် အဆင်ပြေနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ ဘဝက တော်တော်လေးနေသာ
ထိုင်သာရှိသွားပါပြီလေ”

“အဲဒါ အရူးထဲကအမြတ်၊ အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့ဟာ”

www.burmeseclassic.com

တစ်ရက် ချစ်ဦးကို ကုဋေရှင်ထံ လာလည်တုန်း ဒေါက်တာမင်းဆက်နဲ့ ရွှေစင်ကြယ်တို့ကားကလည်း ခြံထဲအထိ ချစ်ဦးကိုက ရွှေစင်ကြယ်ကို တွေ့သွားသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း ချစ်ဦးကိုကိုတွေ့ကာ အံ့ကြဲ သွားသည်။

ချစ်ဦးကိုက ကုဋေရှင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဟာ မရွှေစင်မို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဪ ... သူ့ဘေးက”

“ဒီခြံပိုင်ရှင်လေ ဒေါက်တာမင်းဆက်တဲ့”

“ဒီလိုလား သူနဲ့ယူမယ့်ဘဲပေါ့”

“ဟုတ်လား ... ဒေါက်တာက မရွှေစင်နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် အဲ့ဘဲက တစ်ခုလပ်မို့လား”

“အင်း ... ဒေါက်တာ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မိန်းမက သူ ပြည်ပရောက်နေတုန်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ”

“ဟား ဟား ... အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီး ဒီလို ဇာတ်သိမ်းမယ်တောင်မထင်ဘူး”

“နင်ကလည်းဟယ် အချင်းချင်းတွေ အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ ဒေါက်တာက တစ်ခုလပ်သာဆိုတာ သဘောမနောကောင်း ပါတယ်၊ ဒေါက်တာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မမကလည်း သဘောထားပြည့်မှပြည့်၊ ပြီးတော့ အထူးကု ဆိုတော့ ဒေါက်တာ့ဝင်ငွေကလည်း ရှယ်နော်၊ မရွှေစင် ကံကောင်းမှာပါ၊ ပြီး ဒေါက်တာလည်း မရွှေစင်လို အလှ ပဂေးနဲ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲ”

“အေး ... ကံမကောင်းမှာက နင်”

“ဟင် ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်မသိဘူးလား၊ နင့်ကို မရွှေစင်က အမြဲဒုက္ခပေးနေတာ”

“ဘယ်လို”

“နင့်ကို ရုံးက အစမ်းခန့်နဲ့ ထုတ်ပစ်တာ သူ့စနစ်ပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက နှင့်နောက်ကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းပြီး ရုံးမှာ ရွန်တွန်းလုပ်လို့ နှင့်ကို ဖြုတ်လိုက်တာ”

“ဘာ”

“ဟင်း”

“နှင် သိတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ငါက ဘယ်လိုပြောရက်မလဲဟာ”

“ဘာလဲ ... ငါ့အဖေကိစ္စကြောင့်လား”

“ဆိုပါတော့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ အပြစ်ရှာတာပေါ့ဟာ”

“ငါသိပြီ၊ တစ်ခါ သူနဲ့ငါ ပလာဇာမှာတိုးသေးတယ်၊ သူ့ အသိဆိုင်မှာ ငါက အကျိုးသွားပြတာ၊ မယူလိုက်ဘူး”

“သေချာတယ် သူ့စနက်ပဲ”

“နှင်က ဘာလို့ ခုမှ ငါ့ကို ဒါတွေ လာပြောတာလဲ”

“ပြောဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူး၊ အခု သူ့ကိုတွေ့လို့ နှင့်ကို သတိပေးချင်လို့ ပြောဖြစ်သွားတာ၊ သူနဲ့ ဒီခြံပိုင်ရှင် ယူဖြစ်ကြရင် နှင့်အတွက် မကောင်းဘူး၊ သူ နှင့်ကို တစ် နည်းနည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

“ငါက ဒီခြံမှာ မမ အတင်းခေါ်လို့ လာလုပ်ဖြစ်တာပါ၊ ငါ့ဘာသာလည်း အခန်းငှားပြီးလုပ်လို့ပါရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမရဲ့ ကူညီပေးမှုတွေကြောင့် ငါ ပိုအဆင်ပြေအောင်မြင် လာတာ၊ မရွှေစင်က မထင်ရဘူးနော်၊ ရုပ်ကလေးနဲ့မှ မလိုက်၊ အေးလေ ... သူ့အကြောင်းသိထားတော့ သူ ဘာတွေဒုက္ခပေးဦးမလဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ရုပ်ကလေးလှ သလောက် အတွင်းစိတ်ပုပ်တယ်၊ အညိုရောင်ဆောင်တဲ့ နှင်းဆီအနီတစ်ပွင့်ပဲ”

“ဘာ ... အညိုရောင်ဆောင်တဲ့နှင်းဆီ ဟုတ်လား”

“နှင်းဆီနီတွေကို သေချာကြည့်လေဟာ၊ နီလွန်းလို့ ညှိလေလို့ တောင်ဖြစ်တယ်၊ နှင်းဆီရဲ့မာယာတွေပေါ့ဟာ၊ နှင်းဆီ

ရွှန်းရမိမိုး

အရောင်စုံရှိတဲ့အထဲမှာ အဲဒီနှင်းဆီအနီရဲ့တွေက အလှဆုံး
အခက်ထန်ဆုံး မာယာအများဆုံးပဲ၊ မရွှေစင်က နှင်းဆီနီလို
မိန်းမမျိုးဟ၊ သူနဲ့သွားပတ်သက်မိရင် မာယာတွေ ထုတ်သုံး
ပြီး ဖျားယောင်းပြီးမှ ဒုက္ခပေးတတ်တာ၊ အနည်းဆုံးတော့
သူ့ကြောင့် တစ်ဖက်သားမှာ တစ်နည်းတော့ ထိခိုက်နစ်နာ
စေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး”

“နင်က သူ့ကို ဘာလို့ဒီလောက်ထိ နားလည်နေတာလဲ
ဟင်”

“အဟင်း ... ငါက သူနဲ့ပတ်သက်မိတယ်ထင်လို့လား၊
ငါက သူနဲ့မပတ်သက်ဘူး၊ ငါက သူ့ကို ဘောင်အပြင်
ဘက်က ကြည့်လို့မြင်ရတာ၊ သူက ဘောင်ထဲမှာပဲ သမား
ရိုးကျ မာယာတွေသုံးနေတော့ မြင်နေရတာပေါ့ဟာ၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နင် သတိတော့ထား၊ အဲဒီမိန်းမက ပညာသည်
အဆင့်”

ရွှေစင်ကြယ်စိတ်ထဲမှာ ကုဋေရှင်ကို ဘယ်လိုမှ
မနှစ်မြို့။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းဆက်တို့မောင်နှမနဲ့အဆင်
ပြေနေတာရယ်၊ ခြံထဲမှာ အဆင်ပြေပြေ အလုပ်လာလုပ်တာရယ်ကို
ဘယ်လိုမှ သဘောမကျတာ။ ဒါပေမဲ့ ကုဋေရှင်ကို မောင်းထုတ်
နိုင်ပြန်ရင်လည်း သူမပဲ မကောင်းရာကျဦးမည်။ သူမ အူကို
လူမြင်မှာစိုးသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းဆက် သူမကို
အထင်မလွဲစေချင်ပါ။ အမြင်မစောင်းစေချင်ပါ။

သူမက သူမကို အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး အလှ
ဆုံး စသဖြင့် အကောင်းတွေရှိသမျှ စုပြီး ထင်စေချင်သူလေ။

သူမအပေါ် မကောင်းမြင်မှာ သေမလောက်ကြောက်
သည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းဆက်ပေါ့။ သူမကို အထင်
လွဲနေသူတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ အထင်လွဲတယ်ဆိုတာထက် သူမ

အကြောင်း သိသွားတာလို ပြောလိုရသည်။ ချစ်ဦးကိုပေါ့။ ချစ်ဦးကိုက သုမ ကုဋေရှင်အပေါ် ချောက်ပျံထားတာကို သိနေသည်။ ချစ်ဦးကိုသိတာ ပြဿနာမရှိ။ ဒေါက်တာမင်းဆက်တော့ သိလို့မဖြစ်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူမရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်ရမယ့်သူက သူမကို စင်းလုံးချောအဖြစ်ကင်းသူအဖြစ်ပဲ မြင်စေချင်သည်လေ။

ဒီတော့ သူမဘက်က တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုစရာရှိတော့သည်။

“ဘာ ... ဘယ်လို ရွှေစင်လေး”

“ကွန်ဒိုနဲ့ နေချင်တယ်လို့၊ ရွှေစင်နဲ့ ကိုကြီး နှစ်ယောက်ကမ္ဘာလေးကို လှလှပပကလေး တည်ဆောက်ချင်လို့ပါ ကိုကြီးရယ်၊ ရွှေစင်နာမည်နဲ့ ကွန်ဒိုတစ်ခန်းဝယ်ပေးပါနော်”

“ဝယ်ပေးတာက ဝယ်ပေးလို့ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခွဲနေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မမကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရွှေစင်ကတော့ ခွဲနေချင်တယ် ကိုကြီး”

“ဆောရီးကွယ် ... တခြားကိစ္စဟောင်းဆိုရင်တောင် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးမှာပါ၊ မမကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မမကြီးကို ပြောရခက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မမခွင့်ပြုရင်တောင် ကိုယ်က မမကို တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“မမကြီးနဲ့ ရွှေစင် ဘယ်သူ့ကို ပိုအလေးထားလဲ ကိုကြီး”

“ကဏ္ဍမတူတဲ့ကိစ္စတွေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လို့လည်း အဖြေမထွက်နိုင်ဘူး”

ပြောမရသဖြင့် ရွှေစင်က မကျေနပ်။ ရွှေစင်က မကျေနပ်သလို ဒေါက်တာမင်းဆက်ဘက်ကလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုကြီး”

“ပြောလေ ရွှေစင်”

“ကိုကြီးဘက်က ရွှေစင်ကို မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ အခု ကိုယ်တို့လက်ရှိနေတဲ့အိမ်မှာပဲ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေပျော်ရွှင်ရမှာပေါ့”

“ကိုကြီးဘက်က လုံးဝ မလိုက်လျောနိုင်ဘူးပေါ့”

“မမတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလေကွာ”

“ဒါဆို ရွှေစင် ပြန်စဉ်းစားရမှာပေါ့”

“ရွှေစင်ဘက်က မမကို ဘာတွေသဘောမကျစရာရှိလဲ ဒါမှမဟုတ် အခု ကိုယ်တို့နေတဲ့အိမ်ကို သဘောမကျတာလား။ ကွန်ဒိုဝယ်ပြီး မမကို အတူခေါ်နေမလား”

“ဒါဆို အခုအိမ်နဲ့ခြံကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသဘောပေါ့။ မမဆန္ဒရှိသလိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမထဲခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ နေရတာကနေ ကွန်ဒိုမှာ လိုက်နေပါဆိုရင်လဲ ညီခေါ်လို့ရပါ့မလား မသိဘူး”

“မမကြီးနဲ့ အခုခြံမှာ လိုက်နေစေချင်ရင် ကိုကြီး တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးပါ”

“ပြော”

“အဓိက အဆင်မပြေတာက ကုဋေရှင်ကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တာပဲ ကိုကြီး၊ သူ့ကို ခြံထဲမှာ မထားတော့ဘူးဆိုရင် ရွှေစင် လိုက်နေမယ်”

“ကုဋေရှင်ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှ ဆက်မပေးပါနဲ့။ ရွှေစင် မဖြေချင်ဘူး။ ရွှေစင် သူနဲ့ တစ်ခြံတည်းမနေချင်ဘူး။ ရွှေစင်နဲ့ မမကြီးကို မနှိုင်းနဲ့ဆို မနှိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်ကို ကုဋေရှင်ခေါ်မသိန်းရှင်ထက်တော့ ဦးစားပေးမယ်မို့လား။ ဆောရီး ... ကိုကြီး ဘာမှမပေးပါနဲ့ Please”

“ကောင်းပြီ ကိုယ် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ ... ဪ”

“ငါ့မောင် မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဆေးဆေးခန်းမှာ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေပါတယ်”

“ဒါဆို ရွှေစင်နဲ့ အဆင်မပြေတာလား”

“ဟင်း”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ၊ မယူနိုင်တာလား၊ လုပ်မပေးနိုင်တာမျိုးကို တောင်းဆိုတာလား”

“သူက ကုဋေရှင်ကို သဘောမကျတာ”

“ကောင်မလေးကို နှင်ထုတ်ခိုင်းတာပေါ့”

“အဲသဘောဖြစ်နေတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဘာကိစ္စတွေရှိနေလို့လဲ”

“မမေးပါနဲ့တဲ့”

“မမေးလို့တော့ မရဘူးလေ၊ အကျိုးအကြောင်းသိမှ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကုဋေရှင်ကို မမခေါ်ထားတာလေ၊ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ပြန်နှင်ထုတ်ဖို့ကျတော့ အဆင်မပြေဘူး”

“သူက မမေးပါနဲ့တဲ့”

“ဒါဆို သူ့ကို မယူဘဲ နေနိုင်လား”

“မိန်းမတော့ မရှားပါဘူး၊ ခုလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာမကောင်းဘူး”

“မမ မေးမြန်းကြည့်ပါဦးမယ်”

မမက ချက်ချင်း ဖုန်းထဆက်သည်။

“ဟဲလို မမကြီး”

“မမ တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်၊ ရွှေစင်က ကုဋေရှင်ကို ဘာကို မနှစ်မြို့တာလဲ”

“ရှင်”

“ရွှေစင်ဆီက အကျိုးအကြောင်းသိရမှ မောင်လေးလည်း ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ရွှန်းရမိမိုး

“ရွှေစင်ဆန္ဒနဲ့ အဲဒီ ကုသေ့ရှင် ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ဆိုရင်တောင် ရွှေစင်ဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား။ ရွှေစင်ကို ဦးစားမပေးနိုင်ဘူးလား။”

“ဆရာဝန်ကြီးကတော် ဖြစ်လာမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် အနေနဲ့ အကျိုးအကြောင်းမဲ့ ကလေးဆန်လိုတော့ မဖြစ်ဘူး လေ ရွှေစင်ကြယ်၊ မမတို့က ဂုဏ်နဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေတာလေ သူ့ကို မမခေါ်ထားတာ၊ ငှားထားတာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အလကားပေးနေတာ၊ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲတော့ နှင်မထုတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ရွှေစင်ကြယ်ကို ဦးစားပေးတာ မပေးတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ရွှေစင်က မောင်လေးနဲ့ လက်ထပ်မှာ ကုသေ့ရှင်က မမခေါ်ထားတာ၊ တစ်ကန့်စီပဲလေ”

တစ်ဖက်က ရွှေစင်ကြယ် အံ့ကြိတ်ထားသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆရာဝန်နဲ့ယူတော့မယ်ဆိုပြီး သတင်းတွေထ ထွက်နေပြီ။ အသက်ကြီးကြီးတစ်ခုလပ်ကြီးဖြစ်ပြီးတော့ သူမလို မိန်းမမျိုးရတာတောင် အလိုမလိုက်ဘူးတဲ့လား။

တကယ်တော့ ရွှေစင်ကြယ် တွက်ကိန်းမှားတာပါ။ သူမဟာ ဒုတိယမြောက်အိမ်ထောင်ဖက်ပါ။ တစ်ကန့်လျော့နေတဲ့

အကွက်ရွှေကြသူများ

အနေအထားပါ။ ပထမအိမ်ထောင်ဦးလောက်တော့ အရူးအမူးဖြစ် နာမဟုတ်။ ဒေါက်တာမင်းဆက်ဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ ယောက်ျား မျိုးလည်းမဟုတ်။ တည်ကြည်သော ယောက်ျားကောင်းတစ် ယောက်။

ဒါကို ရွှေစင်ကြယ် တရေးရေး သဘောပေါက်လာ တာ လန့်သွားသည်။ ဒီယောက်ျားဟာ သူမကို လူနာတွေလောက် ထောင် အချိန်ပေးမှာမဟုတ်။

နောက်ဆုတ်ဖို့အတွက် စကားတင်းဆိုးခံရမှာကို တွေးမိပြီးတွန့်။ ရှေ့ဆက်ဖို့လည်း လုံးဝကို မလှမ်းရဲတော့ ဘာ ထုပ်ရမလဲ။

ဒေါက်တာမင်းဆက်တစ်ယောက် တော်တော်
ဦးနှောက်စားနေသည်။

ရွှေစင်က ဘာဖြစ်လို့ ကုဋေရှင်အပေါ် ဒီလောက
ခါးသည်းနေသလဲ။

သူမက မပြောတော့လည်း ခက်သား။ ကုဋေရှင်
မေးဖို့ကျတော့လည်း အဆင်မပြေပါ။

သူမရှိနေလို့ သူနဲ့ ရွှေစင်ကြယ်တို့ အဆင်မပြေ
ဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူမတို့မှာ ပြဿနာ ဂဗာနထု
တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဘာမှ မရှိဘဲ ရမ်းပြီး ပြောလို့
မရတာ။

ခက်နေတာက ရွှေစင်ကြယ်။ သူမဘက်က သူ
ယုတ္တိရှိတဲ့ အကျိုးအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ပြောသင့်သည်။

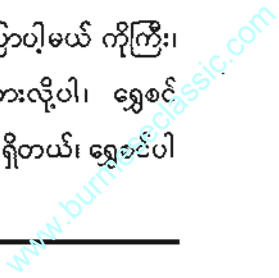
ရွှေစင်ဘက်ကလည်း ဆင်ကြဲကြဲနေပါသည်။ အဓိက
ကုဋေရှင်ကို ထိုခြံထဲက မရအရ ထုတ်ဖို့ပါ။ ဒေါက်တာမင်းဆက်
ကို လက်ထပ်ချင်တာကလေး ကုဋေရှင်ကို ထိုခြံထဲက မောင်းထုတ်
ချင်တာ ဘယ်ဘဝရေစက်လည်းမသိပါ။ ဘာလို့ ဒီမိန်းမကို
ဘူးခါးစွာမှန်းမိမှန်းမသိပါ။

ဒေါက်တာမင်းဆက် သူမဆီလာတဲ့နေ့မှာတော့ သူမ
အော်လမ်းဆင်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို နောက်ဆုံးလက်
နက်အဖြစ် ထုတ်သုံးလိုက်ပါတော့၏။

ဒေါက်တာမင်းဆက်အနေနဲ့လည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို
သဘောကျကာ ဒီရုပ်ကလေးနဲ့ မတော်မတရားစိတ် ရှိလိမ့်မယ်လို့
ထင်တာကြောင့် သူမဆီ လာခဲ့တာပါ။

“ရွှေစင် အကျိုးအကြောင်း တစ်ခုခု မပြောနိုင်ဘူးလား၊
ကိုယ် ကျေနပ်လောက်မယ်၊ ကုဋေရှင်ကို နှင်ထုတ်သင့်
လောက်တဲ့ အကြောင်းတရားက ဘာလဲ”

“ရွှေစင် ပြောမှဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါ့မယ် ကိုကြီး၊
တကယ်တော့ ရွှေစင် ဗေဒင်ကွက်ထားလို့ပါ။ ရွှေစင်
လက်ထပ်မယ့်အိမ်မှာ မိန်းမနစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ရွှေစင်ပါ

ထပ်ရောက်သွားပြီး သုံးယောက်ဖြစ်သွားရင် ခိုက်မယ်ဆိုတယ်
ပါ ကိုကြီး”

“ဟာကွာ ... ဘာများလဲလို့၊ ဗေဒင်ကို အဲဒီလောက်မထင်
ပါနဲ့ရွှစင်ရယ်”

“အဲဒီဗေဒင်က အရမ်းမှန်တာ ကိုကြီးရဲ့”

“မှန်ပါစေဦးကွာ၊ ခိုက်တော့ရော ဘာတွေခိုက်မှာမို့လို့လဲ”

“သုံးယောက်ထဲကတစ်ယောက် အသေဆိုးနဲ့သေမယ်ဆိုတော့
ဟောထားတာ ကိုကြီးရဲ့”

“ဟ တော်တော်ဆိုးဝါးတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ရွှစင် ကြောက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကိုပြောတာ၊ ကိုယ်တော့
အယုံအကြည် လုံးဝမရှိဘူး၊ ကိုယ်က လက်တွေ့ကျတဲ့
ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ သူပြောသလို ဖြစ်မဖြစ်
လောင်းတောင်လောင်းကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒီကိစ္စဆိုရင်
တော့ မေ့လိုက် ရွှစင်၊ ကိုကြီးတို့လက်ထပ်ကြစို့”

“ရွှစင်ကတော့ ကုဋေရှင်ကို မရှိစေချင်ဘူး ကိုကြီးရယ်
ရွှစင် အယူသည်းတယ်ပဲပြောပြောပါ၊ ယတြာချောတဲ့

အနေနဲ့ ရွှစင် ကိုကြီးတို့အိမ်မရောက်ခင် သူ့ကို ဖယ်ပေး
ပါ၊ ရွှစင် ကြောက်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ မမနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကိုယ် အကောင်းဆုံးစဉ်းစား
လိုက်ဦးမယ်၊ ရွှစင်ဘက်မှာ ဒီလို အကျိုးအကြောင်းရှိ
နေရင် မမကိုလည်း ပြောလို့ရမှာပါ”

ဒေါက်တာမင်းဆက်က သူမကို ကလေးတစ်ယောက်
လို ချစ်စနိုးနဲ့ ကြည့်နေသည်။ အဲဒါ ရွှစင်ကြယ်ရဲ့ မာယာတစ်
စိတ်တစ်ဒေသပါပဲ။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာကွယ်၊ မင်းက ယုံလို့လား”

“ဗေဒင်တော့ မယုံပါဘူး၊ ကိုယ်မယုံပေမယ့် သူက ထို
တယ်လေ မမရယ်”

“ဟင်”

ဒေါက်တာမင်းဆတ်တစ်ယောက်ကတော့ ရွှေစင်
ကြယ် ခင်းလိုက်တဲ့ မာယာထောင်ချောက်မှာ မိသွားကာ ရွှေစင်
ကြယ်ကို ယုံကြည်သွား၏။

ဒါပေမဲ့ အပျိုကြီးကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
မာယာအခင်းအကျင်းကို သိနေသည်။

“ကောင်းပြီ မမတစ်ယောက်တည်း ပြောရခက်တယ်၊ မမ
ရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အကျိုး
အကြောင်းရှင်းပြလိုက်မယ်”

“ဟင်း ... ကောင်းပါ့မလား မမရယ်၊ မမပဲ ကုဋေရှင်ကို
ပြောလိုက်ပါ၊ ရွှေစင်ကို ခေါ်ပြောတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာ
ပေါ့”

“မင်းကောင်မလေးကို အားနာနေတာလား”

“တကယ်ဆို ကုဋေရှင်ကို မမခေါ်ထားတာလေ၊ သူသာ
မရှိရင် ဒီပြဿနာတွေ တက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက မမကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေရှုပ်လွန်းလို့ပါ”

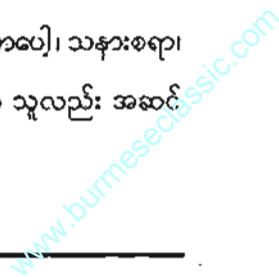
“အေး ... အဲဒါ မင်းကောင်းမလေးပေးတဲ့ ဒုက္ခပဲ”

“မမက ရွှေစင်ကြယ်ကို သဘောမကျဘူးလား”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သဘောမကျဘူး၊ ရုပ်ကလေး
ချောတာပဲရှိတာ၊ သဘောထားနူးညံ့ပုံမရဘူး”

“မမကလည်းဗျာ”

“ထားပါ၊ ငါ ကုဋေရှင်ကို ပြောရတော့မှာပေါ့၊ သနားစရာ၊
အေးလေ ... အရင်ကထက်စာရင်တော့ သူလည်း အဆင်
ပြေနေပါပြီ”

အပျိုကြီးက ကုဋေရှင်ကို ပြောတော့ ကုဋေရှင်က
လည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ ဘာဗေဒင်မှ တွက်တာမဟုတ်။
ဒါဟာ ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ ယုတ်မာမှုသက်သက်ဆိုတာ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ ဘာမှ မပြောဘဲ အလိုက်တသိဝဲ
အခန်းလိုက်ငှားပါသည်။ သူမလည်း ပြေလည်နေပြီမို့ အခန်းငှား
နိုင်ပါသည်။ အခန်းငှားပြီး ဆိုင်ပြောင်းတော့ ချစ်ဦးကိုက လာ
ကူညီသည်။

အပျိုကြီးလည်း ချစ်ဦးကိုကို မျက်မှန်းတန်းမိသွား
ပါ၏။

“သူလေးက”

“ကျွန်တော်က ကုဋေသူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ ...”

လူငယ်တွေ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ကာ တစ်မျိုးဝဲ
ဟု တွေးနေမိသည်။

ချစ်ဦးကိုက မကျေနပ်။ ရွှေစင်ကြယ်အကြောင်းတွေ
အပျိုကြီးကို ပြောလိုက်ပါလားဟု မချင်မရဲ။

ကုဋေရှင် ခေါင်းငုံ့သည်ခံတတ်တာကို သဘော
ကျ။

“ထားလိုက်ပါ ချစ်ဦးကိုရယ်၊ သူ ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးပေး
ငါမှ ဒုက္ခမရောက်တာ၊ ငါ့ဟာငါ အေးဆေးပဲ”

“နင် သည်းခံနေသမျှ ဒီမိန်းမ ပန်းပန်နေမှာပေါ့”

“ပန်ပါစေ၊ ငါကတော့ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ သူကတော့
သူနိုင်တယ်ထင်ရင်ထင်မှာပေါ့၊ ငါ့ဘက်ကတော့ ဘာမှ
မရှုံးပါဘူး၊ မမတို့ခြံထဲမှာ မလုပ်ရလည်း အပြင်မှာလုပ်လို့
ရတာပဲ၊ ဆိုင်ခန်းငှားခလည်း ငါ့အတွက်မပြောပလောက်
တော့ပါဘူးဟာ၊ အေးဆေး အေးဆေး”

“နင် ဘာလို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာလဲ”

“သူ့စေတနာ သူ့အကျိုးပေးမှာပါ ချစ်ဦးကိုရယ်၊ နေက
အမြဲမသာပါဘူး၊ မိုးချုပ်တာနဲ့ နေဝင်သွားမှာပါ၊ သူ
မသကာ သာနိုင်ရင် ဆယ့်နှစ်နာရီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့
နေထွက်တာလည်း စောင့်မကြည့်ဘူး၊ နေဝင်ချိန်လည်း
ငါမသိဘူး၊ ငါ့ဘဝနဲ့ငါ အေးချမ်းအောင်ပဲနေတော့မယ်”

“နင် ဘာလို့ သိပ်ကိုဖြူစင်ရတာလဲ”

“ဖြူစင်တယ်ဆိုတာထက် ငါ့ဘာသာငါ သီးသန့်လေးနေလိုက်တာပါ။ ငါ သူပေးတဲ့ဒုက္ခတွေ့ကို လက်မခံတာ သူ့အပူတွေ သူပဲ ပိုက်ထွေးထားပါစေ၊ အခု သူ့လုပ်ရပ်တွေက သူ့ Imageကို ထိတယ်။ သူနဲ့ မမတို့ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေမယ်မထင်ဘူး။ ဒေါက်တာကလည်း တစ်ချိန်လုံး ဆေးရုံဆေးခန်းပြေးနေရတာ၊ သူနဲ့မမ ဘယ်လိုစခန်းသွားမလဲ ပြီးတော့ ဒေါက်တာက သူ့အစ်မကို သိပ်ချစ်တော့ မယားဘက်ပါမယ့်ယောက်ျားလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူစိတ်ဆင်းရဲရုရှာ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဒေါက်တာတို့မောင်နှမကို အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ပူနေတာလေ။ ဒေါက်တာတို့က အေးဆေးသမားတွေ၊ ဒေါက်တာတို့က အေးလေ သူက ပူလေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ကြမှာ သေချာတယ်။ ဟား ဟား ... ငါကတော့ သူတို့ မြန်မြန်လက်ထပ်ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းတယ်။ ဒေါက်တာကိုတော့ သနားပါတယ်။ သူ့ကိုမုန်းလို့ သူတို့လက်ထပ်ပြီး မသာယာတဲ့ပုံစံကို ငါ မြင်ချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ မြန်မြန်ပြောင်းပေးလိုက်တာ”

“ဟင်”

“သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ သူ့အပူလုံးကပဲ သူ့ကို ပြန်ဟပ်မှာ”

“နင်တို့မိန်းမတွေက သိပ်ဉာဏ်ပြေးကြတာပဲ လိုက်မမိဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... တစ်ခါတလေ သူဆင်တဲ့ထောင်ချောက်ထဲ သူ့ကို ပြန်ထည့်ရတာ ကိုယ့်အပြစ်လွတ်ပါတယ်နော်၊ သူ့ကျည်ဆံနဲ့သူ ပြန်ထိအောင်ပစ်ရတာ အရသာရှိတယ်ဟ၊ ငါက မမကို နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။ သူနဲ့ ဒေါက်တာမင်းဆက်ကို ကြည်ဖြူပေးလိုက်ပါလို့၊ မရွှေစင်ကြယ်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝဖြူစင်ပါတယ်လို့ ... ဟား ဟား”

ချစ်ဦးကိုက ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကုဋေရှင်ကို

ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ...

ချစ်ဦးကိုဆီကို အပျိုကြီးရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကုဋေရှင်က မမလို့ခေါ်လိုသာ လိုက်ခေါ်ရတာ။ တကယ်တမ်းက အစ်မအရွယ်ထက် အဒေါ်အရွယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

“မမ မေးစရာရှိလို့ မောင်ချစ်ဦးကို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက ကုဋေရှင် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကုဋေရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်များများလည်း သိမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိပါတယ်”

“အင်း ... မင်း ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းဆိုတော့ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့လည်း သိမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ရွှေစင်ကြယ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းဆိုတာ တို့သိပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမသိချင်တာက ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ ကုဋေရှင်တို့ ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက်စပ်ဆက်မှုရှိမလဲဆိုတာ မင်းပြောပြနိုင်မလားလို့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်သက်မှုကို မင်း သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်း ကုဋေရှင်အပေါ် သူငယ်ချင်းထက် ပိုမယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကတော့ မင်းတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပေါ့လေ။ မမက အကြောင်းမရှိဘဲမေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး အခုကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း စသိခဲ့ကြတာပါ”

“ဪ ... ဒါဆို ကုဋေရှင်က အရင်က မင်းတို့အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... ဒါကြောင့် သုံးယောက်သား သိနေကြတာကိုး”
“ကုဋေရှင်ကတော့ တကယ်ကို ဖြူစင်ရိုးသားပါတယ်”

“ရွှေစင်ကြယ်ကရော”

ချစ်ဦးကို ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“မင်းသိသလောက်ပြောပြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ ရှိနေလဲ”

ချစ်ဦးကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကုဋေရှင် ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနေတော့လေ။

“မင်း သိသလောက်ပြောပြပေးပါ မောင်ချစ်ဦးကို၊ အထူးအညီတောင်းတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မမက မောင်လေးထံ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ပထမအိမ်ထောင်တုန်းကလည်း ခရု ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်ကိုတော့ အေးချမ်းသာယာစေချင်ပြီ၊ ရွှေစင်ကြယ်က အေးဆေးတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်တာ မိန်းမချင်း အကဲခတ်လို့ရတယ်၊ မောင်လေးကို ပြောမရလို့ ကြည့်နေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောပြနိုင်မလား မောင်ချစ်ဦးကို”

သူလည်း ယောက်ျားချင်းကိုယ်ချင်းစာကာ ဒေါက်တာမင်းဆက်ကိုပဲပြီး မရွှေစင်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်တရားတွေပါ၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်လည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကုဋေရှင်က မရွှေစင်မကောင်းကြောင်း ပြောစေချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက သည်းခံနေတာ ကျွန်တော်ပြောတယ်ဆိုတာ မစတိုးမောင်နှမပဲ သိထားပေးပါ”

“မမ ယုံတယ်၊ အိုခေ ... ရွှေစင်ကြယ်ကဏ္ဍကို သပ်သပ်ထားလိုက်ပြီး အခု ကုဋေရှင်အကြောင်း ပြောချင်တယ်”

“ဗျာ ... ကုဋေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမ သူ့ကို ခြံထဲမှာ ခေါ်ထားခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့အေးချမ်းမှု၊ ရိုးသားမှု၊ မိသားစုအပေါ် သိတတ်မှုတွေကို သဘောကျလို့ပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ သဘောကျလဲဆို ယောက်မတော်ချင်တဲ့အထိ သဘောကျတာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကို ယောက်မတော်ချင်လို့ မောင်လေးနဲ့ နီးစပ်အောင် ခြံထဲမှာ ခေါ်ထားခဲ့တာ”

ချစ်ဦးကို အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ချစ်ဦးကိုရဲ့ သံယောဇဉ်ကို မမ ရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ချစ်သူတွေ မဖြစ်ကြသေးဘူးမို့လား”

“မမဆိုလိုတာက”

“မမ အတ္တကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ကုဋေရှင်နဲ့ သူ့မိသားစု အတွက်လည်း ကောင်းဖို့ပါပဲ”

“ဗျာ”

“ကုဋေရှင်ကို မမ ယောက်မတော်ချင်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို မပြောရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်လေးကလည်း ကုဋေရှင်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးတီးပေးရင်တော့ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ မောင်ချစ်ဦးကလေးနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးမို့လား၊ သူ့မိသားစုက ရှိသေးသလို မင်းမိသားစုလည်းရှိသေးတယ်။ မမက မောင်ချစ်ဦးကိုရဲ့ စိတ်သဘောထား နူးညံ့မှုကို သိလို့ မပြောကြည့်တာပါ။ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေတဲ့ ကုဋေရှင်ကို မင်းကပဲ မောင်လေးလက်ထဲ ထည့်ပေးမှရမယ်ထင်တယ်”

“မမတို့ မိန်းမတွေ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ဖြစ်ချင်တာပဲသိတဲ့ဟာတွေ”

“ဒါပေမဲ့ မမ စီစဉ်တာ ကုဋေရှင်အတွက်လည်း ကောင်းဖို့ပါပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ထည့်မတွက်ဘူးလေ”

“အချစ်ဆိုတာ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ကောင်းစားဖို့ပဲ ကြည့်ရတယ်တဲ့ မောင်ချစ်ဦးကို၊ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်တယ်လို့ခေါ်မလား၊ မမက ကုဋေရှင်နဲ့မောင်လေးကို လိုက်ဖက်တယ်လို့မြင်တယ်။ ကုဋေရှင်ဟာ ရွှေစင်ကြယ်ထက်စာရင် ဆရာဝန်ကြီးကတော် ပိုဖြစ်ထိုက်တယ်လေ။ မမမှာ ပိုင်သမျှလည်း သူတို့အတွက်ပဲ၊ သူ့မိသားစုကိုပါ တာဝန်ယူကြည့်ရှုပေးမယ်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦးဗျာ၊ မမ အလှူခံနေတာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဖြစ်နေတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးလိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ”

“စဉ်းစားပါ။ မမလည်း ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ကိစ္စတွေ ရှင်းရလင်းရဦးမှာပါ။ လိုအပ်ရင် ရွှေစင်ကိစ္စ မောင်လေးကိုပါ ရှင်းပြပေးပါဦး”

“မပြီးတော့ဘူးလားဗျာ”

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာမင်းဆက်နဲ့ ရွှေစင်ကြယ်တို့ အကွဲအပြဲနဲ့ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ကြသည်။

ရွှေစင်ကြယ်တစ်ယောက် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။ ဒေါက်တာမင်းဆက်က လက်ထပ်ခွင့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားတာကိုး။

ကုဋေရှင်ကို နှင်ထုတ်ပြီးတာမှ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခွင့်ရုပ်သိမ်းသွားလဲ ဆိုတာကို မေးမရ။ ဝင့်ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်တာပါပဲ။ အပျိုကြီးက သူ့မောင်ကို ကုဋေရှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ နားချသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့ နားချမရ။

အပျိုကြီးက ကုဋေရှင်အခြေအနေကိုလည်း အကဲသွားခတ်ရသေးသည်။ မတော် ဟိုကောင်လေးနဲ့သဘောမျှသွားမှ ဖြင့် အဖိုးတန်ကလေး လက်လွှတ်နေရဦးမည်။

သူတို့ အကွဲအပြဲဇာတ်လမ်းကို ကုဋေရှင် မသိပါ။ သူမအလုပ်တွေနဲ့ သူမ မအားရ မနားရ။

ချစ်ဦးကိုလည်း သူမဆီမရောက်ပါ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို တစ်ပါးသူရင်ခွင်ဆီ တွန်းပို့ဖို့ဆိုတာ သူမလုပ်ချင်ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်က သူမကို ချစ်တာလည်းမဟုတ်။ သူမကို အလိုရှိနေတာက ဆရာဝန်ရဲ့အစစ်မ။

အပျိုကြီးက သူ့မောင်ကို နားချလို့မရတော့ စိတ်အာဏာသုံးတော့သည်။

“မောင်လေး ... မင်း ရွှေစင်ကြယ်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတုန်းက မမ သဘောမကျပေမယ့် ငါ့မောင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ လက်ခံပေးခဲ့တယ်။ အခု မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် မမဆန္ဒလေးလိုက်လျှောပေးပါလားကွယ်၊ ကုဋေရှင်နဲ့ လက်ထပ်ပါ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားလို့ရတယ် မမ”

“ဒါဆို မင်း အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတော့ ...”

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ကုဋေရှင်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ် ဒါပဲ၊ မင်း ရှာလိုက်ရင် ချောချောလှလှလေးတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကြီးတွေဖြစ်နေတာခက်တယ်၊ လှတာမမက်နဲ့တော့၊ ဘဝကို အေးချမ်းစွာပဲဖြတ်သန်းပါတော့”

“မမကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ဇွတ်ပေါ့၊ မင်းက လူတွေအကြောင်းမှ နားမလည်တာ၊ မင်းသိတာက လူနာတစ်ယောက် ပိုကောင်းလာအောင် ဘယ်လိုခွဲစိတ်ပေးရမလဲဆိုတာလောက်ပဲ သိတာလေ၊ အထူး သဖြင့် မင်းက မိန်းမတွေရဲ့ မာယာကို နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းခံနေရတာ၊ ဘယ်သူမှ မပြည့်စုံဘူး၊ အထူးသဖြင့် တစ်နေရာရာမှာ တအားတော်နေတဲ့သူတွေ က တခြားနေရာတွေမှာ ချော်နေတတ်တယ်၊ မမ စကားပဲ နားထောင်ပါ မောင်လေး”

ဒေါက်တာမင်းဆက် ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ငြင်းလည်းမငြင်း။ ခေါင်းလည်းမညိတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခုမကောင်းလို့ နောက်တစ်ခုပြောင်းသုံးကြည့်မယ်လို့ ခဏခဏ ပြောင်းလဲကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ။ ဈေးဝယ်သလို ပိုကောင်းတာလေး ရှာဖွေဝယ်မယ်ဆိုသလို လုပ်လို့လည်း မရဘူးလေ။ နှလုံးသားနဲ့ပဲရွေးရွေး ဦးနှောက်နဲ့ပဲရွေးရွေး ပြောင်းရတာတော့ မလွယ်ဘူးလေ။ ခုချိန်မှာ ဒေါက်တာမင်းဆက်နှလုံးသားက အပြောင်းအလဲကို လက်မခံနိုင်သေးဘူး။

အပျိုကြီးက မောင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။

အပျိုကြီးဟာ သူ့မောင်ကို အားမရ။ ပြောမရတော့ တစ်ဖက်ကို ဘာမှ မပြောရဲ။ ပြီးတော့ ချစ်ဦးကိုနဲ့ကုဋေရှင်တို့ အခြေအနေကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေရသေးသည်။ ချစ်ဦးကိုက ကုဋေရှင်ဆီလာတာ မတွေ့ဟု ကုဋေရှင်အလုပ်သမားလေးတွေဆီက စုံစမ်းသိရှိရသည်။

ဒါပေမဲ့ အပျိုကြီးရဲ့ မရမက ဂျီကျတိုက်တွန်းမှုတွေကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒေါက်တာမင်းဆက်က လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

“မမရယ် ... မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ကလေးမလေးသဘောကို တီးခေါက်ကြည့်ပါဦး၊ ကုဋေရှင်က အစွမ်းအရှိပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော် ချမ်းသာတာ

ရော၊ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ရော သူမကဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကိုတော့ အတင်းမတိုက်တွန်းပါနဲ့၊ ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ကိစ္စကလည်း လောလောလတ်လတ်ကြီးဆိုတော့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေချင်မှပြေမှာလေ”

“မင်းရင်ထဲမှာ ကုဋေရှင်ကို အသိအမှတ်တော့ပြုထားသားပဲ”

“ဟင်း”

ဒေါက်တာမင်းဆက် ပြုံးကာ သက်ပြင်းချလိုက်

သည်။

အပျိုကြီးဟာ မောင်ဖြစ်သူဘက်က မီးစိမ်းပြလိုက်

တာနဲ့ ...

ကုဋေရှင်မိခင်ဆီသွားကာ စကားကြောင်းလမ်းတော့

သည်။

“ညီမရယ် ... အစ်မကတော့ သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသဘောပါ၊ သမီးဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးမှာပါ၊ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ရင် သမီးလေးဘဝ ကောင်းစားမယ်၊ အစ်မတို့အတွက်လည်း ကောင်းမယ်ဆိုတာ သိပါ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကြီးခမျာ အနစ်နာခံခဲ့ရတာတွေများပါပြီ၊ ခုလည်း သမီးကြီးလက်ခံရင် အစ်မလောက်ဝမ်းသာတဲ့သူ ရှိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ခံဖို့တော့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ ညီမ နားလည်ပေးပါနော်”

“နားလည်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကုဋေရှင်ကို တကယ်ကို ချစ်ခင်တာ၊ သူ့လေးလက်ခံပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ အစ်မပဲ တီးခေါက်ပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ အစ်မ သမီးကို ပြောကြည့်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမျိုးတော်ခွင့်ရပါစေ”

ထိုမျှနှင့်မပြီးပါ။ အပျိုကြီးဟာ ချစ်ဦးကိုဆီပါ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းသည်။

“ချစ်ဦးကိုရေ ... မောင်လေးကတော့ ကုဋေရှင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ၊ မမ ကုဋေမေမေကိုလည်း စကားစပြီးပြီ၊ မောင်ချစ်ဦးကိုဘက်က ကုဋေရှင်ကို တိုက်တွန်းပေးပါဦးကွယ်”

“မမ ကျွန်တော် ရှေ့မဆက်ဘဲ ဒီနေရာမှာပဲ ခြေစုံရပ်နေပေးပါမယ်၊ တိုက်တွန်းဖို့အင်အား မရှိတာကိုတော့ နားလည်ပေးပါစင်ဗျာ”

“ကွယ် ... မင်းကလည်း”

အပျိုကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကုဋေရှင်မိခင်ကလည်း အေးစက်စက်။ ချစ်ဦးကိုကလည်း မကူညီ။ ဖြစ်စေချင်နေတာက သူမတစ်ယောက်တည်းရဲ့ဆန္ဒ။

ကုဋေရှင်ကို တိုက်ရိုက်သွားပြောဖို့ကြံတော့လည်း တွန့်နေခဲ့ပါသည်။

မောင်ဖြစ်သူကိုလည်း လွှတ်လို့ရမှာမဟုတ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ခုချိန်မှာ ကုဋေရှင်အဖြေကို စောင့်ရုံပဲရှိတော့သည်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့မင်္ဂလာပွဲကို မရမကဖြစ်စေချင်နေတော့ မောရတာပေါ့”

ကုဋေရှင် စဉ်းစားနေသည်။ သူမမိခင်ကိုလည်း အပြတ်မငြင်းဘဲ စဉ်းစားပါရစေဦးဟု ပြောထားသည်။

ဒေါက်တာမင်းဆက်။

ရွှေစင်ကြယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးကာမှ ပွဲဖျက်ခဲ့တဲ့ သတို့သားလောင်း။ သူတို့လက်ထပ်ပွဲ ဘာလို့ပျက်သွားတာလဲ။ တစ်ခုလပ်ဆိုတာကလွဲရင် ဒေါက်တာမင်းဆက်မှာ လူအားဖြင့်တော့ ငြင်းစရာမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလပ်နေတာကြီးကိုက စိတ်မချမ်းသာစရာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ရင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုမှာလား မပြုဘူးလား။ သူမအနေအထားနဲ့အားကိုးအားထားယောက်ျားလူဖို့တော့ မလိုပါ။ သူမဘာသာရပ်တည်နိုင်ပြီပဲ။ ရွှေကိုမလိုငွေကိုမလိုမှတော့ ရွှေငွေနဲ့ အားကိုးအားထားပြုဖို့အတွက်တော့ ယောက်ျားယူစရာမလိုပါ။ သူမလိုအပ်တာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ။ ထိုအရာကို ဒေါက်တာမင်းဆက်ဆီမှ သူမ မရနိုင်ပါ။ ဒေါက်တာဟာ ဘယ်တုန်းကမှ သူမအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာရိပ်မပြေခဲ့သလို

ဒေါက်တာနှလုံးသားဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကိုပဲ ရွှေစင်ကြယ်ကို ချစ်ခင်ထားတာလေ။

သူမဘက်က ပြန်ကြည့်ရင်ရော။ ဟင့်အင်း။ သူမလည်း ဒေါက်တာကို မချစ်ပါ။ ဒီတော့ကာ သူမနဲ့ဒေါက်တာရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက ငွေကြေးဂုဏ်မနေတွေကို အခြေခံနေပြီး သူမက ငွေကြေးကို မလိုအပ်သောအခါ ထိုမင်္ဂလာပွဲကို ငြင်းပယ်ဖို့ပဲ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

*ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောပြချင်နေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်လည်း သူမဆီမလာတာ ကြာပါပြီ။ လာလိမ့်နဲ့နဲ့ မျှော်ကိုးကာမှ ဖုန်းတောင်းမဆက်တော့ပါ။

လာချင်တော့လည်း ရုတ်တရက် ပန်းစည်းတွေနဲ့ ရောက်လာ။ ခုပဲ ကြင်နာတော့မလို အချို့မျက်ဝန်းတွေနဲ့။ ခုကြတော့လည်း လမိုက်ညသန်းခေါင်မှာ ဘယ်ချောင်ကပ်နေမှန်းမသိတဲ့ မဟူရာနတ်သမီးလို ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားလိုက်တာ။ ရင်ခုန်သံတွေ နွေးတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့်ဖြစ်နေပါသည်။

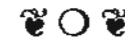
မေမေကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားမှာကို မစောင့်နိုင်သော အပျိုကြီးမေ သူမဆီရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမနဲ့ မမစကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်ကြသည်။

မမက သူမအပေါ် ရွှေစင်ကြယ် ချောက်ချတာတွေလည်း ပြောပြသွားသည်။ ဒေါက်တာက ရွှေစင်ကြယ်အကျင့်တွေကို မကြိုက်၍ လက်ထပ်ပွဲဖျက်လိုက်တာတဲ့။ ရွှေစင်ကြယ်တစ်ယောက် သူပြုတဲ့ကံ ခံရတာပဲလေဟု တွေးလိုက်ပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်တစ်ယောက် သူမကို လိုက်ယုတ်မာနေတော့လည်း သူမအပေါ် မသက်ရောက်ပါ။ သူမကို မထိခိုက်ပါ။ သူမကတော့ ခုဆို ပိုလိုတောင် အောင်မြင်လာပါသေးသည်။ ရွှေစင်ကြယ် သိပ်လိုချင်နေတဲ့ သတို့သားတောင် သူမဆီရောက်လာပါသေးသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူမ ဒေါက်တာမင်းဆက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ရွှေစင်ကြယ် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားနိုင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ မခံနိုင်ပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ဦးမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်ကြယ် မသိနိုင်တာက သူမဟာ ရွှေစင်ကြယ်ကို နိုင်ချင်ရုံသက်သက်တော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အမိုက်ခံတည်ဆောက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ မမကိုလည်း အငြင်းစကားဆိုလိုက်ပါပြီ။

ချစ်ဦးကိုသည် သူမတို့အခြေအနေ သိချင်ပေမယ့်
သူမဆီလည်း မသွားရဲ။

မမကိုမေးဖို့ကြတော့လည်း ယောက်ျားတန်မဲ့ သူများ
ကိစ္စ စပ်စုသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မမေးရဲ။

ချစ်ဦးကို သူမကို တော်တော်သတိရနေပါ၏။ ည
ဘက်ဆို အိပ်မက် ခဏခဏမက်သည်။

ဒီရက်ပိုင်း ညဘက် အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန် ထထ
ယောင်နေလို့တဲ့။

အမေက ခဏခဏ လာနှိုးနေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ လွမ်းတာကို ကြိတ်မှိတ်ဖြေနေရပါသည်။
သူ ဖုန်းနဲ့ ခိုးရိုက်ထားတဲ့ သူမဓာတ်ပုံလေးတွေကြည့်ပြီး အလွမ်း
ဖြေနေရသည်။

မသွားတော့ဘူး။ မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

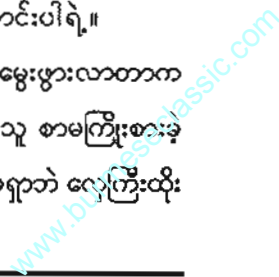
တာမှ သူမကို သူ့ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး စွဲလမ်းနေမှန်းသိလိုက်
ရသည်။ သူမကို သူ တော်တော်လေး ချစ်မြတ်နိုးနေမိပါသည်။

သူမကို ဒေါက်တာလက်ထဲ လွှဲအပ်လိုက်ရတာ
တော်တော်နာကျင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မလွှဲတော့ရော သူလိုကောင်က ဘာအသုံး
ကျလို့လဲ။ ငွေမရှိ၊ အလုပ်အကိုင်ကသာမန်။ သူ့တစ်လဝင်ငွေက
သူမရဲ့ တစ်ရက်စာဝင်ငွေသာသာ။ အသိုင်းမရှိ၊ ဝိုင်းမရှိ။ တိုက်မရှိ။
ကားမရှိ။ အချစ်တစ်ခုပဲရှိရုံနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ သူမနားမှာ
ဝဲနေတာက ဒေါက်တာမင်းဆက်တို့လောက် အနေအထားတွေ
ဖြစ်နေပြီ။ သူ့လို ဖွတ်ကြားကို သူမက သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်
ပိုပါ့မလား။

ချစ်အားတွေငယ်လိုက်တာ။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့
သတ္တိတွေ မဲ့နေပါသည်။ နှစ်လ၊ ရက်တွေ ကြာညောင်းလာရင်
ဖြင့် လွမ်းဖွဲ့ဝေဒနာတွေ အနာကျက်လာကောင်းပါရဲ့။

ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေဆီမှာ မမွေးဖွားလာတာက
ကံကြမ္မာအကျိုးပေး။ ဆရာဝန်မဖြစ်ခဲ့တာက သူ စာမကြီးစားခဲ့
မိလို့။ ချမ်းသာရာချမ်းသာကြောင်း နည်းလမ်းမရှာဘဲ လှေကြီးထိုး

ရိုးရိုးသာမန် လခစားဘဝကို တိုးဝင်ခဲ့လို့။ ဒီလောက်အလုပ်လေးရဖို့နဲ့ တည်မြဲနေအောင်တောင် မနည်းရပ်တည်ရတဲ့ ငတုန်းနာနာကြည်းကြည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲးမိသည်။

တကယ်တော့ သူမတောင် ရပ်တည်ခဲ့သေးတာပဲ။ သူက ဘာလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာလဲ။ သူ အသိတွေဖျက်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

ထို့နောက် သူ ကုမ္ပဏီက ထွက်လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီကထွက်ပြီး မိဘတွေရဲ့ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ တောင်းကာ ကားလေးတစ်စီးဝယ်။ တက္ကစီဆွဲ။ မင်္ဂလာဈေးက ပစ္စည်းလေးတွေဝယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လပေးနဲ့ရောင်း။ စသဖြင့် အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာမှတ်ပြီး လုပ်လို့ရသမျှ လုပ်တော့သည်။ အိမ်ပွဲစားခြံပွဲစား၊ ကားပွဲစား စသဖြင့် ပွဲစားလို့ရသမျှ အကုန်စားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာတော့ မလုပ်။

သူ့ကိုကြည့်ရင် အိမ်ကပ်တယ်လို့မရှိ။ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာပဲ။ သူ့ရှာလို့ရသမျှ မိဘတွေကလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုပေးထားသည်။

သူ့ပြောင်းလဲလာတာကိုလည်း ဝမ်းသာနေကြသည်။

တက္ကစီဆွဲရင်း ခရီးသည်တွေနဲ့ စကားစရာပြောရင်း အလုပ်ရတာ တော်တော်အဆင်ပြေသည်။

လပေးနဲ့ဈေးရောင်းရတာကတော့ အကြွေးတောင်းတာ နည်းနည်းခက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အမေကကူတောင်းပေးလို့ အဆင်ပြေပါသည်။

“လုပ်တာတော့လုပ်ပေါ့သား၊ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေဘောင်ထဲကပဲ လုပ်နော်”

ချစ်ဦးကိုက သူမ လက်ထပ်သွားပြီဟုထင်မှတ်ထင်
မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ သူမရှိရာဘက်ကို သွားချင်စိတ်
တွေကို အကြိမ်ကြိမ်ချိုးနှိမ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ထိ ရှောင်မိလဲဆိုရင် သူမတို့ရပ်ကွက်
ကို ကားငှားရင်တောင် မလိုက်ပါ။

သူမကိုတွေ့ရင် သူ့စိတ်တွေ ထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်
မျက်နှာလွှဲခဲ့ပြီးမှတော့ ထပ်ပြီးမခံစားချင်တော့။ ဒဏ်ရာကို ခံ
တော့ဘဲ သက်သာရာရဖို့ပဲ စဉ်းစားသည်။

သူက မသွားသလို သူမကလည်း မျှော်ရထား
လည်ပင်းညောင်ရေအိုးဖြစ်နေပါ၏။

ချစ်ဦးကို ရုတ်တရက် ရောက်မလာတော့တာ
သူမ စဉ်းစားလိုတောင်မရပါ။

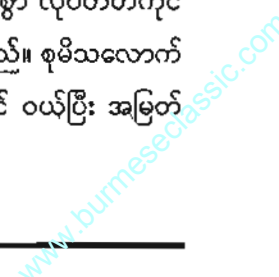
ထိုအတောအတွင်း ရွှေစင်ကြယ်တစ်ယောက်လည်း
လူလောဘီတစ်ယောက် ကားတင်ပြေးတာခံလိုက်ရသည်။

ရွှေစင်ကြယ်မိဘတွေ့ဆို ရှက်လွန်းလို့ အအပ်တောင်
မရှိ။ ယောက်ျားတွေကို ကစားတဲ့အကျိုးကျေးဇူးပေါ့လေ။ ရွှေစင်
ကြယ်က အချစ်တွေပေါများစွာ ရခဲ့သူဆိုတော့ အချစ်ကို
တန်ဖိုးမထားပါ။ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားလို့ အချစ်ကလည်း
ဆက်ခတ်လိုက်တာပါ။ တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာတော့ ဒေါက်တာမင်း
ဆတ်လည်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားသည်။ အပျို
ကြီးကလည်း ရိပ်သာဝင်သွားသည်။ အရာရာတိုင်း ခေတ္တတော့
ဆတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

မဆုံးသေးတာက အဓိကဇာတ်ဆောင်နှစ်ယောက်
အတွေ့သေးတာပဲ။

နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကို အသည်းအသန် လုပ်
နေကြရင်း နှစ်ယောက်စလုံး တိုးတက်နေပါ၏။

ချစ်ဦးကိုကလည်း လူရည်လည်စွာ လုပ်တတ်ကိုင်
ဆတ်တော့ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာပါသည်။ စုမိသလောက်
နဲ့ ပွဲစားလေးလုပ်ရင်း အချို့အချောင်းလေးရရင် ဝယ်ပြီး အမြတ်
ဆင်ပြန်ရောင်းနဲ့အလုပ်ဖြစ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားမှာတော့ အနာမကျက်သေး
ဒေါက်တာမင်းဆက် တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ယူသွားတာလည်း
သူ မသိပါ။

သူသိတာက သဲသဲခဲခဲ စီးပွားရှာဖို့ပဲ။

လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ပိုက်ဆံပဲ။ ဒါက ချစ်ဦးကို ခေါင်းထဲကို ဝင်သွားတဲ့ပုံသေနည်းထဲ

အဲဒီလိုနဲ့ပေါ့လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မဆုံဆူ
တော့လည်း ကြိုကြိဖန်ဖန် ကပ်လွဲနေကြတာပေါ့။

ဥပမာ သူမ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ရှိနေချိန် သူက ဗိုလ်
ချုပ်ဈေးရှေ့ ကားသွားထိုး။ သူ ခရီးသည်ရလို့ ပါသွားချိန်
သူမကထွက်လာပြီး သူ ကားရပ်ခွဲတဲ့နေရာကို ရောက်လာတာ
တက္ကစီငှားတာမျိုးပေါ့။

သူမက ဘုရားပေါ်ကို ဓာတ်လှေကားနဲ့တက်နေချိန်
သူက ဟိုဘက်ဓာတ်လှေကားနဲ့ ဆင်းသွားတာမျိုး။

စသဖြင့် မဆုံချင်တော့လည်း တော့လွဲကလေးတွေ
လွဲနေတာပေါ့။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တော့လွဲလေးတွေပေါ့။

ကံကြမ္မာက အချိန်မတန်သေးတော့ ပေးမဆုံတာ
ထင်ပါရဲ့။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထာဝရလည်း ကွဲကွာသွားနိုင်တာပဲလေ။
အဲဒီလို ဝေးခဲကြတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း အများကြီးနေမှာပါ။
ထိုက်က ချစ်လွန်းလို့ ပေးဆပ်လိုက်ပေမယ့် တစ်ဖက်က ရယူရဲ့
လားဆိုတာ တစ်ချက်လောက်တော့ Check in လိုက်သင့်သည်
ထင်ပါရဲ့နော်။ ကံကြမ္မာက ဆုံဆည်းပေးချင်တာတောင် ကိုယ်
တိုင်က ရေလိုက်လွဲနေရင်လည်း ဘယ်ဆုံနိုင်တော့မှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

“မမကုဋေ စာလာတယ်”

“စာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငါ့ဆီကို ဘယ်ကစာလာတာလဲ”
ကုဋေ ရင်တွေခုန်သွားသည်။ ချစ်ဦးကိုဆီကများ

လား။

ဒါပေမဲ့ စာအိပ်ပေါ်က ပေးပို့သူနေရာမှာ အပျိုကြီး
လို့ နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အပျိုကြီး ရိပ်သာဝင်သွားတာ သိနေသဖြင့် ဘာ
ဖြစ်လို့ စာရေးပါလိမ့်ဟု ထူးဆန်းနေမိသည်။ သိချင်စိတ်နဲ့
ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်

“သို့ ...

ချစ်ရတဲ့ညီမလေး ကုဋေ ...

မမမှာ ညီမလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မပြောဝံ့တဲ့
အကြောင်းကလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်

မပြောဝံ့သလို ဖုန်းနဲ့လည်း ပြောမထွက်တာနဲ့ စာပဲရေး
လိုက်တာ ...

“ဟင် ... ဘာပါလိမ့်”

သိချင်စိတ်တွေနဲ့ အမြန်ဆက်ဖတ်မိ၏။

“ကုဋေရေ ... မမက ကုဋေနဲ့ မမမောင်လေးကို သဘော
တူလွန်းလို့ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိတယ်။ အဲဒါက
တော့ မောင်လေး ချစ်ဦးကိုကို ညီမလေးနားက ဖယ်ပေး
ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့မိတာပါပဲ”

“ဟင်”

“မမမောင်လေး မင်းဆက်အတွက် ညီမလေး အပေါ်
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့ ချစ်ဦးကိုကိုကို ညီမလေးနားက ထွက်
ခွာပေးဖို့ ညီမလေးကိုချစ်ရင် စွန့်လွှတ်ပေးပါဆိုပြီး တောင်း
ဆိုရုံမက မင်းဆက်ကို လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါလို့
တောင် ပြောခဲ့မိပါတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ ချစ်ဦးကိုက မင်းဆက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ
တော့ မတိုက်တွန်းပေးနိုင်ဘူး။ သူ ရှောင်ပေးရုံပဲ တာဟ်
နိုင်တယ်ပေါ့ ...

ရွှန်းရီမိုး

မေ ဘယ်လောက် အတ္တကြီးခဲ့မိလဲကွယ်။ တကယ်တော့ မမလည်း ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး။ ရွှေစင်ကြယ်ကိုသာ အပြစ်တင်နေတာ။ မမလည်း ချစ်ဦးကို အပေါ် မတရားခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူတာ။ အနိုင်ရတာဟာ မကောင်းမှန်း ခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ် ညီမလေးရေ။ တကယ်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ အကွက်တွေရွှေ့ရွှေ့ မမ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာပါဘူး။ မမ အကွက်ရွှေ့တာ မအောင်မြင်ဘူးပေါ့ကွယ် ...

ကိုယ့်လူကောင်းစားဖို့အရေး တစ်ဖက်သားကို ချွန်းမိပါလားဆိုတာ ခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ တကယ်တော့ ချစ်ဦးကိုဟာ ညီမလေးကို သိပ်ကိုချစ်ရှာပါတယ်။ ရွှေစင်ကြယ်ကို အပြစ်တင်နေတဲ့ မမ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကို တရားစခန်းရောက်မှပဲ မြင်တော့တယ် ညီမလေးရေ။ တကယ်တော့ ဆန္ဒတစ်ခု အောင်မြင်ဖို့က စေတနာက အဓိကပါပဲ ...

စေတနာကောင်းရင် အလုပ်ကောင်းမယ်။ စေတနာဆိုးရင်တော့ ရလဒ်ဆိုးပဲ ထွက်တာပေါ့။ မမကဲ့ ခွင့်လွှတ်

အကွက်ရွှေ့ကြသူများ

ပါ။ ချစ်ဦးကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီ ညီမလေး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါတော့ကွယ်။

ရွှေစင်ကြယ်လို့ပဲ အကွက်ရွှေ့မှားခဲ့တဲ့ ...
မမ”

စာရှည်ကြီးကိုဖတ်ပြီး သက်ပြင်းမောတွေ ချမိသည်။ ဒါကြောင့်ကိုး။ သူ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ငတုံး။ ဒေါက်တာ လက်ထပ်သွားတာ သူ မသိသေးဘူးလား မသိဘူး။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငတုံး။

သူမ သူ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ သက်ပြင်းတွေလည်း အခါခါ ချမိပါရဲ့ ငတုံးရဲ့။

www.burmeseclassic.com

သူ့ကို သူမ စောင့်နေပါသည်။ သူမအဖြစ်က လိုက်ရှင်းပြခွင့်ရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပတ်သက်မှုမျိုး မရှိထားတော့ သူ့ကို သူမဘက်က စတင်ဆက် သွယ်ရမှာ ရှက်ပါသည်။

ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ သူမ ရှက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ မဆက်သွယ်ပါ။ ဖူးစာမှန်ရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ဆိုနိုင် ပါသည်။ ဖူးစာမပါတော့လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ လွဲရုံပေါ့။

သူမဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လဲကျခဲ့ဖူးပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ထခဲ့တာချည်းပဲလေ။

ခုလည်း နှလုံးသားအရေးအခင်းမှာ သူမ အလဲထိုး ခံရပြန်သည်။

သူမ ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ ဒိုင်ပွဲရပ်သွားခဲ့တာပါ။

အကွက်ရွှေကြသူများ

သူမဆန္ဒမပါဘဲ သူမကို အနီကပ်ပြခဲ့တာ အေးရိပ် တစ်ခုမှာ နားခိုစေချင်လို့တဲ့လား။ ဒါပေမဲ့ သူမ အချစ်ပွဲက မထွက်ချင်ဘူးလေ။ တစ်ပွဲလောက်တော့ နှဲလိုက်ချင်သေးရဲ့။

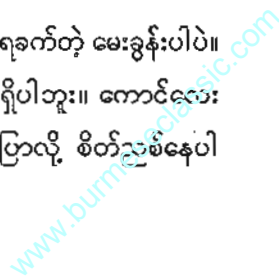
ခုတော့ အချစ်က မချစ်ရသေးဘဲ လွမ်းရမယ့် အဖြစ်။ ချိုသလိုလိုနဲ့ ခါးသွားခဲ့သည်။

အမေနဲ့ မောင် နှစ်ယောက်ကလည်း သူမကိုအားကိုး နေရတာ ဆိုတော့ သူမမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေကြသည်။

ဒီရက်ပိုင်း သူမ မျက်နှာမကောင်းတော့ အမေက မေးသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်နေလဲ။ သမီးမှာ အကြောင်းရှိရင် အမေကို မှ မပြောရင် ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ရည်းစားကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အမေကို တိုင်ပင်ပါ။ အမေက ငါ့ သမီးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ သမီး မျက်နှာမကောင်း တော့ အမေလည်း စိတ်ညစ်တယ်”

ဘယ်လိုဖြေလိုက်ရမလဲ။ ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ တကယ်ပါ။ သူမမှာ ဖြေစရာစကားလုံး မရှိပါဘူး။ ကောင်လေး တစ်ယောက် သူမကို ရည်းစားစကား မပြောလို့ စိတ်ညစ်နေပါ တယ်လို့ ပြောလို့မှ မသင့်တာ။

ဘယ်လောက်ပဲ သားအမိချင်းဆိုဦးတော့။ ဘယ်
လောက်ပဲ နှုတ်ပေးတယ် ဆိုစဉ်းတော့လေ။

ဒီလိုပါပဲ။ သူမ ကံကိုက မကောင်းတာပါလေ။

တစ်ဆထက်တစ်ဆ အောင်မြင်လာတဲ့ ဘဝမှာ
သူမနားမှာ ချစ်သူတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့ပါသည်။ ခင်သူ
တွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသူတွေသည်
သူမ နိမ့်ကျစဉ်အခါက သူမကို ရှိတယ်ဟုတောင် မသိကြသူ
တွေပါ။

သူတို့ချစ်ခင်တာ အောင်မြင်နေတဲ့ ကုဋေရှင်ကိုပါ။
ဘဝတွေပျက်ပြီး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့တဲ့ မသိန်းရှင်ကို သူတို့မသိ
ခဲ့ကြပါဘူး။

ထို့ကြောင့် သူမ ထိုသူတွေရဲ့ ချစ်ခင်မှုအပေါ်
မသာယာပါဘူး။

သူမ မျှော်လင့်မိတာ သူမကို အေးချမ်းစေချင်တဲ့
သူ။ သူမကို ဂုဏ်တင့်စေချင်တဲ့သူ။ သူမကို ချမ်းသာစေချင်တဲ့
သူ။

ဒါပေမဲ့ သူက သူမကို မေ့ထားခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်နေသော
အခါ ...။

သူမရင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ အထီးကျန်နေခဲ့ရပါ
တယ်။ ဘဝဆိုတာ ရေစက်ခါးတစ်ခုပါပဲ။ မချိုမြိန်ခဲ့တဲ့ ဘဝက
ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်ခါးနေဦးမှာလဲ။ ခုချိန်မှာ ဘယ်လောက်
ချို့မြတ်တဲ့ သကာပျားတွေ လာကျွေးနေပါစေ သူမလျှာဖျားမှာ ခါး
သက်နေမယ် ထင်တယ်။

အဆုံးမတော့ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ပဲ သူ့ကို မေ့နိုင်
အောင် ကြိုးစားနေမိပါသည်။ မချစ်ခဲ့ဘူးတော့ ပိုရူးပါတယ်။
ပိုင်ဖို့မပြောနဲ့ မဆိုင်ခင်မှာပဲ လွမ်းလိုက်ရတယ်။ လွမ်းရတဲ့ဒဏ်
ကို မခံနိုင်တော့လို့ ငှပ်ပစ်ရမယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ချစ်ရေစက်
ပါပဲ။ သူမဘဝဟာ ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ အကွက်ရွှေမှုတွေကြောင့်
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လဲကျခဲ့ရဖူးတယ်။ မမရဲ့အကွက်ရွှေမှုကြောင့်
သူမ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဝေးရတယ်။

သူမဟာ နယ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပါပဲ။ ထိုးကျွေးခံရတာ
သား။ အစားခံရတာလား။ ဝေခွဲမရခဲ့ပါဘူး။

သေချာတာကတော့ အကွက်ရွှေကြသူတွေရဲ့ လက်
ထဲမှာ သူမ နယ်ရုပ်ဘဝကနေ ဘုရင်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။

သူမကို အကွက်ရွှေကြတာက စားဖို့။ ဒါပေမဲ့
သူမကတော့ ဘယ်သူ့အစားမှ မခံရဘူး ထင်တာပဲ။

ရွှန်းရမိမိုး

ရွှေစင်ကြယ်ရော မမပါ သူတို့ဆန္ဒကွေ့ကို အောင်
မြင်အောင် မလုပ်နိုင်ကြဘူးလေ။

သူမဘဝကလည်း အလုပ်ထဲမှာ ပိုပြီးနှစ်မြုပ်ဝစ်
လိုက်သည်။

နေ့ရော ညပါ အလုပ်မှအလုပ်။

ကြာတော့လည်း အချိန်က ကုစားသွားမှာပါလေ။

ကြာပန်းလေးတွေ တွေ့ရင်တော့ ရင်ခုန်တုန်းပဲ။

ခုဆို သူမမှာ ကြာပန်းပုံပန်းချီကားတွေတောင် တော်တော်စုမိနေ
ပြီလေ။

သုံးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ ချစ်ဦးကို တစ်ယောက်
ထည်း တော်တော်တိုးတက်လာပါပြီ။ ပွဲစားလည်း လုပ်တယ်။
ပြည်တွင်းဘုရားဖူးကားလုပ်ငန်းလေး တစ်ခုပါ ထောင်ထားပြီ။
အတိုးနဲ့ ဈေးမရောင်းတော့။ အကြွေးကျတာနဲ့ သိပ်မကိုက်၍
လုပ်ဖြစ်တော့။

ရှိတာလေးနဲ့ ကားဝယ်ရောင်း၊ မြို့စွန့်ခြံကွက်က
ဆေးတွေ ဝယ်ရောင်းလည်း လုပ်သည်။

တော်တော်ကလေး အဆင်ပြေပါသည်။

တစ်ရက် သူတို့ဘုရားဖူးခရီးသွားလုပ်ငန်းကို သူမ
ဆွဲဆောင် ဖုန်းဆက်သည်။ သူမတို့ သီးသန့်သွားချင်လို့ ကား
ဆစ်စီး သပ်သပ်စီစဉ်ပေးဖို့ပါ။ သူမမိသားစုတွေနဲ့ သူမဝန်ထမ်း
တွေကို ပို့ပေးတာပါ။

ပထမတော့ သူမဆီကမှန်း မသိ။ သူမ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် စရံလာပေးမှ သိတာ။ ကုဋေရှင်ဒီဇိုင်းက သွားမှာတဲ့။

အဲဒီမှာ သူကလည်း ဘာမှဆက်မပေးတော့။ ကား ကို အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးသည်။ တောင်ကြီး၊ အင်းလေးခရီး စဉ်ကို ဟိုတယ်မှာလည်း ကောင်းတဲ့အခန်းကို စီစဉ်ပေးသည်။ အစားအသောက်ပါ ကောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ စီစဉ်ပေးသည်။ ခရီးစဉ်စရိတ်ကို လုံးဝအမြတ်မယူတဲ့အပြင် အရင်းထဲကပါ ထပ် လျှော့ပေးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုခရီးစဉ်ကို သူ လိုက်မှာမဟုတ် သလို သူမကိုလည်း သွားတွေ့မှာ မဟုတ်။ ကြာပန်းကြိုက်တဲ့ သူမက သူ့ရဲ့ကြာဖြူခရီးသွားလုပ်ငန်းကို ရွေးချယ်တာကိုက ရင်ထဲနွေးစေပါသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကုဋေရှင်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အံ့ဩ နေသည်။

သူတို့ပေးရတဲ့ဈေးက ပေါပေါပဲပဲ။ ဝန်ဆောင်မှုတ ရှယ်တာ နိုင်းကျော်သွားသည်။

“တန်လိုက်တာဟယ်”

“အေးလေ ... အသိတွေကို လက်တို့ဦးမှ”

“ဟုတ်ပါ၊ ကြောငြာပေးရမယ်”

“ဒီပိုင်ရှင် အမြတ်ရော ကျန်ရဲ့လား မသိဘူးနော်”

“မြတ်လို့ လုပ်တာပေါ့”

“သူတောင်မြတ်ရင် တခြား အဆမတန် ယူထားတဲ့ ဘုရားဖူးကားတွေ ဘယ်လောက်တောင် မြတ်လိုက်မလဲ နော်”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်”

သူ့ဝန်ထမ်းမလေးတွေ ပြောတာ နားထောင်ပြီး ကုဋေရှင် ကားသမားနဲ့ သွားစကားပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ... အစ်မတို့အဖွဲ့ကို ထက်ဝက်လျှော့ပေးလိုက်တာ ဗျ။ အိတ်ထဲကတောင် စိုက်ရသေးတယ်။ ပိုင်ရှင်နဲ့သိလို့ လျှော့ပေးတယ် ထင်တာ။ ပုံမှန်ဈေးက အခု အစ်မတို့ ပေးရတာရဲ့ နှစ်ဆကျော်ကျော် ရှိတယ်ဗျ”

“ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

သူမရင်ထဲ နွေးထွေးလွန်းနေသည်။ ကားသမားရဲ့ အဖြေကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားနေသည်။

“နေဦး ... နေဦး ... ကျွန်မ ဖြေကြည့်မယ်။ ပိုင်ရှင်က ချစ်ဦးကိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

သူမရင်ထဲ ပြုံးသွားသည်။

“သူ တစ်ခုခု မှာလိုက်သေးလား”

“ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး။ အဆင်ပြေအောင် သေချာဝန်ဆောင်မှုပေးဖို့တော့ မှာလိုက်တယ်ဗျ”

“ကျေးဇူးပါ”

သူ သူမဆီ မလာသေးဘူးလား။ သူ့ရဲ့ခရီးသွားအေဂျင်စီနာမည်က ကြာဖြူတဲ့လား။ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား။ အဲဒီမေးခွန်းကို သူမ ဆက်မမေးချင်တော့ဘူး။ သေချာတာတော့ သူမဟာ လွတ်လပ်နေသေးတုန်းပါပဲဆိုတာ သူ သိပါစေဟု ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး။

“ဟာ ... ဆရာကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ဘယ်က သူ့ယောက်ျားပါရမှာလဲ။ သူ့အမေနဲ့ မောင်နှံယောက်ရယ်။ သူ့ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေရယ်ပဲ ပါတယ်”

“သူ့ယောက်မရော မပါဘူးလား”

“ဆရာ မှားနေပြီ ထင်တယ်။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ အပျိုလေးပါပဲ။ ဟဲ ဟဲ ... ကျွန်တော် အပျိုနဲ့ အအိုတော့ ခွဲတတ်ပါသေးတယ် ဆရာ”

“သူတို့သွားတာ လေး၊ငါးရက်ကြာတာ။ ယောက်ျားဆီက ဖုန်းလာသံလို့လည်း မကြားမိပါဘူး ဆရာရယ်။ သူတို့ပြောတာ ကြားတယ်။ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်တဲ့။ အလုပ်ဖုန်းတွေ လာမှာစိုးလို့ဆိုလား”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“သေချာပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်သစ်
ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ အပျိုနဲ့ အဆို ခွဲတတ်ပါတယ်ဆိုဗျာ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းခွဲတတ်တယ်ဆိုတော့ ငါ့ရင်တွေတောင်
ချက်ချင်းခုန်လာပြီ”

“သူက မေးတာဗျ။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပိုင်ရှင်
ဈေးလျှော့ပေးလိုက်တာလို့ ပြောတော့ ပိုင်ရှင် ဘယ်သူ
တဲ့။ ချစ်ဦးကိုလားတဲ့”

သူ ချက်ချင်း သူမဆီ ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။
ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သူမဆီ ချက်ချင်းလိုက်သွားခဲ့သည်။
အရင်နေရာမှာ သူမဆိုင်ခန်းလေး မရှိတော့ပြန်။ ဒေါက်တာ
မင်းဆက်တို့ခြံကို ပြေးကြည့်တော့လည်း ဒေါက်တာတို့ ခြံကြီး
ရော အိမ်ကြီးပါ ပိတ်ထား၏။ လူသူအရိပ်အယောင်တောင်
မတွေ့ရပါ။

ထို့နောက် သူ ဒေါက်တာမင်းဆက် ဘယ်ဆေး
မှာ ရှိမလဲဟု လိုက်စုံစမ်းပါတော့၏။

ညဘက် ဆာကူရာဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဖို့
သတဲ့။ သူ ဆရာဝန်ကြီးဖုန်းကို စုံစမ်းရတာ မခက်ပါ။ ဒါတော့

အလုပ်အရမ်းရှုပ်တဲ့အချိန် ဆက်မိသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ အားနာ
လို့ ဆာကူရာမှာပဲ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။ သူက ကိုယ်ရေး
တိုယ်တာ မေးချင်တာဆိုတော့ ဖုန်းနဲ့မေးလို့ မကောင်းဘူးလေ။
အကျိုးအကြောင်း မစုံစမ်းမိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူပဲ အပြစ်တင်ရမလား။
တာကယ်တော့ မစုံစမ်းရဲခဲ့တာပါလေ။

ခုတော့ သူ ဆာကူရာဆေးရုံရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ညနေ
တတည်းက စောင့်နေမိသည်။

စိတ်တွေ စောနေလေ အချိန်တွေက ပိုကြာသလို
ထင်လာလေပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်တွေစောနေပါ
တယ်။

အချိန်တော်တော်ကြာကြာ နောက်ကျလိုက်မိလို့
ပိုပြီးမောနေရပါတယ်။

နာရီစက္ကန့်တွေ ပုံမှန်ပြောင်းလာပြီးတာတောင်
ဒေါက်တာမင်းဆက်က ရောက်မလာသေးဘဲ နောက်ကျနေပါ
တယ်။

အခွဲခံရမယ့် လူနာထက် ကျွန်တော်က ပိုဈေ့မိ
ကာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

မကြာခင် ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ အဖြေကို တီထွင် ကျကျ သိရမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေချာတာထက် ဒေါက်တာမင်းဆက် သူမလိပ်စာ သိ,မသိ ဆိုတာပါပဲ။

ဒေါက်တာမင်းဆက် ရောက်လာပါပြီ။

“ဒေါက်တာ”

သူ အတင်းလိုက်နှုတ်ဆက်တာကို ပြုံးပြပြီး ဆက် ထွက်သွားသဖြင့် ...

“ဒေါက်တာ ခဏနေပါဦး”

သူ အထင်းလမ်းပိတ်ထားတော့မှ ...

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကုဋေရှင်သူငယ်ချင်းပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ဪ ... ကိုယ်က လူနာရှင်ထင်လို့ အိုခေ ... ကိုယ် အခု ခွဲခန်းဝင်စရာရှိတယ်။ ကိုယ်ပြန်ထွက်မှ ပြောမလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်နေ့မှ လာမလား”

အချိန်က ညရှစ်နာရီမို့ ဒေါက်တာမင်းဆက်က နာရီကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“စောင့်ပါ့မယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ညနေကတည်းက လာ စောင့်နေတာပါ”

“အိုခေ ... တစ်နာရီခွဲလောက်တော့စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာမင်းဆက် ခွဲခန်းဝင်သွားတာကို လူနာ ရှင်တွေနဲ့အတူ သူပါ ခွဲခန်းအပြင်ဘက်က သွားစောင့်နေမိသည်။

လူနာရှင်တွေက သူတို့လူနာအတွက် စိုးရိမ်စိတ် တွေ့နဲ့ ကတုန်ကယင်။ သူက သူ့မျှော်လင့်ချက်အတွက် တုန် တုန်ယင်ယင်။

ဒေါက်တာမင်းဆက် ထွက်လာကာ လက်မထောင် ပြတော့ လူနာရှင်တွေ ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

သူကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ငေးတုန်း။

“ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေလို့ စွဲမှာ တစ်ခုခု သွားစားရင်း ပြော တာပေါ့ ညီ ... လာ”

ထိုညက သူ ပျော်ရွှင်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ လိပ်စာကို ဒေါက်တာမင်းဆက် အမျိုးသမီးပဲ သိတာမို့ လှမ်းမေး ရသေး၏။

“မမ ဗန်ကောက်သွားတယ်ရှင့်”
 “ဆက်လို့ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးများ ရမလား”
 “မမကပဲ လှမ်းဆက်တာရှင့်”
 “ဪ... ဘယ်နေ့ ပြန်လာမှာလဲ”
 “နောက်နှစ်ရက်နေရင် ပြန်လာတော့မှာပါ”
 “အိုကေလေ။ ဒါဆို လေယာဉ်ဘယ်အချိန်ဆိုက်မလဲ ဆို တာတော့ သိရမှာပေါ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... မနက်ဆယ်နာရီ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာမှာပါ”
 “အိုခေ”

သူမ အိမ်မြောင်အမြီးပြတ်သလို ခံစားနေရသည်။
 ရက်စက်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာ။ တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုမှ လွဲနေသည်။
 တစ်ရက်လောက် ကုန်ဆုံးဖို့ကို တော်တော်စောင့်
 နေရသည်။ ကြာလိုက်တာ။ စားရတာလည်း အရသာမရှိ။ အိပ်

လို့လည်း မပျော်နဲ့ လူက ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူမကိုပဲ
 အသည်းအသန် မျှော်နေမိသည်။

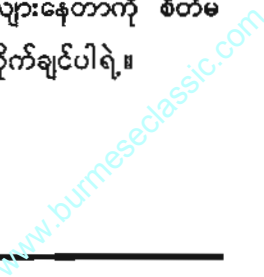
သူမ ပြန်လာမယ့်ရက် လေဆိပ်မှာ သူ မနက်က
 တည်းက စောင့်နေသည်။ သူမရဲ့ တပည့်မတွေနဲ့ သူမမိခင်လည်း
 လာကြိုသည်။

လာကြိုသူတွေက သူ့ကို တွေ့ကြသည်။ သူမ
 တပည့်ဟောင်းတွေက သူ့ကို သူမသူငယ်ချင်းမှန်း သိထားကြ
 သည်။ ပြုံးပြကာ ...

“မမကို လာကြိုတာလား”
 “ဟုတ်တယ်”

- ကိုးနာရီ ...
- ကိုးနာရီ ဆယ်မိနစ် ...
- ကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ...
- ကိုးနာရီခွဲ ...

စသဖြင့် အချိန်တွေ ရွေ့လျားနေတာကို စိတ်မ
 ရှည်။ နာရီလက်တံတွေကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။
 ဆယ်နာရီ။
 လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။

လေယာဉ်ဆိုက်ပြီလား။

“ဗန်ကောက်လေယာဉ် ပျက်ကျလို့တဲ့”

ဖျတ်ခနဲ ကြားလိုက်တာ နားထဲမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွား

သည်။

“ဗန်ကောက်လေယာဉ်ပျက်တယ်။ အခုဆိုက်မယ့် လေယာဉ် ပျက်တယ်တဲ့”

သူမတပည့်တွေရော သူပါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ သူမမိခင်က မျက်ရည်တွေကျကာ ဟုတ်လို့လား။ ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အမယ်လေး ... ဘုရားမ၊ လို့ သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

သူလည်း သွေးရှူးသွေးတန်း။

“သေချာလား၊ ဒီလေယာဉ်နဲ့ သေချာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမက အသွားအပြန်လက်မှတ် တစ်ခါတည်း ဖြတ်သွားတာ”

“ဟာ ... ဟာကွာ ... ဟာ”

ဘေးမှာလည်း ပျက်ကျသွားသော လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာမယ့် ခရီးသည်တွေကို လာကြိုသူတွေ ကမ္ဘာပျက်ကုန်ကြ သည်။

ငိုသူငို။

မေ့လဲသူ လဲကျ။

ဘာလဲကွာ။ ကံကြမ္မာများ သိပ်ရက်စက်တယ်။

သူမကို သူ စောင့်နေတယ်။ လာကြိုနေတယ်။ ဘာလို့များ ခုလောက်ထိ လွဲရက်ရတာလဲ။

“အား”

သူ သံကုန်အော်ကာ အနားမှာရှိတဲ့ တိုင်လုံးကို ဝိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ သွေးတွေက ဖြာခနဲ။ ရဲခနဲ။

“ကုဋေရေ”

သူ အော်ဟစ်ပစ်သံက စူးရှစွာ။ သူ့လိုပဲ တခြား ထားကြိုတဲ့ သူတွေလည်း သွေးပျက်နေကြပြီ။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ဘဲ။

“အခါတော်ပေးတာက ... နတ်ရေးငယ် ရွှေစာ ...”

အခါတော်ပေး သီချင်းသံက ကျက်သရေရှိစွာ။
မောင်နဲ့ မယ်တို့ကလည်း ကျက်သရေရှိစွာ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြဲ
လိုက်ဖက်တင်ရွှန်းလှပေသည်။

သတို့သားက သူ့လက်ကို ချိတ်ထားတဲ့ သတို့သမီး
လက်ကလေးကို ခပ်ကျစ်ကျစ်ကလေး ပြန်ကိုင်ထားသည်။ မကြာ
ခဏ ငဲ့ကြည့်နေတာ ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား။

နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး မိတီဆွေတို့ကလည်း ပြုံးပျော်
ရွှင်လို့ ချီးမွမ်းထောပနာပြုနေကြသည်။

သူတို့ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းဟာ စိန်ရောင်တွေ
ပြုံးပြုံးပျက်ပျက် လက်မနေပေမယ့် မုဒိတာအပြုံးတွေတော့ တဖျတ်
ဖျပ်။

ပန်းကြပေးသွားတာ စံပယ်ပန်းတွေ။ သူမပန်ထား
တာက ဘီးဆံထုံးထုံးပြီး ကြာဖြူခပ်သေးသေးတစ်ပွင့်။ စိန်တွေ
ခစိထားပေမယ့် သူမ အဖြူရောင်သတို့သမီး ဝတ်စုံလေးနဲ့
လှရက်နိုင်လိုက်တာ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အကွက်ရွှေရွှေ
သူတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာပါခဲ့ကြတယ်။

ဒါ ...

အိပ်မက်လား။ တကယ်လားဟင်။

တကယ်ပါ။

အဲဒီနေ့က သူမ လေယာဉ်ချိန် မမိ၍ လေဆိပ်မှာ ကျန်ခဲ့တာပါ။

နောက်ထပ် လက်မှတ်စီစဉ်ပြီး နောက်တစ်စီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့လို့ သူမ သေဘေးမှလွတ်ကာ ချစ်ဦးကိုနှင့် ရွှေလက် တွဲနိုင်ခြင်းပါ။

ကံကြမ္မာက ကျီစားတယ်နော်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် ကံကြမ္မာက ရွှေလိုက်တဲ့ အကွက်ကိုတော့ ကျေနပ်တယ်ပေါ့ကွယ်။

အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ဇာတ်သိမ်းလေးပါပဲ။

ဓမ္မပြုပန်းဆန်း ဘဝပန်းကို

ဇာတက ပန်ဆင်နိုင်ကြပါစေ

ရှန်းဂျီပိုး

(24th Mar 2015)

